XXXI. ÉVFOLYAM, 46. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1975. NOVEMBER 13.

Ludas Matyi

A BUDAI VÁRBAN

— Miért zúg a tömeg? Kívánja eskümet?

— Csudákat, felség! A Nemzeti Galériát kívánja látni...

KEDVES LUDAS!

SZAKÁCS KERESTETIK

Napsugaras őszi vasárnap, verőfény minden mennyiségben. Zánkáról jövünk hatan, két gyermek, négy felnőtt. Ebédelni szeretnénk Balatonfüreden. A Baricska-csárda IBUSZ-megszállás alatt: lélek az ajtón se be... A Halásztanya és a Balaton étterem csordultig vendégekkel.

Próbálkozunk Alsóörsön, Almádiban, hasztalan. Már csak néhány vendéglő van nyitva az északi parton, az viszont egy ilyen szép kiránduló-vasárnapon dugig van.

Mit tehetünk? Eszünk majd Pesten. Ott van a közelünkben a Dél-budai Bisztró, nem az ínyencek kedvelt találkozóhelye, az igaz, de jobb híján megteszi.

A bisztróban csak gesztenyepürével tudnak kínálni. (Dolgozó nők! Kíméljétek magatokat! Ne főzzetek vasárnap! Menjetek le családostul a sarki vendéglőbe ebédelni! Gesztenyepürét.)

A pincér mentegetőzik:

— Hetek óta nem kapunk szakácsot.

Vajon hova tűnt a sok szakács? Nyáron azért nincs elég szakács a pesti vendéglőkben, mert lemennek a Balatonhoz. Hát ott már nincsenek, ezt tanúsíthatom, onnan jövök.

A pincér, hogy megvigasztaljon:

— Most mesélte a tervosztályvezetőnk, hogy a Dél-budai Vendéglátónál pillanatnyilag 18 szakács hiányzik.

Nincsen olyan rossz, amiben valami jó ne lenne. A pincértől hallott rossz hírben benne volt a jó hír is: tervosztályvezető még van, hálistennek! Az igazi persze az lenne, ha egyszer ezzel fogadna a pincér:

— Most mesélte a szakácsunk, hogy a vállalatnál 18 osztályvezető hiányzik...

(r)

DE MIVEL?

Szeretnénk szebbé tenni a kollégiumunkat, de az ehhez szükséges apróságokat nehezen tudjuk beszerezni. Régóta hajkurászunk például ajtózárakat, földelt konnektort, meszet, cementet, bútorpántot, fehér Trinát-festéket. Ha a megvásárolt Salgó-elemekre nézünk, menten elkeseredünk. KISZ-pénzből vettük, de nem tudjuk őket felállítani, mert csavart nem adtak hozzá, nem is kapható.

No és a 2 milliméteres ablaküveg!? Két ládával kellene, két hónap óta keressük nagy bizalommal. „Árazzák" — mondják az üzletben. Két hónapja?

Ezek után a Diáktanács elhatározta: ablakainkat marhahólyaggal ragasztjuk be, akárcsak dicső eleink. Ez „feldobná" az épületet, talán még műemlék-jelleget is adna neki. Igen ám, de: hol kapható marhahólyag?

Elhatároztuk még, hogy a „Csináld magad" mozgalom mellé megalakítjuk a „De mivel?" mozgalmat is!

A 43. sz. Ipari Szakmunkástanuló Kollégium
KISZ Önkormányzata
1097 Budapest, Illatos út 4.

HAGYMASIRATÓ

Augusztus végén vettem egy üveg vöröshagymakrémet. Azóta keresem. A magyar konzervipar egyik legokosabb találmánya és egyik legjobb terméke lenne, de nincs!

Hosszú, hiábavaló keresés után, a Fűszért-köz-

pont Dimitrov téri lerakatától megtudtam, hogy a nyári vásárlásom csupán véletlen műve volt. Az Univer KTSZ kísérletre gyártotta, se azelőtt, se azóta nem kapható, az ő általa gyártott, szintén jól bevált fokhagymakrémmel együtt.

Az Univer KTSZ sok időpocsékolástól és „sírástól" kímélné meg a háziasszonyokat, ha folyamatosan gyártaná a hagyma- és fokhagymakrémet. Talán egy kis beruházást is megérdemelne az ügy.

Krasznai Emilné
1094 Budapest, Tűzoltó u. 33/a

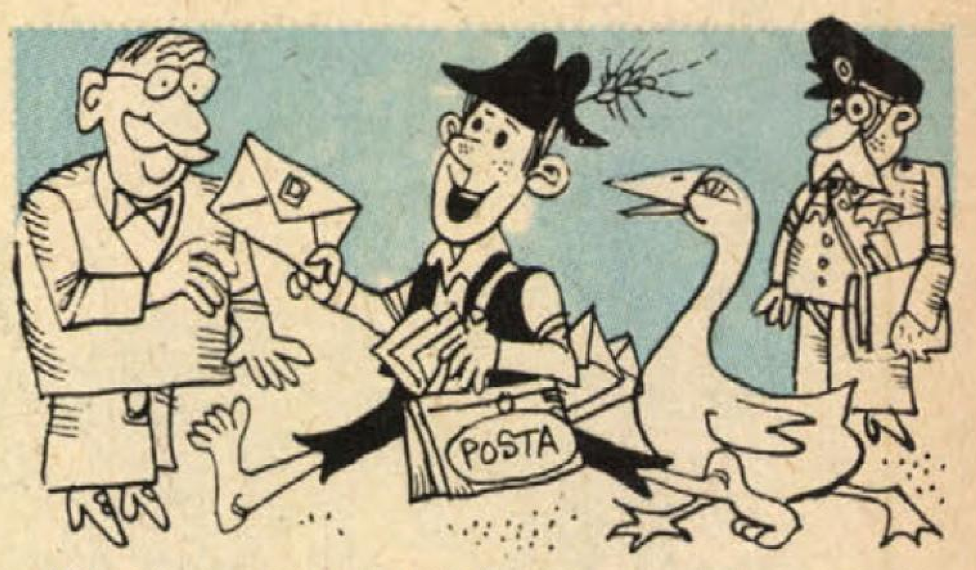
FELCSAPTAM POSTÁSNAK

Egy olvasónk panaszos levéllel fordult szerkesztőségünkhöz. A levelet aláírta és a címét is feltüntette. Kellő mérlegelés után úgy határoztunk, hogy ügyét az illetékes szerv útján kivizsgáltatjuk és erről levélben értesítettük a panaszost. Nem kis meglepetésünkre a levél, pár napos utazgatás után, visszaérkezett hozzánk.

Kézbe vettük, megforgattuk, nézegettük. Az olvashatóság kedvéért a borítékot géppel címeztük meg, az irányítószámot sem mulasztottuk el ráírni. Ám valaki kézírással mégis rávezette: „Ismeretlen, pontosabb címzést."

A dorgálást tudomásul véve elhatároztam, hogy felcsapok postásnak és magam kézbesítem a címzettnek az általam aláírt levelet.

Felkutyagoltam a Halászbástyára, az Országház utca 30. sz. házhoz. Kiderült, hogy a Magyar Tudományos Akadémia különféle intézményei találhatók ott. A portáshoz fordultam felvilágosításért: kapásból eligazított. Néhány perc múlva már a címzett ajtaján kopogtam.

Vajon a postai kézbesítő miért nem talált ide? A mondás is úgy tartja: aki keres, az talál. Némi leleményességgel a portásnak is átadhatta volna a levelet, aki gondoskodott volna arról, hogy a címzett kézhez kapja. De könnyebb megoldás a küldeményre ráfirkálni: Ismeretlen.

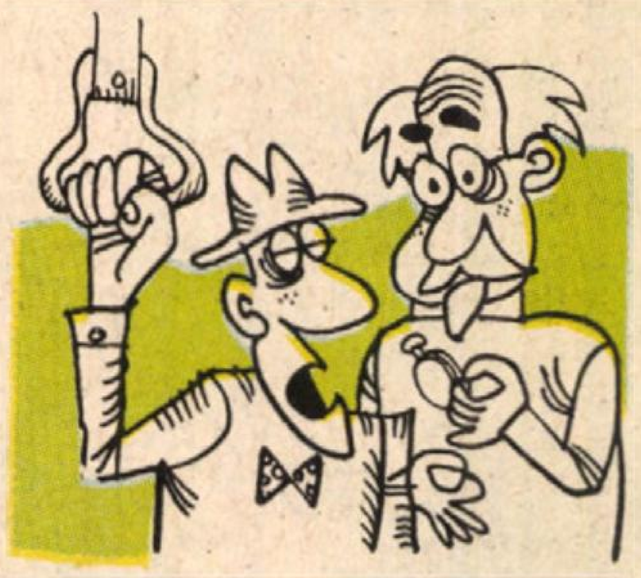
Naponta sok-sok levelet küldünk szerte az országba. Mindnek a kézbesítésére mégsem vállalkozhatom. Meg aztán a Posta is megsértődne: elvenném a kenyerét.

(f. i.)

A NAGY KÍSÉRLET

Amikor megnyílt a metró, a mindig telhetetlen utasok panaszkodni kezdtek, hogy nincsen elegendő fogódzkodási lehetőség a kocsikban.

A panasz nem talált süket fülekre, mert alig telt el néhány év, a BKV illetékesei értesítették a t. utazóközönséget, hogy a *„fogódzkodók hiánya miat-*

ti esetleges baleseti veszély elhárítása végett" egy különös, eredeti megoldással fognak kísérletezni: nevezetesen (a föld fölötti villamoskocsikban immár közel egy évszázada bevált) kapaszkodó fogantyúk felszerelésével. Egyelőre persze csak kísérletképpen, egyetlen kocsiban.

Ez hamarosan meg is történt. Immár hosszú évek óta közlekedik a „kísérleti kocsi", és ugyebár évek óta gyűlnek, halmozódnak a BKV-nál e kísérlet tapasztalatai.

Nem szeretném, ha félreértenének. Egy pillanatig sem gondolok arra, hogy elhamarkodottan, hebehurgya módon, már most értékeljék ki ennek a kísérletnek az eredményeit, és azon sebtiben hozzanak határozatot ebben a bonyolult dologban. Csak azt szeretnénk, ha ezekről a kutatásokról, kísérletezésekről időről időre hallhatnánk, olvashatnánk közléseket, beszámolókat. Mondjuk kétévenként egy-egy rövid beszámolót a NAGY KÍSÉRLET pillanatnyi állásáról. Ez jótékony módon megnyugtatná az utazóközönséget, és ugyanakkor serkentené a BKV kutató, kísérletező kollektíváját is *„a vonatkozó intézkedési javaslatnak kimunkálására"*, amelyet azután már haladéktalanul követhetne — esetleg már az évtized végére: — a várva várt DÖNTÉS, *„a kapaszkodó fogantyúk tárgyában"*.

Gyapay Iván

ETETŐSZÉK

A kisunokám most tizenhat hónapos. Ő is szeretne már velünk ülni az asztalnál, ott enni, ott játszogatni. Ehhez csupán egy magasabb szék kellene (ha jól tudom, etetőszéknek nevezik mostanában), amelyről ő is elérné már az asztalt.

Ilyen széket sehol sem kapok, hiába jártam be számtalan boltot. Mindenütt csak biztatnak: majd lesz. De mikor? Amikor már állva is eléri a gyerek az asztalt?!

K. J.-né
Baja

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyi szeptember 25-i számában „Felesleges bonyodalmak" cím alatt megjelent panaszra a következő tájékoztatást adjuk:

A szakszervezeti tagsággal rendelkező nyugdíjas a részére kiadott utalvány alapján ugyanúgy válthat menettérti jegyet, mint a munkaviszonyban álló dolgozó. Nincs ugyanis olyan tiltó rendelkezés érvényben, amely szerint a nyugdíjasnak az 50%-os menetjegyet külön kell az oda- és külön a visszaútra megváltania.

Kérjük a panaszost, szíveskedjék közelebbről meghatározni, melyik vasútállomáson, mikor, melyik pénztárnál kapta a joggal sérelmezett, helytelen felvilágosítást. A téves információt adó jegypénztáros ellen csak az ő segítségével tudunk eljárni. A vasúti dolgozó felületes munkája miatt a panaszos szíves elnézését kérjük.

Süle Miklós
osztályvezető h.
MÁV Budapesti Igazgatóság

Hivatkozással a Ludas Matyi 1975. október 16-i számában megjelent „Ki járt jobban?" cikkre válaszolva az alábbiakat közöljük:

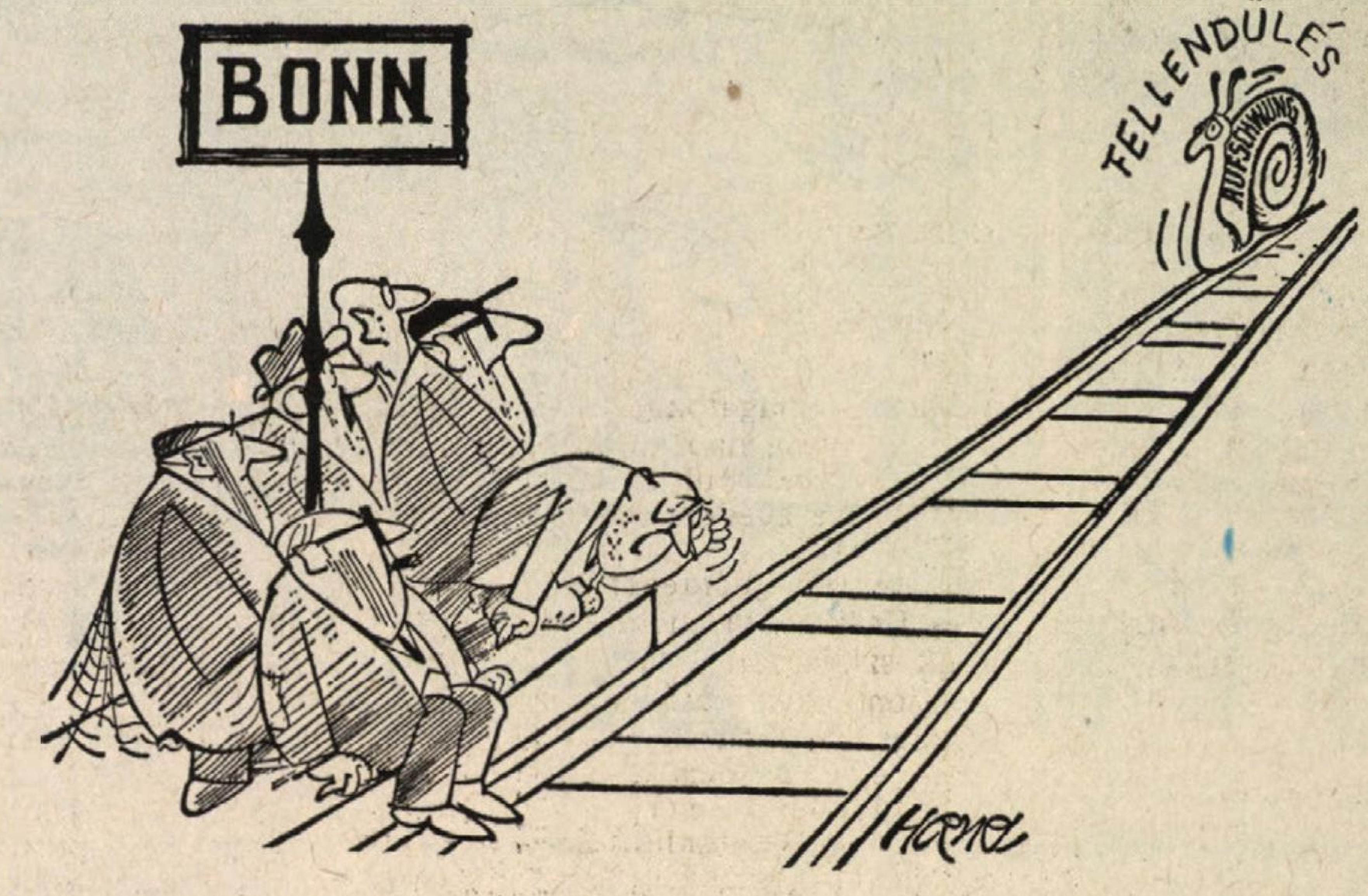
Kérjük Fenyves Henrikné (1051 Bp., Mérleg u. 7.) vásárlónkat, hogy küldje meg a címünkre a hibás CsL—10 típusú csíptetős lámpát, és azt — kérésének megfelelően — vagy kicseréljük, vagy annak ellenértékét részére visszafizetjük.

Petrovszki Pál
főkönyvelő,
Szarvasi Vas-Fémipari Szövetkezet

SPANYOLORSZÁG

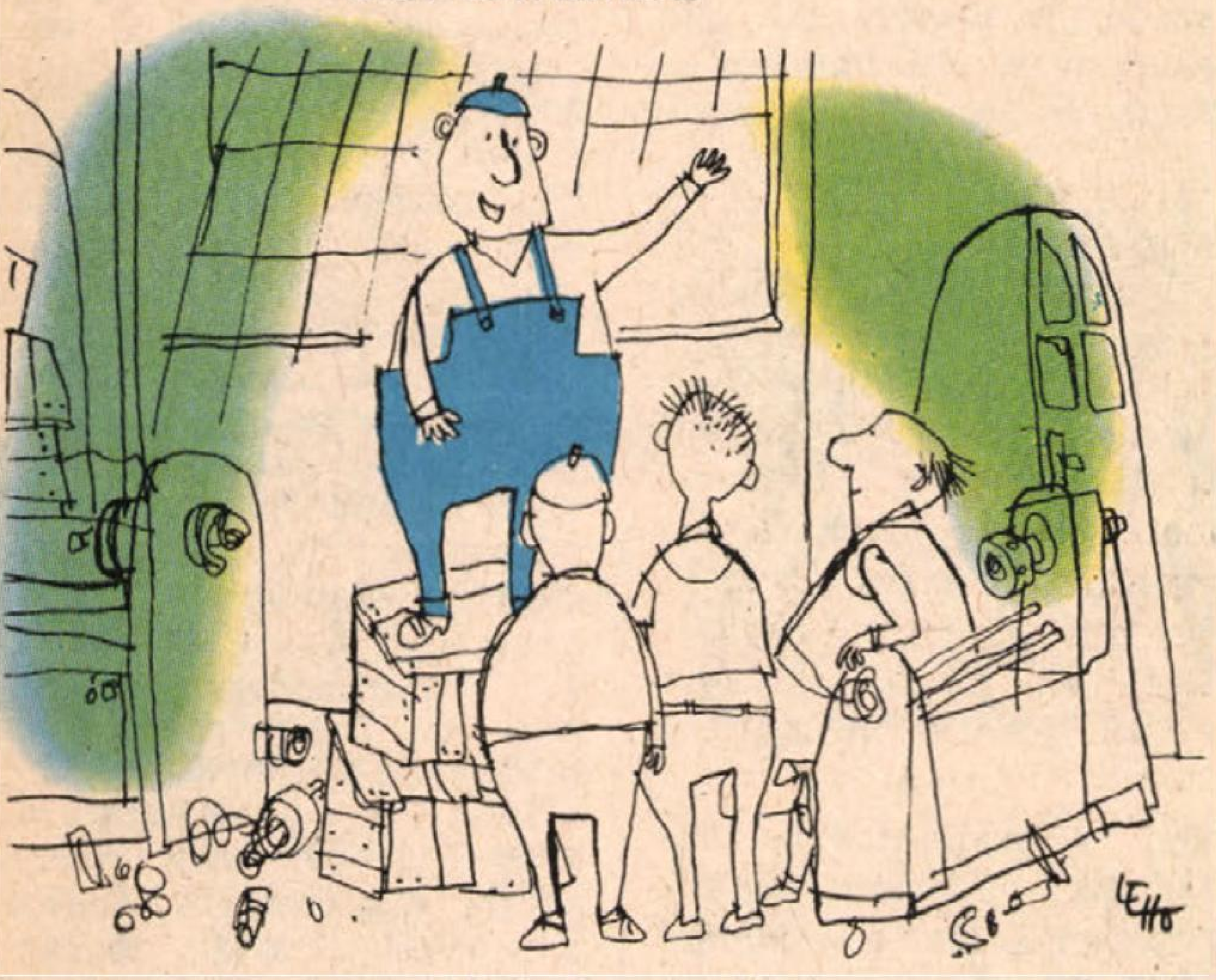

JÖN EGYÁLTALÁN?

(„Deutsche Zeitung", NSZK)

BRIGÁDVÁLLALÁS

– Javasolom, hogy vállaljunk másodállást egy maszeknál!

ŐSZINTE FELIRAT

Találkozó

Az ifjú hölgy telefonon kérlelte a költőt, hogy menjen el a klubjukba magas hőfokú találkozóra, nem bánja meg.

— Kérem, a mi kerületünkben nagykanállal eszik Csénoha Lajos költészetét — csicseregte és már a puszta hangja is csinos volt. — A kis óvodások is az ön versét szavalják a „Bújj, bújj zöldág" helyett.

— Ez megható — melegedett fel a költő szíve. — Na és melyiket?

— Ööö... A „Transzcendentális paramétereket".

— A „Transzcendentális paramétereket" történetesen Fibula Jenő írta, az a tehetségtelen rímkufár. Nos, mindegy. A költő természetesen műveiben él, ám, ha rajongóim egyikemásika köntösöm szélét óhajtja illetni, egyszerűen nincs jogom, hogy megtagadjam. Ott leszek!

A klubban vágni lehetett a füstöt, legalább százan szorongtak a hatalmas teremben. Az ifjú hölgy csupa tűz volt és izgalom.

— Evoé, mester! — kiáltotta. — Azonnal összeterelem az ön rajongóit.

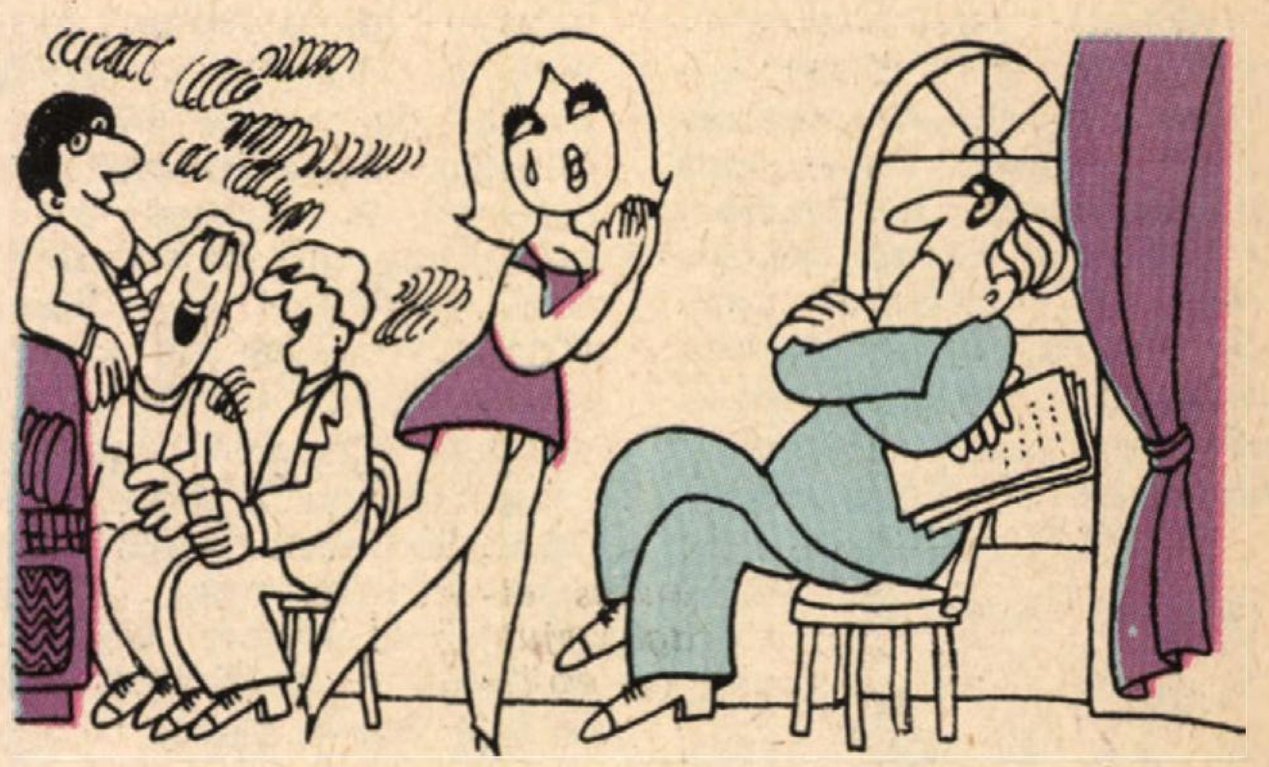
A költő leült egy ablakmélyedésbe és csaknem közvetlen közelről szemlélte az élet sűrejét. Sose hitte volna, hogy ennyire sűrű.

A sarokasztalnál négy, vénségbe rokkant férfiú bólogatott egy demizson, meg harminckét kártyalap meghitt társaságában.

A terem közepén egy farmeröltönyös pár heves csókolózással próbálta elűzni unalmát. Az arckifejezésükről ítélve teljesen eredménytelenül.

Odébb tucatnyi kiskatona áldozott a gyufajáték oltárán. Két ujjal a magasba pöccintettek egy skatulyát, harsány érzelemnyilvánítások közepette lesték, melyik oldalára esik s általában úgy viselkedtek, mintha a gyufajáték a világvárosi élvezetek szikrázó csúcsa lett volna.

A wurlitzert egy csomó teenager ülte körül. Trauviszódát szopogattak és úgy meredtek a nihilbe, mint megannyi polgári filozófus, amikor éppen semmi sem jut az eszükbe. Időnként bedobtak egy kettest a nyílásba, mire egy világhírű angol úr huszadszor is rákezdte fülsértő balladáját a háztetőn hancúrozó macskákról. A világhírű angol úr furán nyervogó szopránhangon énekelt, mintha maga is egy lenne a háztető macskái közül.

Az ifjú hölgy asztalról asztalra járt és bájos arca mind hosszabb lett. Végül könnyes szemmel tért vissza a költőhöz.

— Senki sem hajlandó — zokogta. — Ezt nem élem túl. Kérleltem őket, könyörögtem nekik, a kezemet tördeltem, hiába. Megöl a szégyen. A kiskatonák azt mondták, inkább visszamennek a laktanyába körletet takarítani. A csókolózók azt mondták, inkább hazamennek matekot csinálni.

— Várjon — szólt közbe a költő. — Mit mondtak az öreg zsugások?

— Mi?! — sikoltott az ifjú hölgy rémülten. — Hogy én? Olyat? Nincs az a pénz, hogy elismételjem!

— Helyes — mondta a költő és feltápászkodott. — Ne gondolja, hogy rám dőlt a világ. A vad ellenkezés éppoly forró ítélet, mint az égig csapó rajongás. Elégedett vagyok, mert csak a közönyt gyűlölöm. A viszontlátásra.

— Szó sincs róla — kiáltott az ifjú hölgy. — Az előadását meg kell tartania!

— Ugyan? — csodálkozott a költő. — És miért?

— Hááát... tetszik tudni, akkor bevehetem a jelentésembe. És az ilyesminek nagyon örülnek odafenn.

A költő alapjában jóságos lélek volt, ezért is nem lehetett belőle soha igazán menő lírikus.

— Legyen — mondta. — Vezessen, kérem.

Átmentek egy félreeső kis szobába.

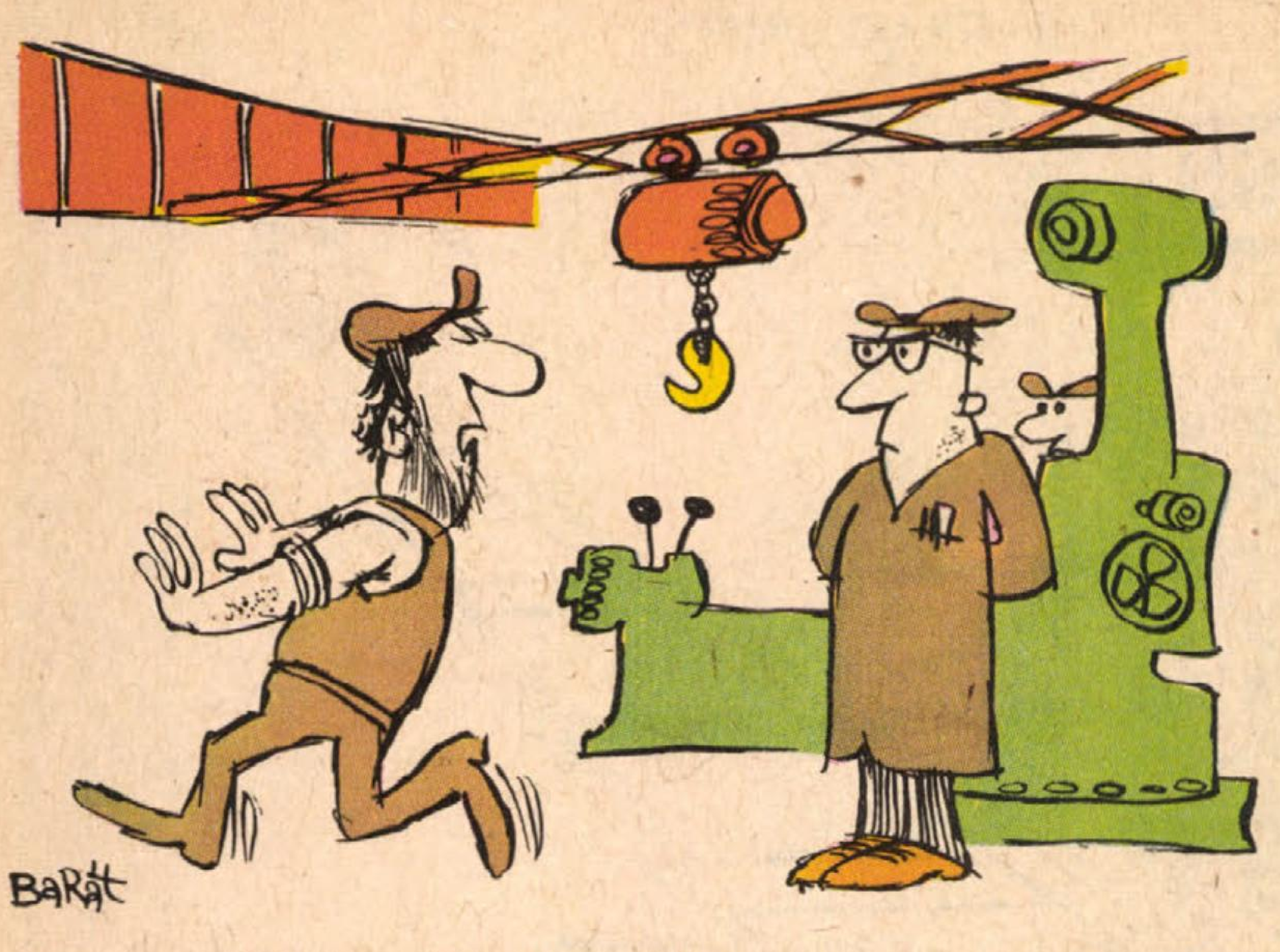
— Tessék — mondta az ifjú hölgy. — Foglaljon helyet és beszéljen nyugodtan. Aztán, ha végzett, kérem adja le a kulcsot a portán.

— Hogyan? Maga sem hallgat végig?

— Izé... tetszik tudni társadalmi kötelezettségeim is vannak. Alakult egy állandó bridzspartink s a következő leosztásban én is benne vagyok.

Peterdi Pál

INDOK

– Kilépek a vállalattól. Itt túl magas a munka intenzitása...

HAZAFELÉ A KIRÁNDULÁSRÓL

– A feleségem imádja az őszi lombokat..

Levélváltás a kivagyiságról

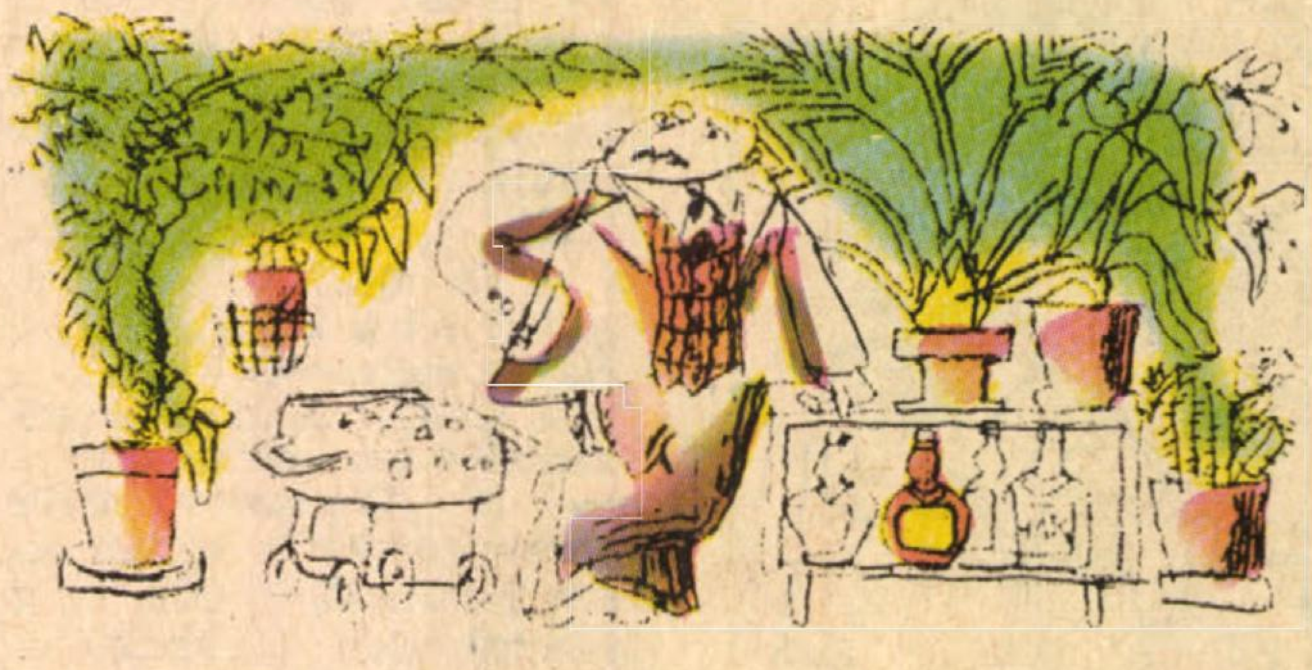
Kedves Szerkesztő elvtárs!

A Kutató Intézet, ahol nem tudományos munkakörben dolgozom, rendkívül drága és értékes műszereket, gépeket hozatott be külföldről. Hosszabb idő óta ott hevernek, ahová lerakták, ládákban tárolják, nem tudják használatba venni őket. Nincs hozzá megfelelő épület, de más egyéb feltételek sincsenek meg ahhoz, hogy a műszereket, gépeket munkába állítsák. Az intézet vezetőinek fogalmuk sincs arról, hogy erre mikor kerülhet sor. Amikor érdeklődtünk, hogy miért kellett már most megvásárolni ezeket a drága műszereket, azt a feleletet kaptuk: ha a másik Kutató Intézetnek vannak ilyen műszerei, akkor legyen a miénknek is. Szép, ugye?

Kedves Olvasónk!

Volt olyan időszak, amikor a vállalatok vagy téeszek vezetői a minél jobb és drágább autókkal versengtek egymással. Az volt a jelszavuk: *„Majd megmutatom, hogy nekem különb kocsim van, mint neked.”* Lapunknak egy korábbi, emlékezetes címlapja is utal erre a versengésre. Talán emlékszik rá: egy vállalat kapuja elé lipicai hatosfogattal kanyarodik a főnök és átszól a hatalmas, külföldről importált autójába éppen beszállni készülő szomszédos vállalat vezetőjének: *„Legyőztem kollégám, az én kocsim sokkal többe került, mint a magáé.”* Jóllehet a lipicai fogatot csupán a rajzoló képzelete szülte, de mégis találóan jellemzi azt a szemléletet, amelyet ön a Kutató Intézettel kapcsolatban észlelt. Azóta már ez a vállalat közötti autó-mániákus versengés alábbhagyott. Persze nem önmagától, hanem az időközben kiadott rendelet hatására. Most már számos vállalatnál, téesznél, ahol azelőtt Volvóra vágytak, megelégszenek esetleg Polski-Fiattal vagy Zsigulival.

Lehet, hogy „Ki mit tud felmutatni?” játékba kezdett az önök Intézete. Ennek az autóversengéstől eltérő másféle megnyilvánulása jó ideig a pálma- és a télikert-mánia volt. A főnök hatalmas szobájába fáradságot és költséget

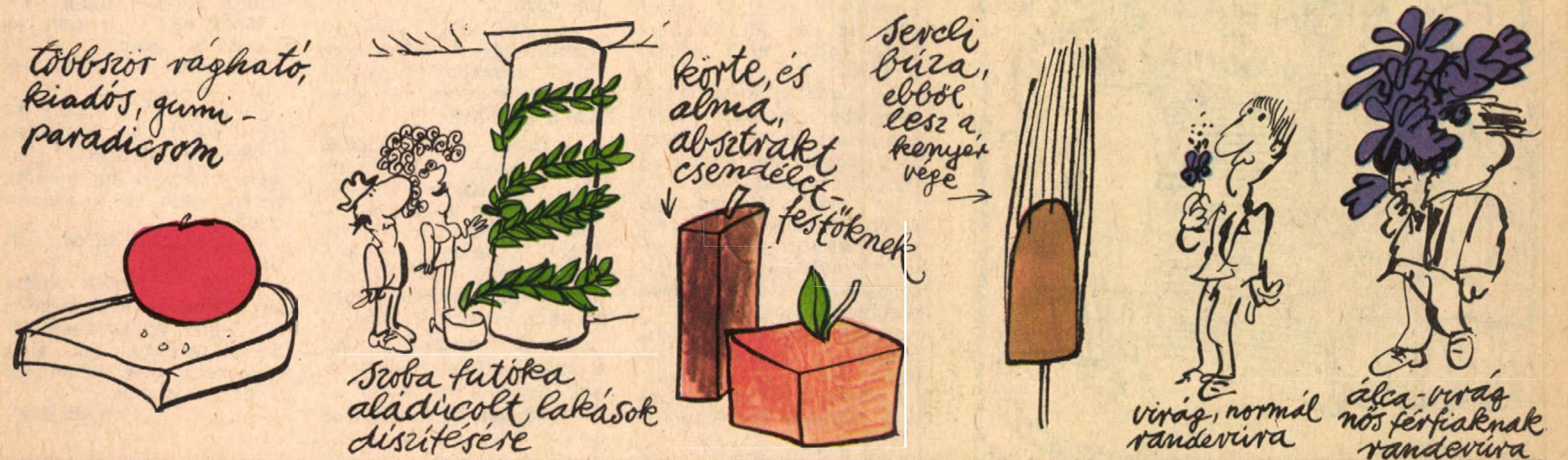
nem kímélve szerezték be a sok dísznövényt, sokat költöttek rá és nem csekély pénzbe került a növények, díszcserjék és virágok ápolása és időnkénti cseréje. Gyakran a főnök nem is igényelte ezt, de az opportunista környezet „meglepte” vele őt. (Arra is volt példa, hogy a főnök is meglepetést okozott a környezetének: visszavitette a díszkertet, a teljes virág- és cserjedíszítéssel együtt a szobájából oda, ahonnan beszerezték.) Természetesen helye van egy kis zöldnek, nemcsak a trösztigazgató szobájában, hanem a beosztottak szobájában is, de csak módjával. Nincs szükség arra, hogy a csodálatos és különleges növények dzsungeljében a főnök se ismerje ki magát.

Lehet, hogy a túllicitálás hóbortjába esett a Kutató Intézet. Erre csak egyetlen példát említek. Egyik-másik vállalat úgy akarja bizonyítani az igazi magyaros vendéglátásról elterjedt nemzetközi hírünket, hogy tejbe-vajba füröszti a vendéget. Kerül, amibe kerül, de érezze a külföldi vendég (vagy akár a hazai is!), hogy minden földi jót, ételt, italt, rajnai boroktól a francia konyakig, lerakják elébe az asztalra. A túllicitálásnak ez a megnyilvánulása — a reprezentáció ürügyén — manapság már megszelídült, elmúlt a „lakodalmak és a hős murik” ideje — a közpénzből. Ez sem ment magától, ehhez is korlátozó rendeletet kellett hozni.

Mindez a kivagyiságnak, a hencegésnek, a *„Nekem több van, különb van!”* fitogtatásának csupán részjelensége. Ez akkor is csúnya jellemvonás, hogyha mondjuk valaki netán a szomszédasszonyának vagy az úgynevezett legjobb barátnőjének (barátjának) a pukkasztására anyagi erején felül öltözködik, éjszakai mulatókba jár, tehát a saját pénzén vetélkedik és azt herdálja. De az állam pénzét pocsékolni, az értékes műszereket ok nélkül megvásárolni: felháborító pazarlás. Sőt, több: disznóság.

Földes György

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD NÖVÉNYEIBŐL

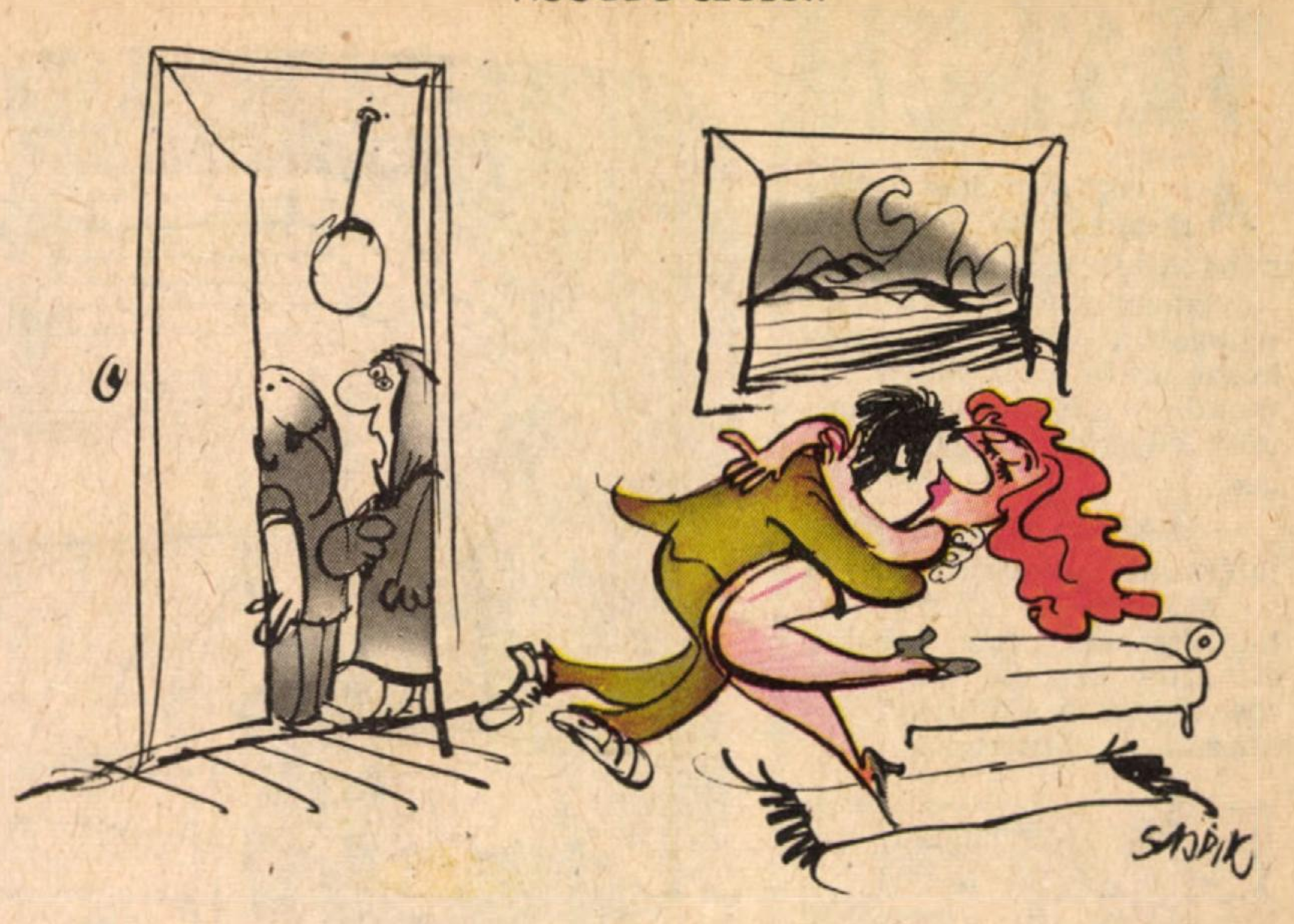

NŐI DOLGOK

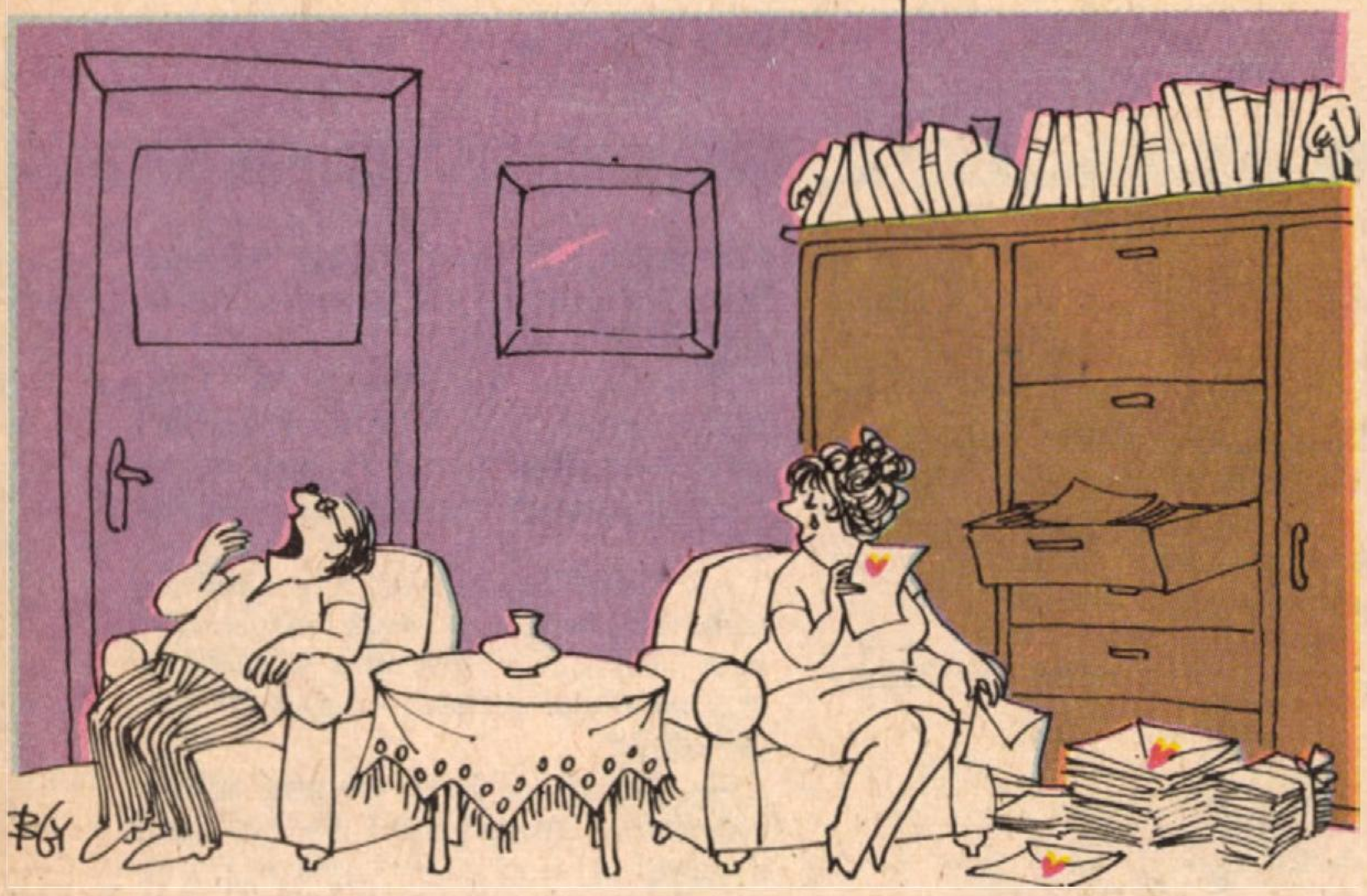
– Dezső, ezt még hallgasd meg!

AGGÓDÓ SZÜLŐK

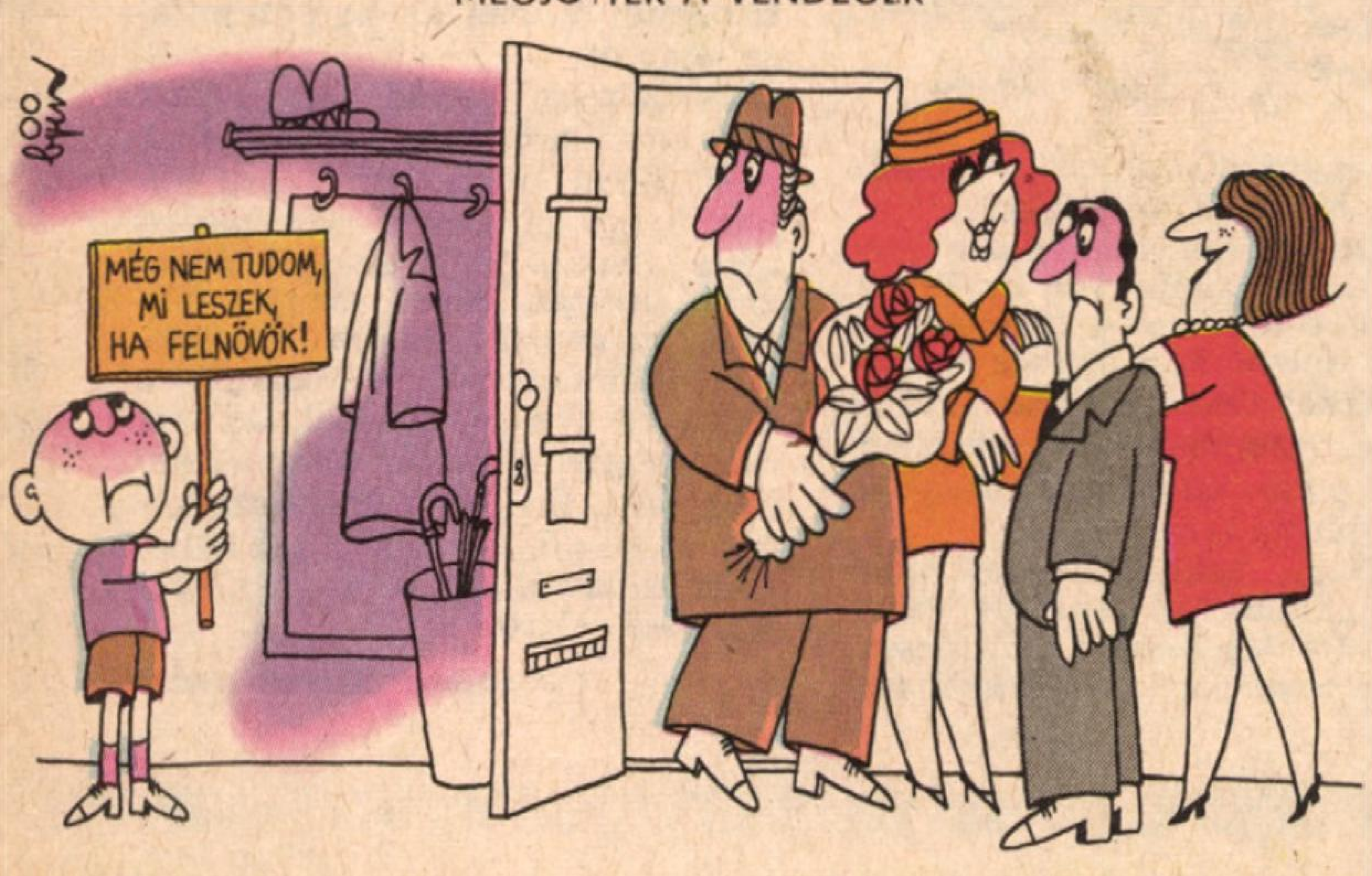

– Lehet, hogy csak tangóznak. Olvastam, hogy újra divatba jött...

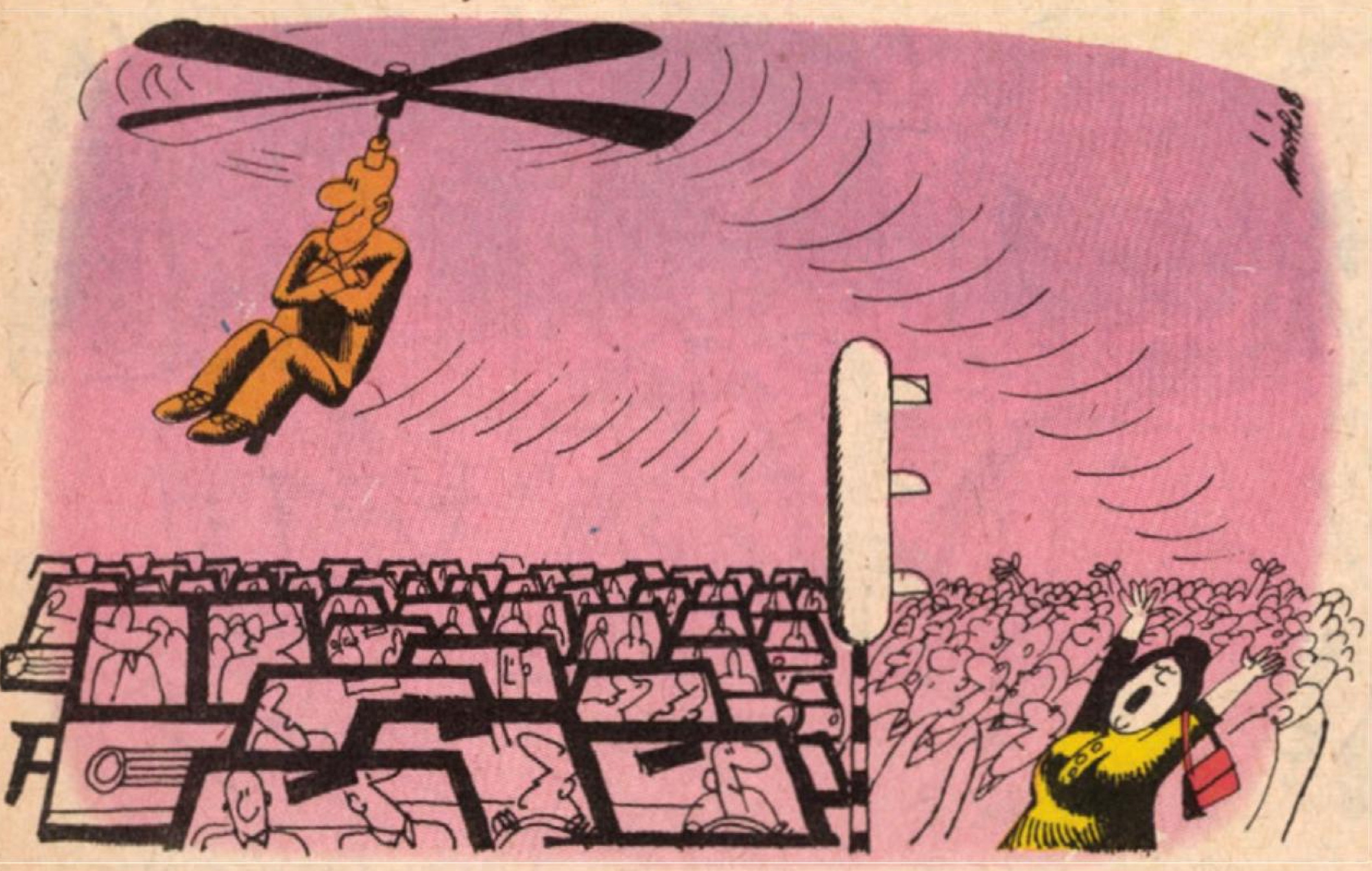
UNALMAS ŐSZI ESTE

MEGJÖTTEK A VENDÉGEK

ÉRTETLEN FELESÉG

– Tudtam, hogy ez lesz a vége, sosem tudott türelmesen várni a lámpáknál.

A nagy riport

Reggelenként gyakran találkozom Verőfivel, a kitűnő hírlapíróval, a Pemetefű eszpresszóban.

Verőfi néhány hónappal ezelőtt nagy feltűnést keltett egy riportjával, amelyben elmondta: valamilyen jelentéktelen ügyben interjút akart készíteni egy tisztviselővel, de az illető nem nyilatkozott, mert a főnöke nem engedélyezte az interjút.

Néhány héttel később arról írt, hogy felvilágosítást szeretett volna kapni a Gemkapocskiegyenesítő Vállalatnál, de a felvilágosítást nem kapta meg, mert az osztályvezető megtiltotta, hogy szóba álljanak vele.

Legutóbbi találkozásunkkor — kávézás közben — megkérdezte tőlem:

— Olvastad?

— Mit?

Verőfi egy kicsit sértődötten válaszolt:

— A tegnapi cikkemet.

Őszintén bevallottam neki, hogy a cikk elkerülte a figyelmemet.

— Pedig nagy riport volt. Egy előadó nem állt szóba velem. Azt mondta, hogy nem mondhat semmit.

— Megírtad?

— Igen. Megírtam, hogy nem mondott semmit. De én nem hagytam annyiban a dolgot. Elmentem a főelőadóhoz.

— Szóba állt veled?

— Azt mondta, hogy nem nyilatkozhat. Természetesen ezt is beleírtam a cikkembe, és azt is, hogy amikor megkérdeztem tőle, miért nem nyilatkozhat, azt felelte, hogy nem mondhat semmit.

— Felháborító!

— Várj, még nincs vége! Te ismersz engem, tudod, hogy makacs vagyok, mint egy bulldog. Felkerestem a főelőadót, és nyíltan feltettem neki a kérdést: miért nem mondhatnak semmit a beosztottai? Mit gondolsz, mit mondott?

— Na, mit mondott?

— Azt mondta, hogy előbb kérjek engedélyt az osztályvezetőtől. Szigorú utasítást kapott ugyanis, hogy csak akkor állhat szóba a sajtó munkatársaival, ha erre engedélyt kap.

— Megírtad?

— Persze, hogy megírtam. Nem vagyok szívbajos.

— S aztán mi tör[illegible]t?

— Mentem a főosztályvezetőhöz, illetve csak mentem volna, de nem fogadott. Kiüzent nekem a titkárnőjével, hogy a felettesei engedélye nélkül nem nyilatkozhat.

— Megírtad?

— Megírtam. S azt is megírtam, szatirikus hangon, hogy az igazgató utasítást adott a portásnak: ha legközelebb jövök, ne engedjen be.

— Fantasztikus!

— Nem akarok dicsekedni, de

a cikkem nagy sikert aratott. A rovatvezetőm el volt ragadtatva tőle, a főszerkesztőm pedig azt mondta: csak így tovább, Verőfi, csak így tovább!

Én is gratuláltam neki, aztán megkérdeztem tőle:

— Mondd, tulajdonképpen mit akartál megkérdezni abban a hivatalban?

A kitűnő hírlapíró némi gondolkodás után így szólt:

— Apuskám, neked elárulom. Tulajdonképpen óriási mázlim volt, hogy nem álltak szóba velem. Azt akartam megtudni: mennyi a pecsétnyomók elhasználódási ideje a vállalatnál, és mit mutat ez a szám az országos átlaghoz képest?

Mikes György

TRIBÜN

A lapok megírták, hogy — nemrégiben — bizonyos svédországi kilengések folyományaként — a skót válogatott öt kiváló játékosát eltiltották. Willy Ormond, a szövetségi kapitány egyelőre nagyon mérges.

— Legközelebb negyven játékossal indulok túrára — mondta. — Húszat letartóztatnak, még mindig el tudom kezdeni a mérkőzést, amíg a többieket kihozzák az őrszobáról. Lehet, hogy soha többé nem nyerünk labdarúgó-mérkőzést, de egy bizonyos: nálam mindig a tizenegy legműveltebb, legkifinomultabb, legjobban öltözködő játékos lép pályára. És ha kilencven perc alatt egyszer sem találják el a labdát, kit érdekel?

*

A brazil FC Tavisto most néhány hétig kénytelen gólzsákja, Osvaldo nélkül játszani. A középcsatár ugyanis legutóbb öt gólt lőtt a Passosnak, mire játékostársai és rajongói olyan ünneplésben részesítették, hogy Osvaldónak három bordája eltört.

Agyonszeretni? Az se jó!

*

A belga FC Paalem játékosai elhatározták: addig nem borotválkoznak, amíg három mérkőzést nem nyernek sorozatban. A csapatkapitány a harmadik hét végén:

— Aranyos emberek a mi vetélytársaink. Amióta hallottak a szándékunkról, háromszor akkora erőbedobással hajtanak ellenünk...

*

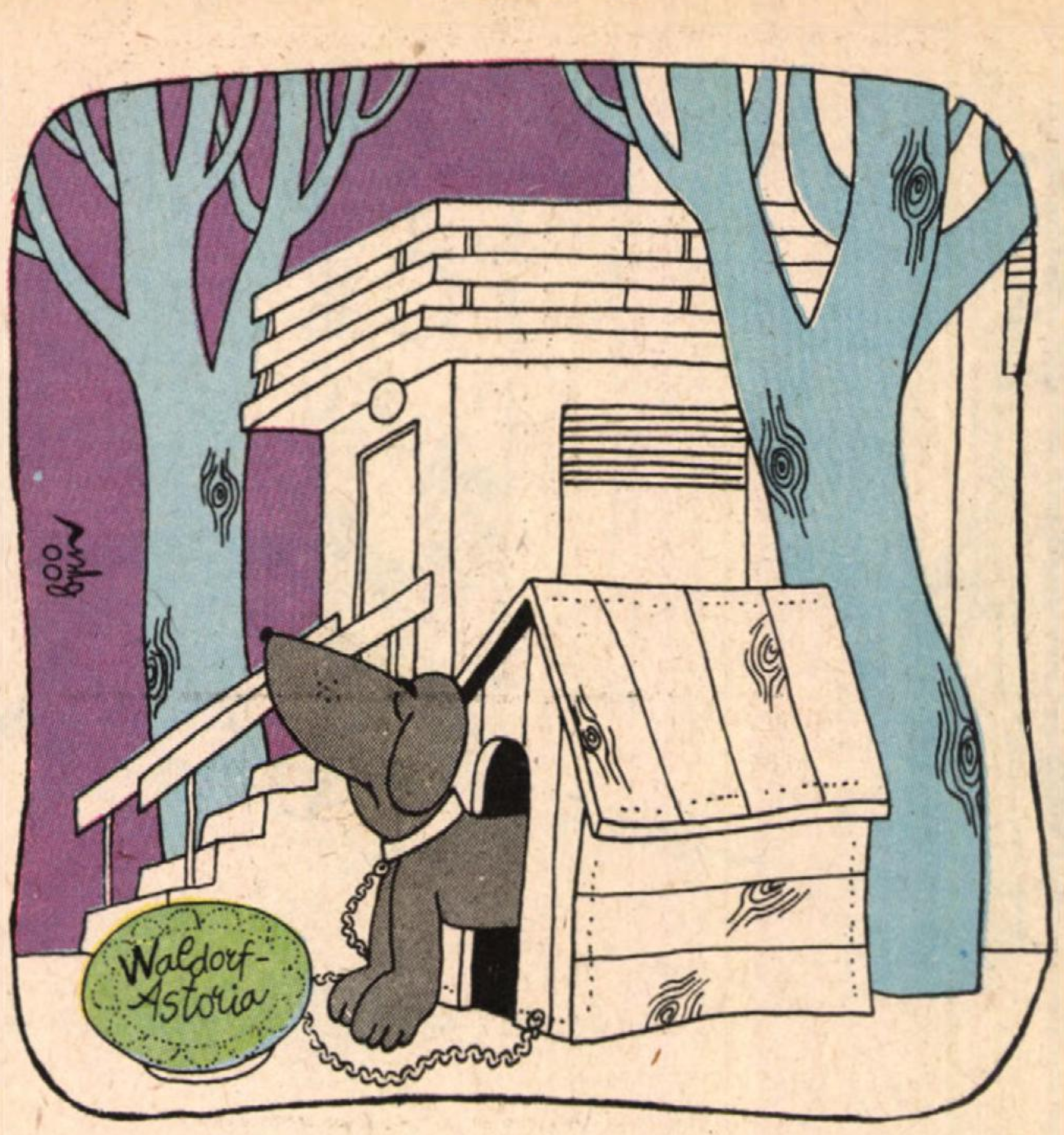
Alex Agase, a Purdue labdarúgóinak edzője mondta:

— Üzenem a szurkolóknak: ha valami jótanácsuk van a számomra, vasárnap közöljék velem. A két félidő közötti szünetben. Hétfőn már ne fáradjanak vele. Hétfőn már én is tudom, mit kellett volna tennem.

(p. p.)

ELŐKELŐ EB

KÍNOS FELFEDEZÉS

– Ekkora pizsamát hord a férjed?!

átjáróház

A napokban ismét a vadregényes, buja szépségű Almássy téren jártam. A sűrű novemberi köd sem rejtette el Droznicsek Árpádot, a nagy humanistát. Korunk kiváló emberbarátja most is ott ült megszokott törzspadján és egy félkilós staniclíból amerikai mogyorót ropogtatott. Kényelmesen elhelyezkedtem Árpád mellett, aki két falat között egy pillanatra rám nézett:

— Szép magától, hogy végre az eszébe jutottam.

Zavartan hebegtem:

— Örülök, hogy látom. Szabad kérdeznem, jelenleg milyen nemes misszióval szolgálja az Emberiséget?

Droznicsek letette a staniclit és így szólt:

— Mindenekelőtt felteszem a kérdést: vannak-e még nálunk szélhámosok, akik fondorlatos módon kicsalják a hiszékeny emberek pénzét, értéktárgyait?

— Sajnos, vannak — ismertem el a szomorú tényt.

— E bűnözők között is külön kategória, akik az átjáróházakra specializálják magukat. Hányszor olvashatunk ilyesféle jelentéseket az újságok rendőri rovatában: ez és ez a szélhámos a Külső Gázszag utca 117/c sz. ház előtt elkérte az áldozat aranyóráját azzal, hogy magas áron eladja az első emelet kettőben

lakó nagybácsikájának és öt perc múlva hozza a vételárat.

— De amikor az áldozat már három-négy napja vár az órájára, illetve a pénzére, gyanús lesz neki a dolog. Beszalad az udvarra, s akkor derül ki, hogy átjáróház elé vezették a szerencsétlent, vagyis olyan épület elé, melynek két bejárata van.

— Nos, ezekkel az átjáróházakkal kapcsolatos az új misszióm. Itt lép közbe Droznicsek, a tapasztalatlanok, a vidékről fellátogatók, a pesti utcák vadonában járatlanok, a kiszolgáltatottak védelmezője.

Rajongva bámultam a nagy humanistát, aki szelíd mosollyal belső zsebébe nyúlt és egy köteg, kézzel teleírt papírlapot húzott elő:

— Íme! Budapest átjáróházainak teljes és pontos címlistája. Ára 20 forint. Szociális szempontból rászorultaknak árengedményt is adok!

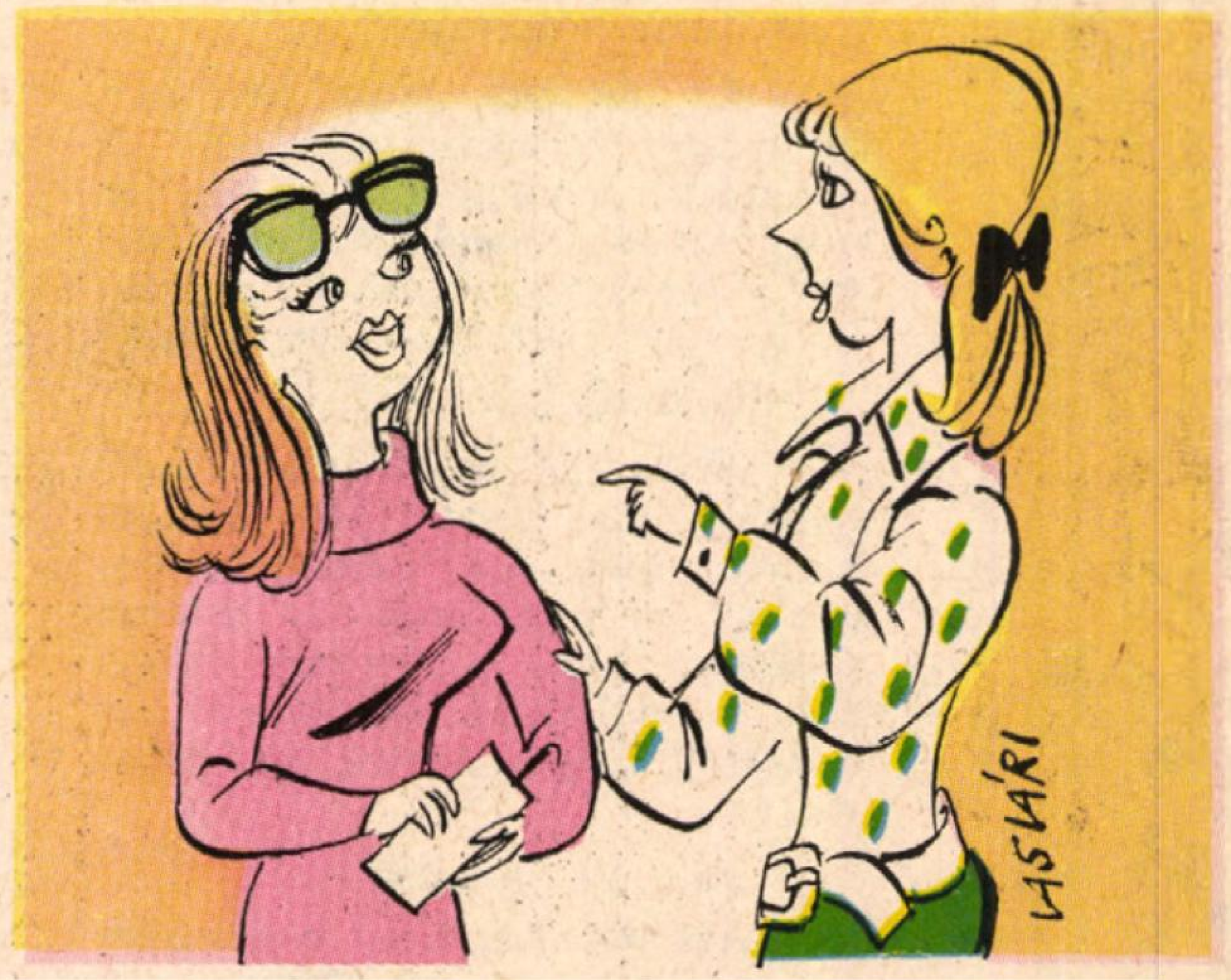
— Gratulálok a nemes elképzeléshez, Droznicsek, de ön ezzel a listával segítséget nyújt a kezdő, tapasztalatlan szélhámosoknak is, akik remek átjáróház-címekhez jutnak az ön útmutatása alapján.

Droznicsek Árpád úgy nézett rám, mintha citromot nyelt volna.

— Maga nagyszerűen ért ahhoz, hogy elrontson egy humanista akciót, hogy elvegye a segítés örömét. Most menjen kérem, magamra akarok maradni a gondolataimmal! — sóhajtotta és elfordulva, világfájdalmas arccal ropogtatni kezdte az amerikai mogyorót. Én pedig egy tiszteletteljes meghajlás után, lábujjhegyen kihátráltam a vadregényes Almássy térről...

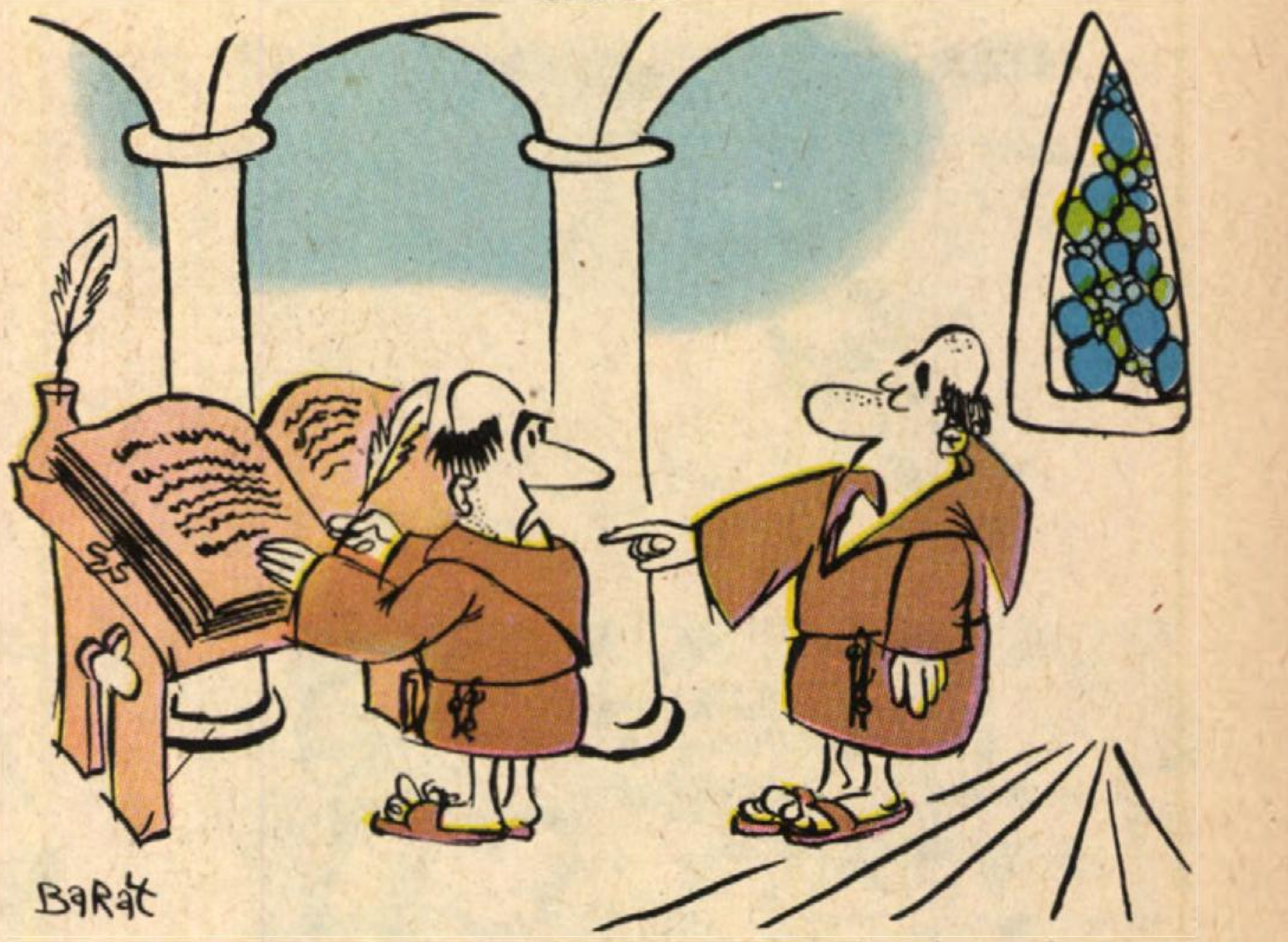
Galambos Szilveszter

DIVAT

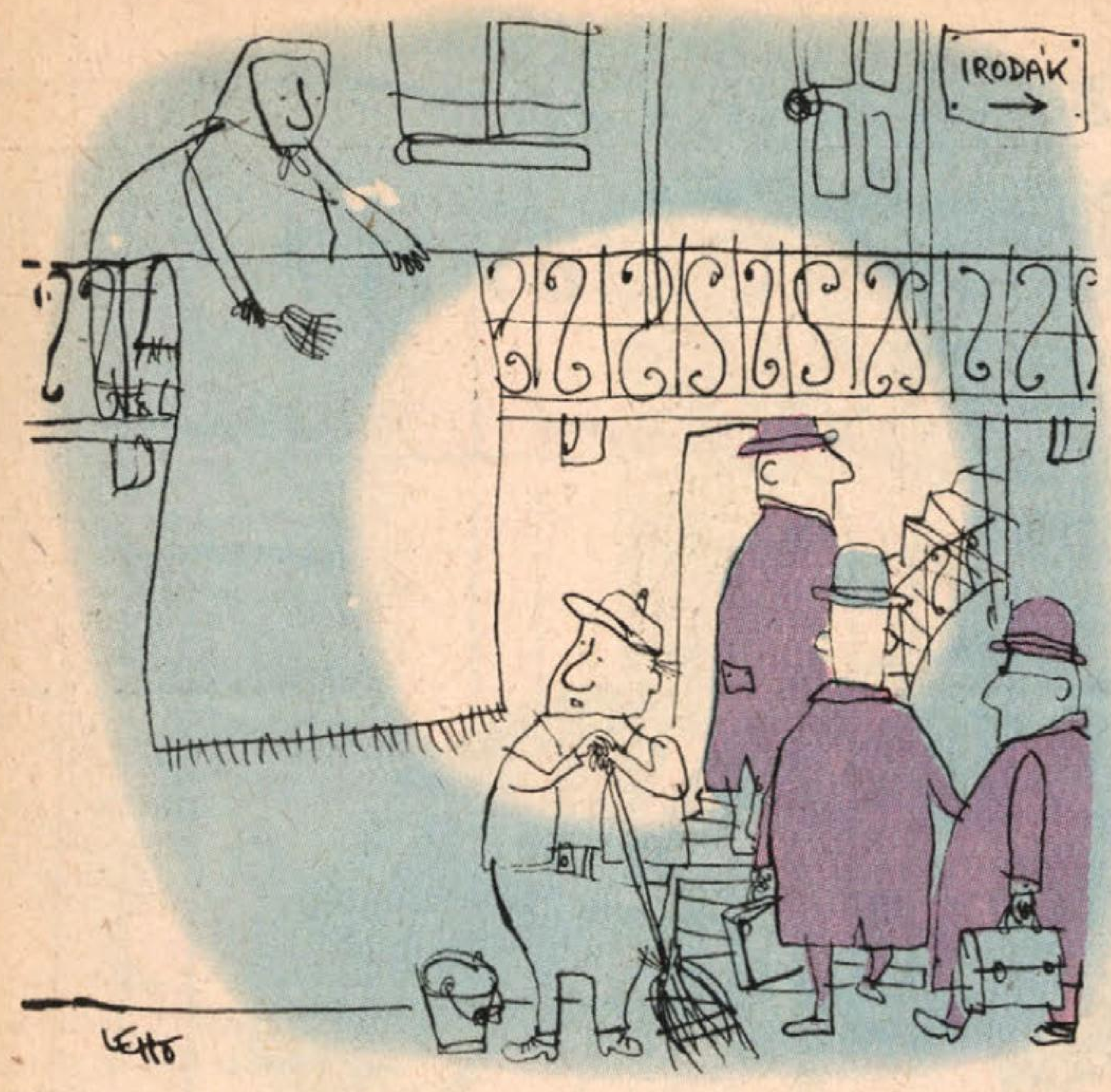
– Hány dioptriás a szemüveged?
– Lényegtelen, csak így hordom...

KÓDEX

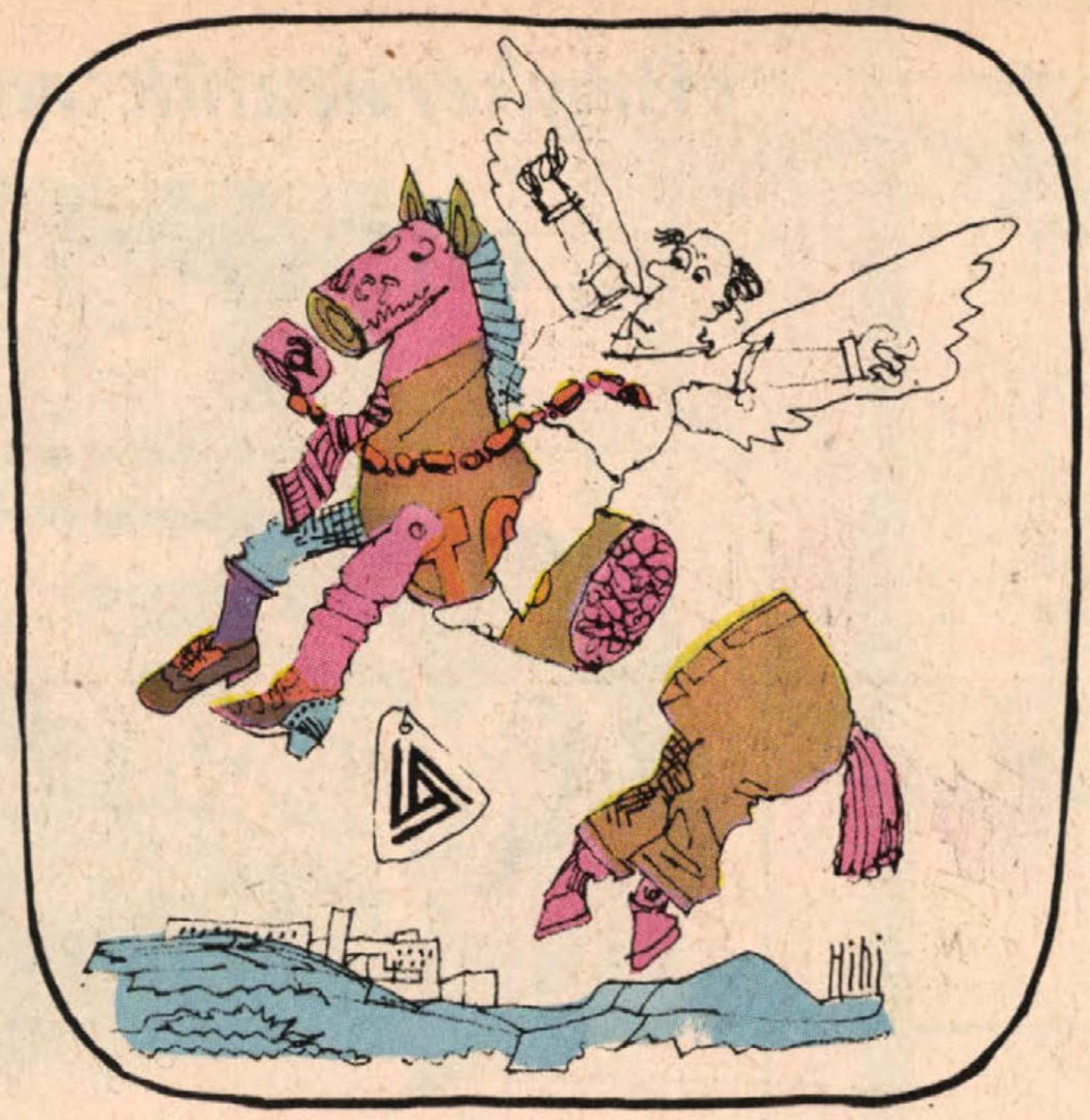
– Át kell írni az egészet. Az eredményeket mindenütt színes iniciáléval kell kezdeni!

HIVATAL A BÉRHÁZBAN

– Most ne tessék porolni! Külföldi partnerek érkeztek a Milimpexhez!

A REKLÁMKÖLTŐ PEGAZUSA

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A férj hazatér a külföldi kiküldetéséről és elmondja a feleségének:

— Képzeld, szívem, elveszítettem a jegygyűrűmet!

— Hogyan lehet egy jegygyűrűt elveszíteni?

— Te vagy a hibás! — feleli a férj. — Már hetek óta mondom, hogy az egyik nadrágzsebem lyukas.

Összehozni a fiatalokat

HÁZIASSZONY: Hát akkor mutatkozzatok be egymásnak. Ő az én kislányom, Zsuzsi, elsőéves joghallgató...

BARÁTNŐ: Ő pedig az én nagy fiam, Edgár, harmadéves közgazdász.

EDGÁR: Szia Zsuzsi...

ZSUZSI: Szervusz Edgár...

HÁZIASSZONY: Gondolom, benneteket nem nagyon érdekel, mit fecseg össze két öreg barátnő. Foglaljatok helyet Zsuzsi szobájában...

*

HÁZIASSZONY *(izgatottan)*: Nos?...

BARÁTNŐ: Nagyon helyes a lányod...

HÁZIASSZONY: A te fiad pedig kész férfi. Gondolod, hogy tetszeni fognak egymásnak?

BARÁTNŐ: Felcsillant a szemük a bemutatkozásnál.

HÁZIASSZONY: Örülök, hogy végre sikerült összehozni őket. Úgy szeretném, ha a lányom egy rendes fiúval járna.

BARÁTNŐ: Az én fiamnak is javára válna egy ilyen kapcsolat.

HÁZIASSZONY: Milyen szerencse, hogy találkoztunk a múlt héten. Mondd csak, mióta nem láttuk egymást?

BARÁTNŐ: Érettségi óta. De évszámot ne emlegessünk...

HÁZIASSZONY *(nevet)*: Ne bizony. És tudod, amikor elmondtad, hogy mekkora fiad van, én mindjárt arra gondoltam, hogy...

BARÁTNŐ: Hogy összehozzuk a gyerekeket. Én is kaptam rajta. Mert azért a fiús mamáknak se könnyű. Nem mindegy ám, hogy merre csatangol az a gyerek...

HÁZIASSZONY: Hát még, akinek lánya van!

BARÁTNŐ: Pszt. Hallod, milyen önfeledten kacarásznak?...

HÁZIASSZONY: Lehet, hogy ezek egymásra találtak?...

*

ZSUZSI: Tudod, a mamám olyan magányos. Nehéz ám egy elvált asszonynak...

EDGÁR: Az én anyámnak is. Valóságos klausztrofóbiája van. Szenved, hogy be van zárva a maga kis világába.

ZSUZSI: Azt hiszem, jót fog tenni nekik, hogy újra összejöttek.

EDGÁR: Régi barátnők, akik elvesztették, s egy szép napon újra megtalálták egymást. Egy pszichológus szerint az ifjúkori barátságok felelése fiziológiai regenerálódással jár.

ZSUZSI: Persze, az igazat megvallva jobbat tenne nekik egy új férfi.

EDGÁR: Az tény. Dehát most csak ez van. Egy bizalmas barátság néha valósággal a reveláció erejével hat.

ZSUZSI: No igen. Csak az a kérdés, tartós lesz-e?

EDGÁR: Nagyon sok múlik azon, lesz-e sikerélményük.

ZSUZSI: Szerintem nagy csalódást okozna, ha azt látnák, hogy a tervük nem sikerült.

EDGÁR: Úgy érted, hogy a „fiatalok összehozásának" terve?

ZSUZSI: Igen, igen. Ez a mamám mániája.

EDGÁR: Meg az enyémé is.

ZSUZSI: Micsoda ötlet: összehozni! *(Nevet.)* Mi most össze vagyunk hozva. Jó, mi?

EDGÁR *(a térdét csapkodja)*: Összehozták a partit. Szegénykék...

ZSUZSI *(enyhén korholja)*: Azt hiszem, nem szép, ha kinevetjük őket...

EDGÁR: Nem szép, de hasznos. Ha hallják a nevetésünket, jó jelnek veszik.

ZSUZSI: Ha-ha-ha... Tényleg!

EDGÁR: Bru-ha-ha... Hadd örüljenek...

ZSUZSI: Hallom a mama lépteit. Lábujjhegyen közeledik az ajtóhoz.

EDGÁR: És konferálja anyámnak, mit csinálnak a fiatalok.

ZSUZSI: Mit csináljunk, hogy örömet szerezzünk nekik?

EDGÁR: Csókolózzunk...

ZSUZSI: Jó. Gyere. *(Csókolóznak)*

EDGÁR: Hadd legyen egy jó napjuk.

ZSUZSI *(két csók között)*: Úgyis olyan kevés jóban van részük...

EDGÁR: Ha már egyszer időt, fáradságot áldoztak ránk... *(Hosszú csók.)*

*

HÁZIASSZONY *(suttogva)*: Boldogok...

BARÁTNŐ *(átszellemülten)*: Boldogok...

ZSUZSI, EDGÁR *(a másik szobában)*: Boldogok.

Novobáczky Sándor

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Egy kislány megkérdi a mamájától:

— Anyu, te miért mentél férjhez apuhoz?

Mire a mama nagyot sóhajtva:

— S ezt pont te kérdezed?

*

A kis Lacikát elviszik a szülei a vendéglőbe.

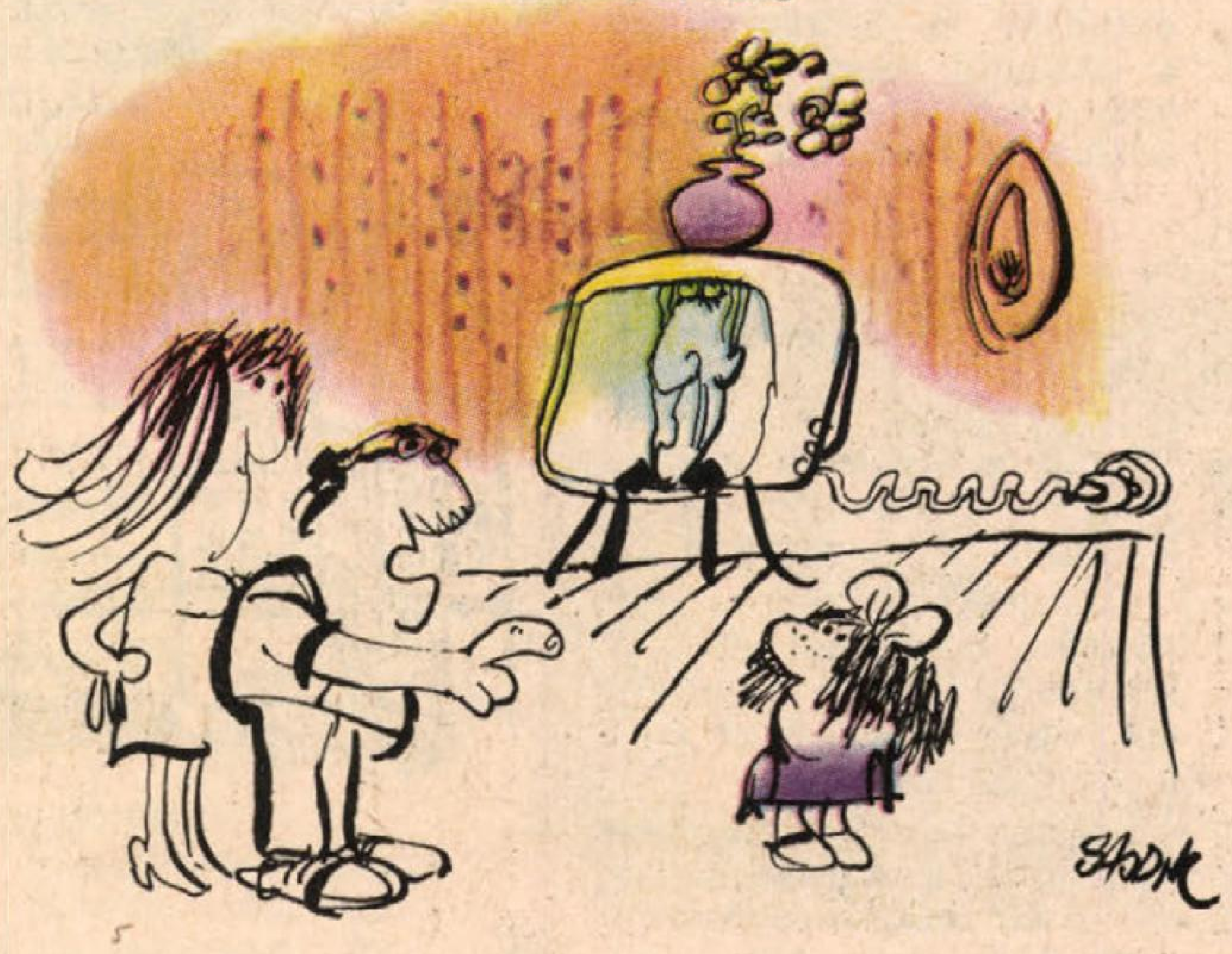
— Mivel szolgálhatok? — kérdi a pincér.

— Kérek két fröccsöt — feleli a papa.

A gyerek apja füléhez hajol:

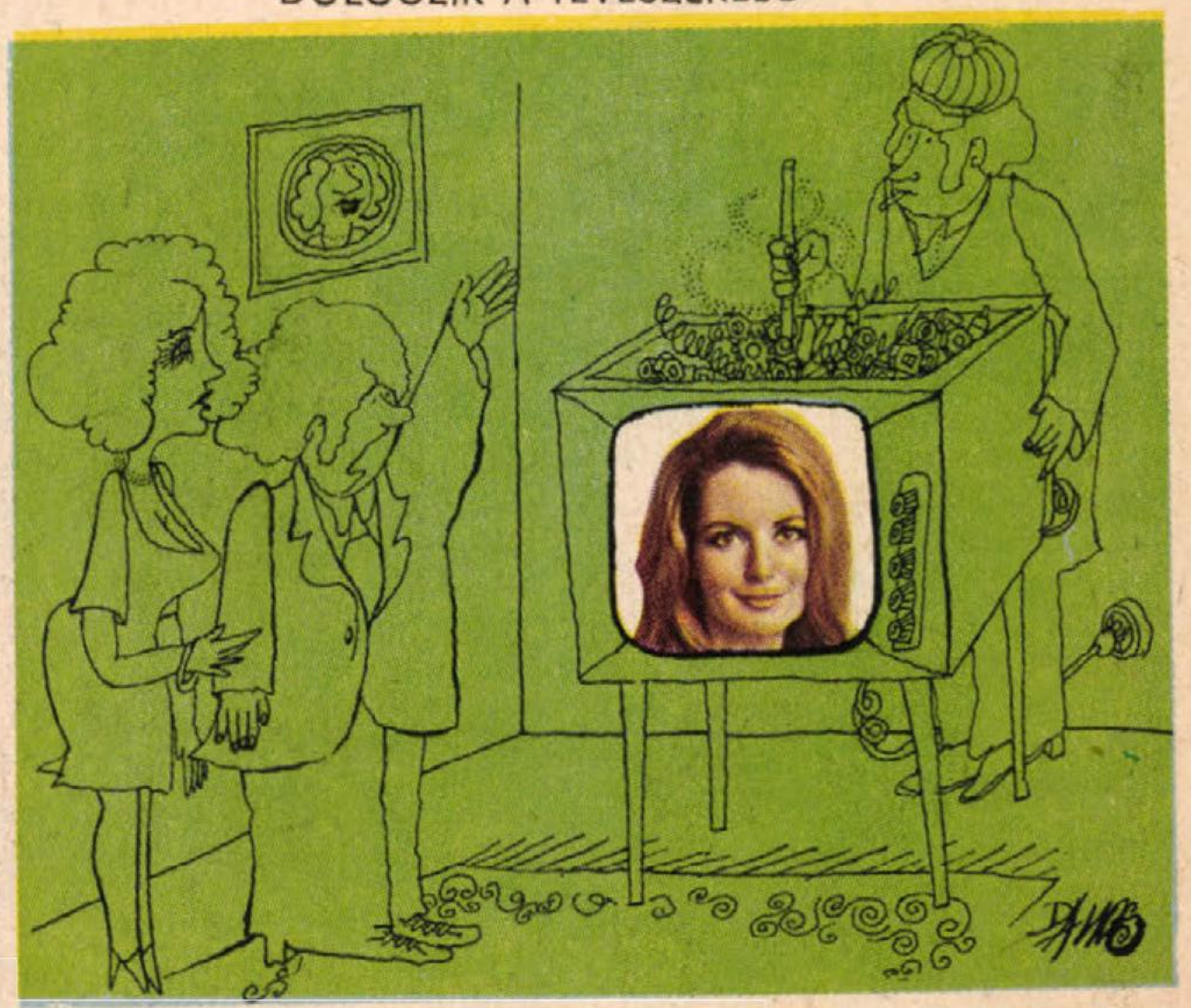
— Papa, a mamáról elfeledkeztél?

FENYEGETŐZÉS

– Ezentúl más világ lesz itt! Nézni fogom a nevelési műsorokat!

DOLGOZIK A TÉVÉSZERELŐ

– Álljon meg! Jó a kép!

MADÁR-DALOK

Száz éves lett a papagáj.
– Mi a hosszú élet titka? –
faggatta egy ravasz cirmos.
Ő így felelt: a kalitka!

*

– Homokba mért dugja fejét? –
kérdezték a buta strucctól?
– Talán bizony gyávaságból?
Felelt a strucc: naná, truccból...

*

Héja s galamb jóbarát lett
s mondhatom, csak kevés híja,
hogy e kötés nem lett örök,
mivel éhes lett a héja...

*

Levelet hozott a posta.
Felsóhajtott kakukk pajtás·
Jól nézek ki, ez már idén
a harmadik gyerektartás.

*

Kopogott a fán a harkály.
Egy kukachölgy épp ott rága...
S kiszólt halkan: Itt a férjem,
holnap kopogtass, te drága...

*

Zsémbel a bús gólyamadár:
Mindenfelé csak a pornó!
Már azt hisszük, új rendelés,
aztán kiderül, hogy – sztornó...

*

Boltba ment a bolti szarka,
hogy egy üveg italt csórjon,
ámde rútul rajtavesztett:
meglátta egy bolti sólyom.

Fülöp György

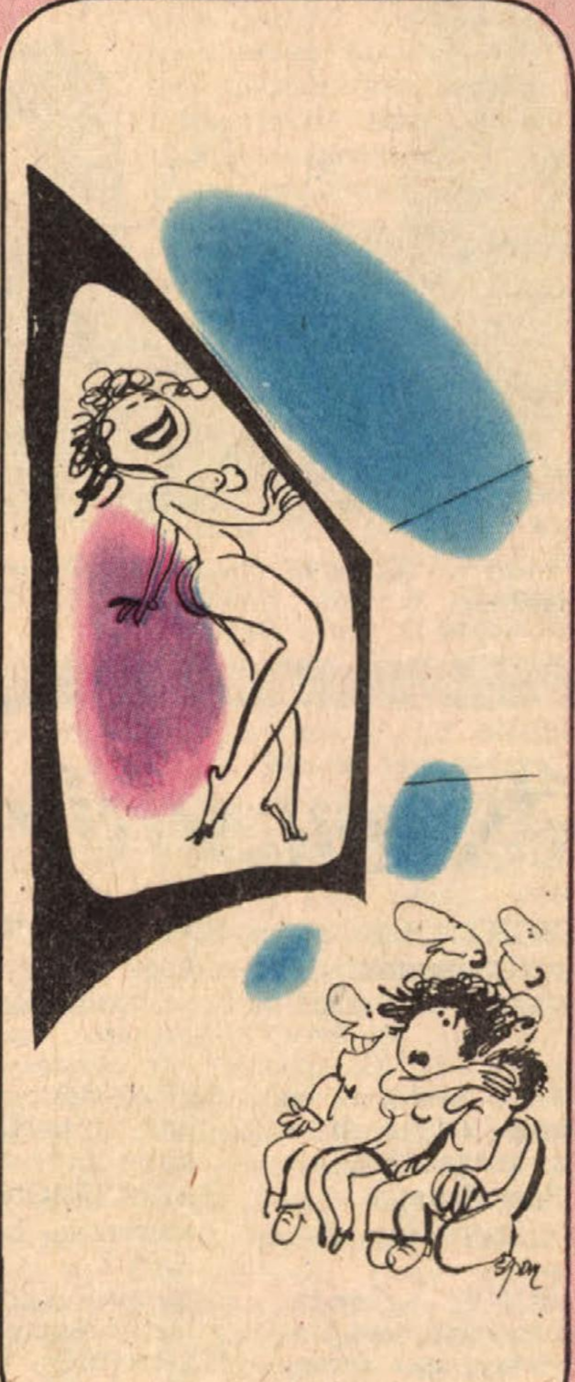
Megkérdeztük rajzolóinkat:
MIT LÁTTAK A MOZIBAN?

Endrődi István:

– Krimi helyett egy szabványos szerelmi háromszög történetet...

Sajdik Ferenc:

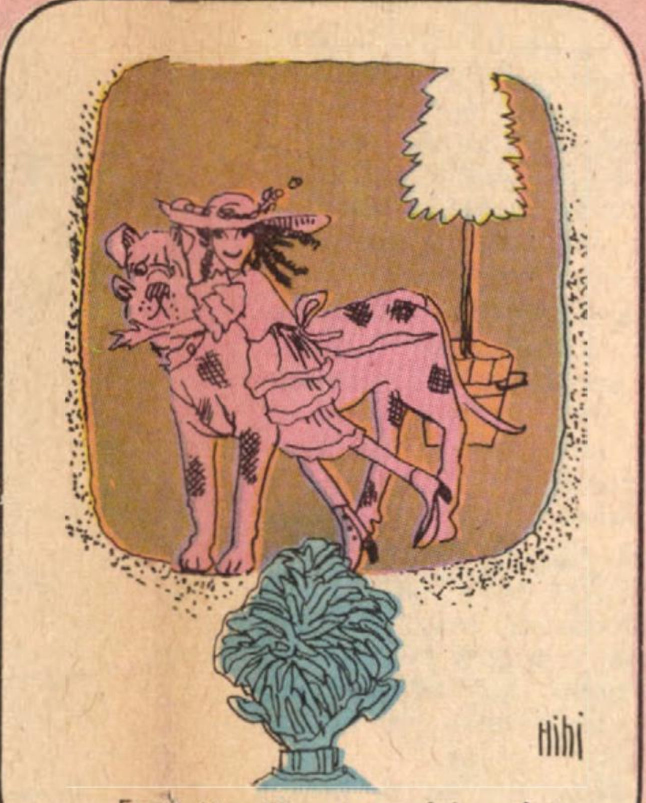
– Nem sokat.

Balázs-Piri Balázs:

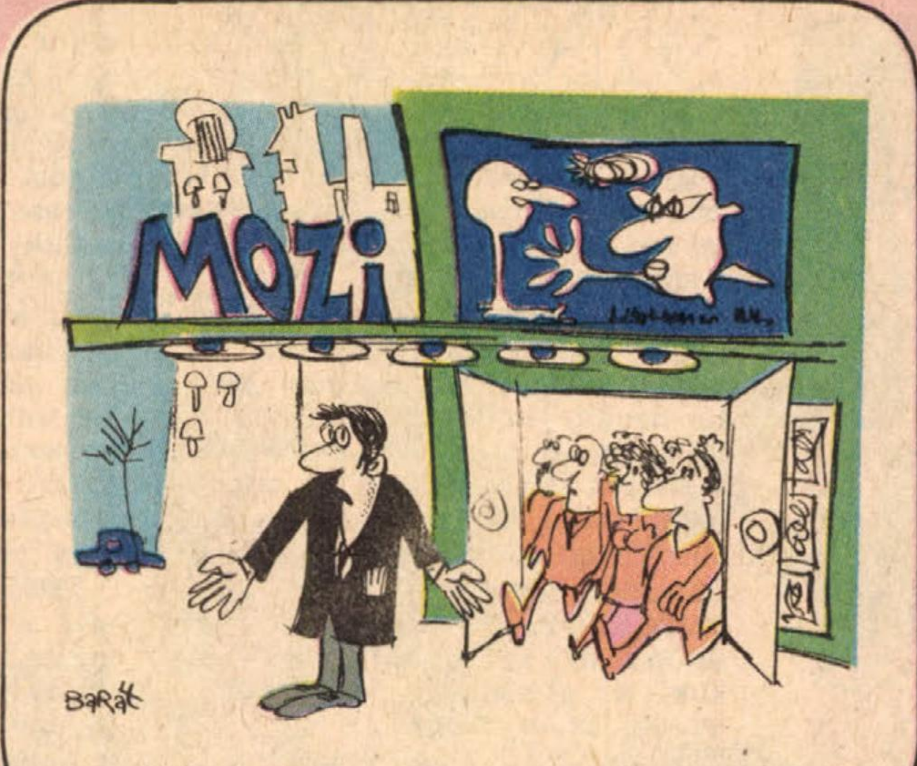
– Egy vérfagyasztó krimit.

Hegedűs István:

– Egy bájos filmet, amelyben Asta Nielsen volt a gyerekfőszereplő...

Barát József:

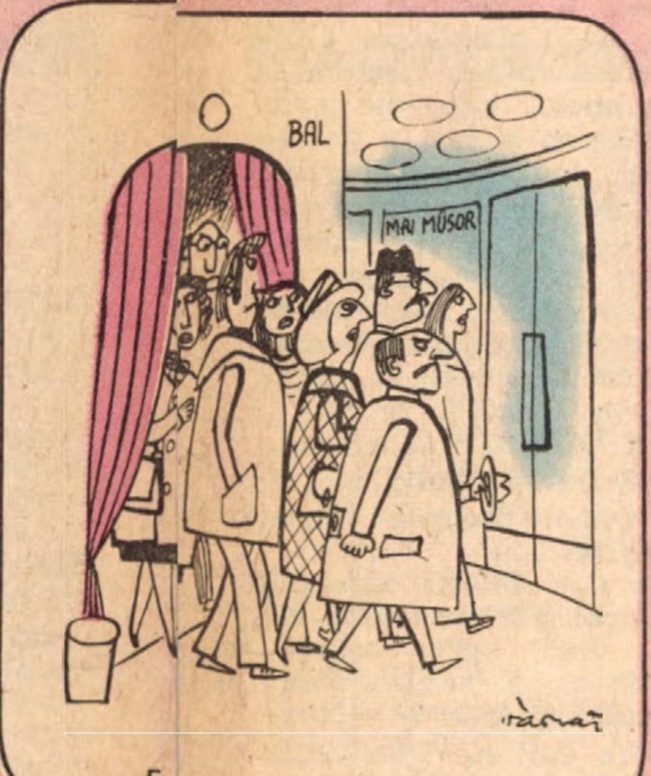
– Nem tudom, mert még csak egyszer láttam.

Brenner György:

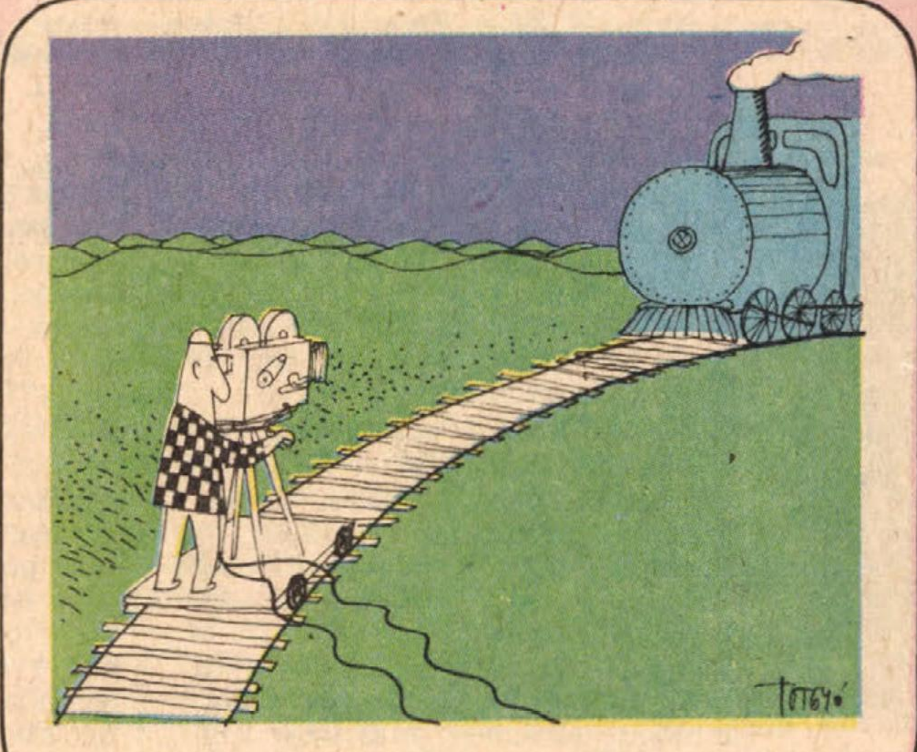
– Mit is?!

Várnai György:

– Egy csomó dühös embert.

Tót Gyula:

– Dokumentum-filmet, amely váratlanul véget ért.

Dallos Jenő:

– Egy japán filmet.

CSÖRÖG A TELEFON

Csörög a telefon a tévében.

És én — bár csak most érkeztem haza, épp csak leestem a karosszékbe, a képernyő elé, egy szót sem váltottam senkivel a családból — pillanatokon belül tudom, hogy milyen műsor megy.

*

Csörög a telefon a tévében.

Fekete telefon. Kis asztalon áll. Erőszakosan csörög, türelmetlenül... Nem veszi fel senki... A kamera körbejár a falakon... A telefon elhallgat, majd újra rákezdi. Még erőszakosabban... Semmi. Vésztjósló csend... A telefon abbahagyta a céltalan zajongást. Lassan elmozdul a kamera a telefonkészülékről s követni kezdi a telefonzsinór útját a néma kagylótól, le a földre, tovább a szőnyegpadlón... Hopp, egy feldűlt szék!

És én már kiáltok is ki a feleségemnek a konyhába:

— Zárd el a gázt, gyere be, krimit adnak, mindjárt mutatják az első megboldogultat, az íróasztalra borulva. Vagy ha nő, akkor az ágyban.

*

Csörög a telefon.

Sőt, egyszerre két telefon csörög. Két helyszínen.

Megnyerő mosollyal, mintegy elnézést kérve az egyik kagylótól, a tévé közkedvelt munkatársa felemeli a másik kagylót.

A fiamhoz fordulok, aki elidegenedve gubbaszt a másik széken.

— Milyen vetélkedő megy? Mit kellett a nézőknek kitalálni? Javasolni?

*

Csörög a telefon.

Alig hallhatóan.

Mert egy üvegkalickában.

Komor férfiú bal kezével határozottan emeli a füléhez a kagylót, valamit diszkréten kérdez, nem hallani, jobb kezével már irkál is az előtte fekvő papírlapra, közben biztatóan kimosolyog rám a ketrecből.

Tiszta sor.

Csalót, házasságszédelgőt, esetleg besurranó tolvajt, rablót keres a „Kék fény", a lakosság bejelentéseit kérve.

A jó pestiek pedig már diktálják is szorgalmasan a főnökük vagy kedvenc kollégájuk címét, leggyakoribb előfordulási helyét.

*

Csörög a telefon a tévében.

Egy nagyon jópofa fehér telefon, egy rajzolt telefon.

Ugrál a készülék, ugrál a kagyló, a buzgalomtól.

Odamegy egy rajzolt macska, az álmot törli a szeméből, lassan nyújtózik, egyik praclijával nyúl a kagyló után.

Boldog sóhajjal fészkelődöm el a karosszékben, ez az én igazi műsorom.

Ébren vagytok még, felnőttek?

Kürti András

FELVILÁGOSÍTÁS

– A Tudományos Akadémia a Roosevelt téren van...

SZILÁNKOK

PRÉMIUMOSZTÁS

— Dehiszen ez egy üres boríték! Nincs itt valami tévedés?

— De igen. Magának ez sem jár. Adja vissza a borítékot. Vegyen magának egyet a papírüzletben...

NAPLEMENTE

— Hogy repül az idő! Húsz évvel ezelőtt még jókedvűen rongáltam a ligeti padokat, ma már a meleg kályha mellett üldögélek a legszívesebben...

PRECÍZ VÁLASZ

— Milyen színű haja van a menyasszonyodnak?

— Egy órával ezelőtt még szőke volt.

BOLDOGSÁG

— Pajtás, én egész életemben a boldogság kék madarát kergettem. Most végre megtaláltam.

— És milyen?

— Repülni nem tud, de csodálatosan készíti a babfőzeléket füstölt oldalassal.

SZÖVETKEZETI HÁZ

— Beszéljük meg, hogy az építkezés ideje alatt ki, mikor bosszankodik...

MAI IDŐK

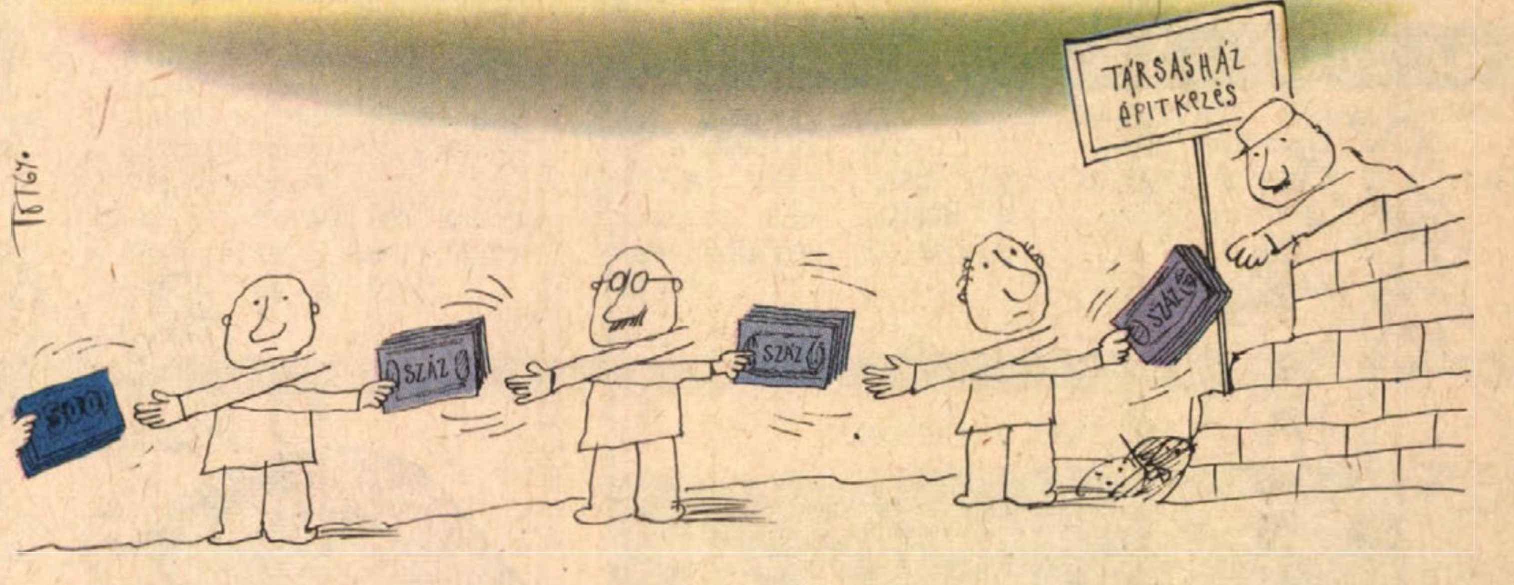
— Két nő harcol értem. Amelyik erősebbnek bizonyul, és anyagilag jobban áll, azé leszek — mondta Lajos.

PAPUCSFÉRJ

H. a papucsférj azért lett bűnöző, mert legalább a bíróságon övé az utolsó szó joga.

G. Sz.

ÉPITŐIPARI HELYZETKÉP

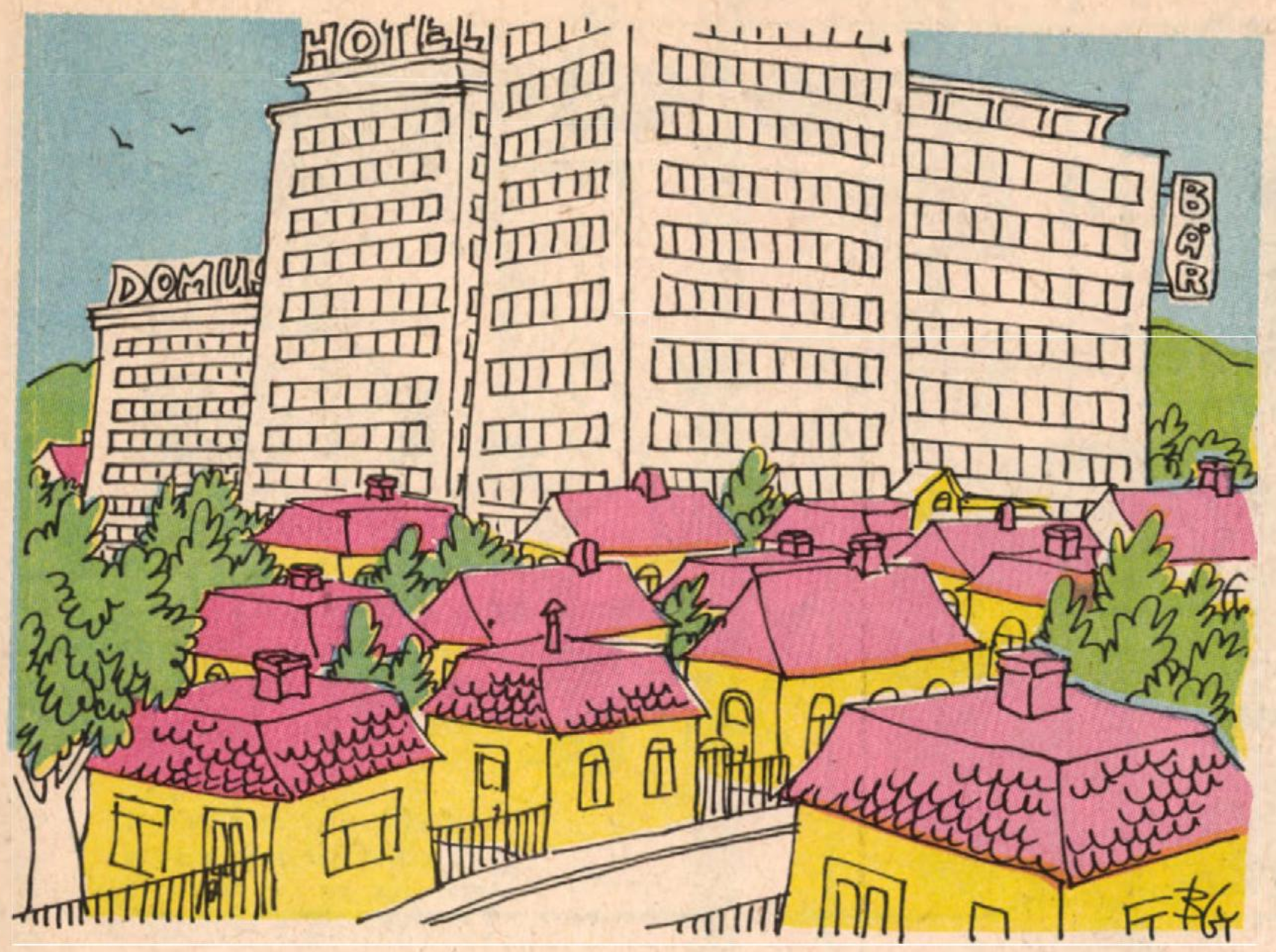

ÓVATOS FŐNÖK

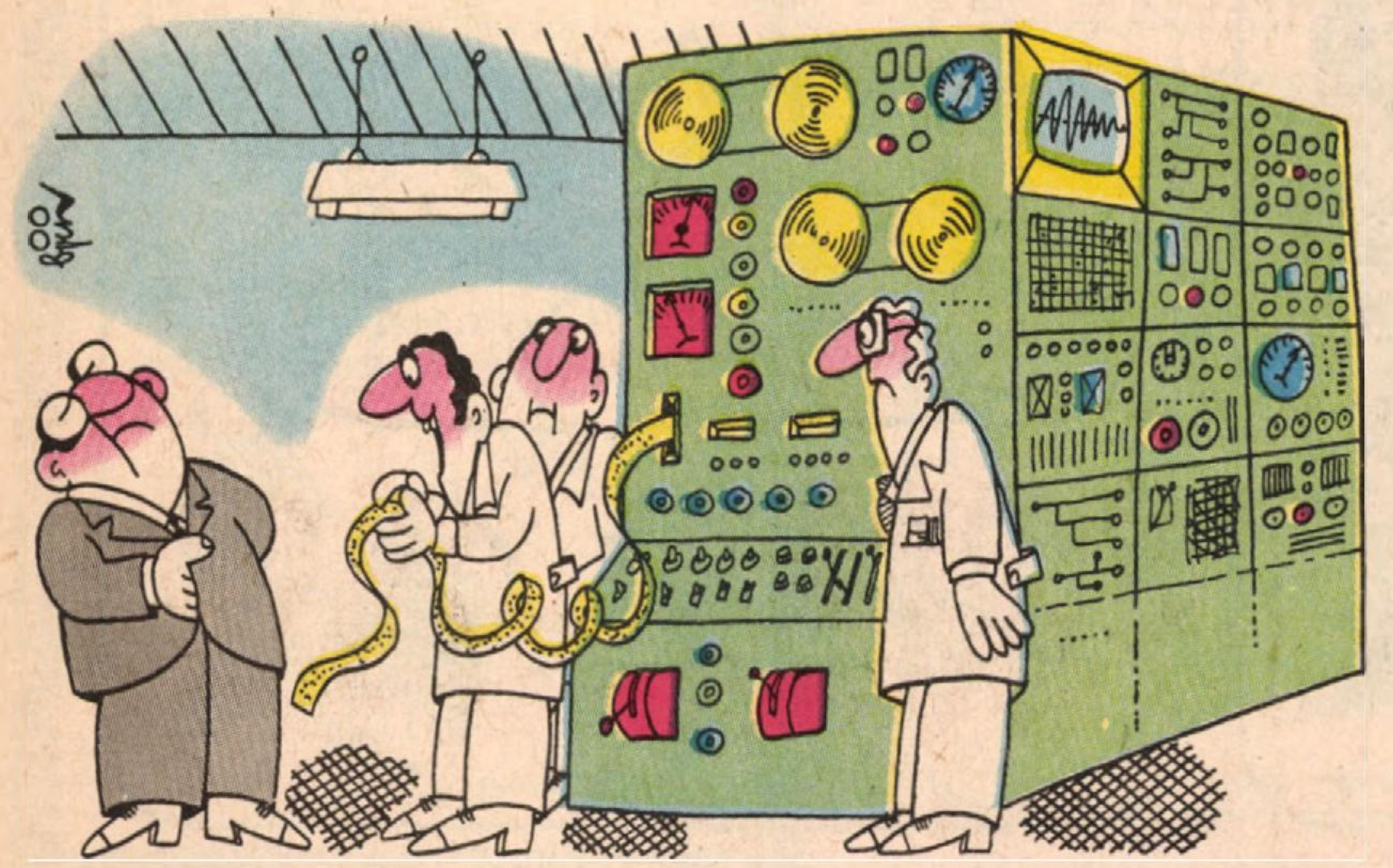

– Azt a kontyos eladónőt meg ne sértse, asszonyom, mert csak arra vár, hogy kiléphessen!

ÚJ VÁROSKÖZPONT

NINCS VITA

– A komputer véleménye szerint is a főnök kartársnak van igaza...

Hogyan kell jegyzőkönyvet vezetni?

Jegyzőkönyvet úgy kell vezetni, hogy a vállalat vezetése a legjobb színben tűnjék fel. Ugyanakkor persze az elhangzottakhoz ragaszkodni kell. E feladat nem túlkönnyű, néhány példával érzékeltetjük a kívánatos technikát.

ELHANGZIK: A vállalat vezetői néhány év leforgása alatt egytől-egyig új házat építettek, autót szereztek be maguknak és családtagjaiknak. Ez kétségkívül arra vall, hogy van érzékük a gazdálkodáshoz. *(Derültség)*

JEGYZŐKÖNYVBE: A mi vezetőinknek kétségkívül van érzékük a gazdálkodáshoz. *(Boldog mosoly az arcokon)*

ELHANGZIK: Az egyetlen a vezetőségben, aki nem követ el hibákat, a főosztályvezető elvtárs. Ő ugyanis nem csinál semmit.

JEGYZŐKÖNYVBE: A főosztályvezető elvtárs hibátlanul teljesíti feladatát.

ELHANGZIK: Szeretnék felvilágosításokat kapni arról, hogy miért deficites a vállalat, hogy miért gyártunk kétszer annyi selejtet, mint akárcsak egy évvel ezelőtt, hogy mi lett a szociális létesítményekre tett ígéretekből, például miért nem készül a zuhanyozó?

JEGYZŐKÖNYVBE: A felszólaló különböző felvilágosításokat kért a vezetőségtől.

ELHANGZIK: Az emberek nem maradnak meg nálunk. Hogy miért? Mert rossz a légkör. Ez persze megfoghatatlan fogalom, de bizonyos, hogy a problémák nem oldódnak meg, hanem elhúzódnak, hogy a hangnem felülről lefelé követelődző, a beosztottakat nem hallgatják meg, egyeseknek mindent elnéznek, másokkal folyton példát statuálnak.

JEGYZŐKÖNYVBE: Az emberek nem maradnak meg nálunk. Ez megfoghatatlan.

ELHANGZIK: Formálisan persze mindent „meg lehet oldani". Kimutatjuk mi a magas képzettségi szintet, csak éppen a két nyelven beszélő személy nem az export osztályon dolgozik, hanem az anyagkönyvelésen; a pénzügyi osztály élén valóban diplomás áll — biológia—földrajz tanári diplomája van; a gépekkel valóban gépészmérnök foglalkozik, ő azonban akkor került vezetői tisztségbe, amikor még semmi termelési tapasztalata nem volt és így annyira megromlott a viszonya a középvezetőkkel, hogy ma már nem tudnak együtt dolgozni.

JEGYZŐKÖNYVBE: A felszólaló a diplomások helyzetét elemezte, sokat felsorolt közülük és figyelemre méltó bírálattal illetett egyes, meg nem nevezett középvezetőket.

ELHANGZIK: Az elénk került beszámolóban nincs önkritika. Az adatok egy részét nem tudom honnan vették, mert első pillantásra kitűnik, hogy a valóságnak nem felelnek meg. A javaslatok általánosak, nem lehet ellenőrizni, hogy megvalósulnak-e majd vagy nem. Ezt a beszámolót elfogadni nem lehet. Mellékesen szólva, a beszámoló stílusa is rossz. Olyasmik állnak itt, hogy „az eredményekről szólva, elsősorban az eredményekről kell szólni, amelyek azt eredményezték, hogy elismerésre méltó eredményekről számolhatunk be." Nem túl sok itt az „eredmény"?

JEGYZŐKÖNYVBE: A felszólaló éles bírálattal illette a beszámoló stílusát. Szerinte túlsok az eredmény.

A példák úgy vélem, önmagukért beszélnek. Mindazonáltal elképzelhető, hogy egyes jegyzőkönyvvezetők ezt a pofonegyszerű technikát sem képesek elsajátítani. Ebben az esetben készítsenek nyugodtan szó szerinti jegyzőkönyvet, hiszen a rövidítéseket a megjelölt szellemben úgyis elvégzi majd a vezetőség.

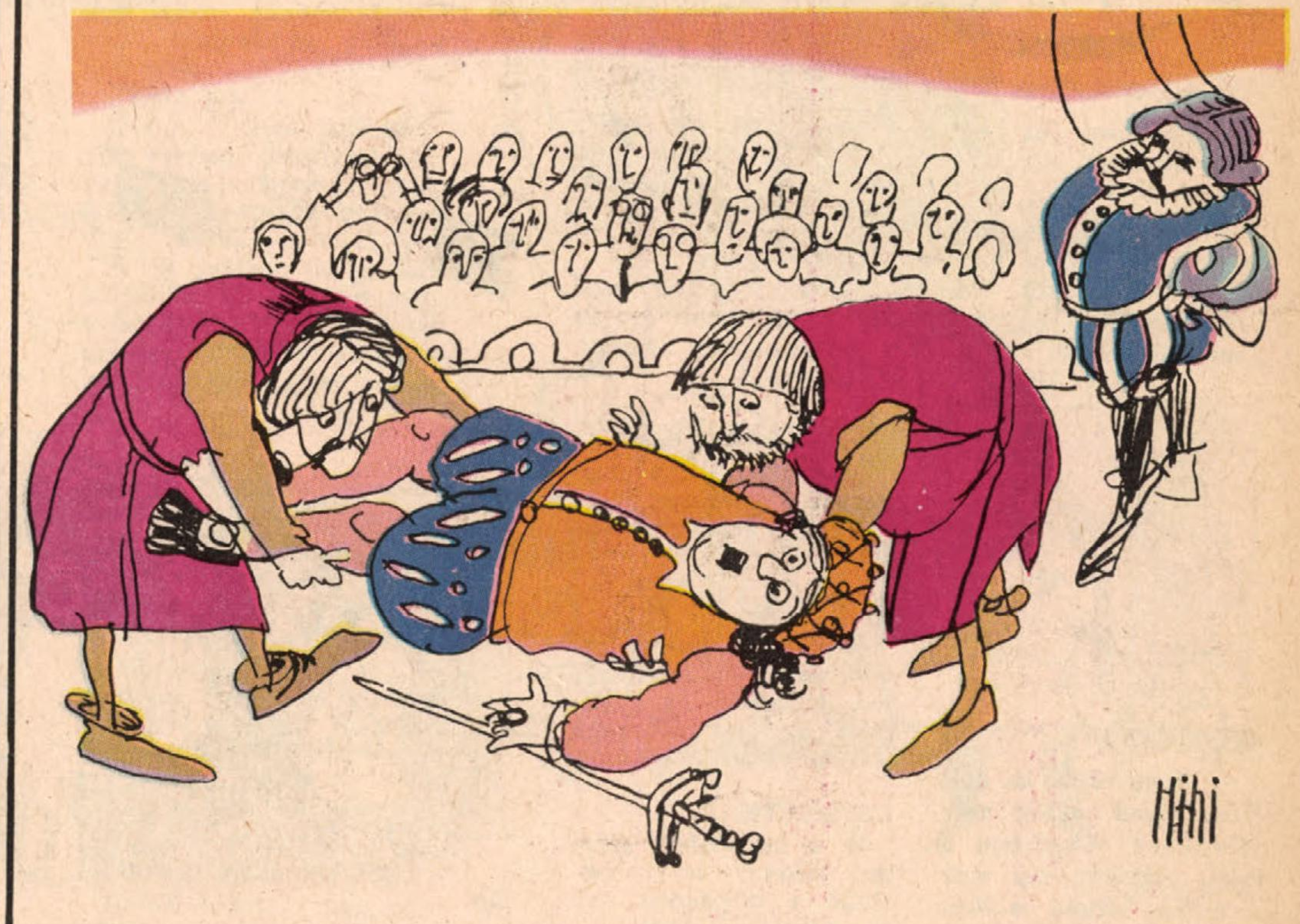
Gombó Pál

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA XLVI.

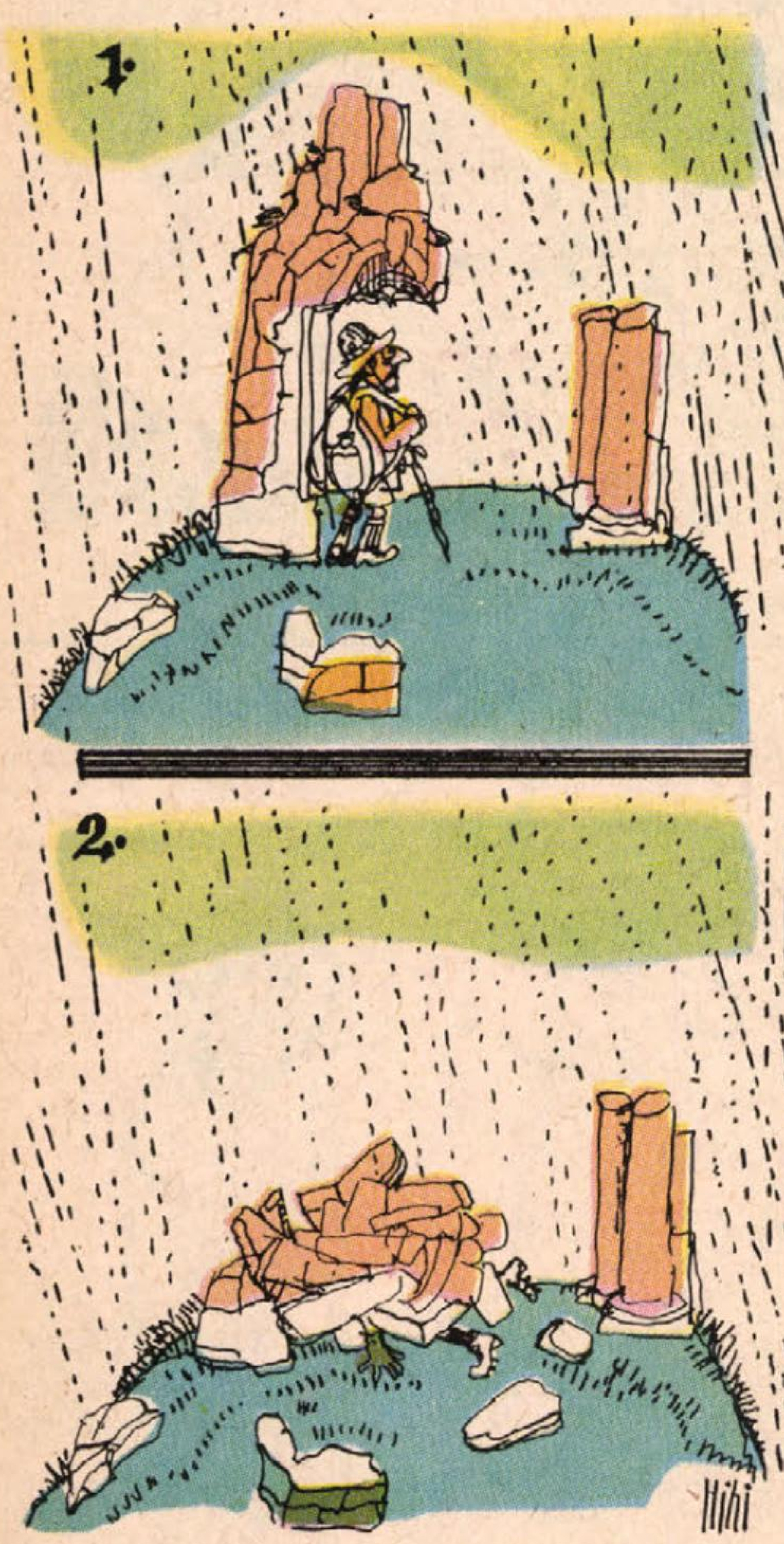
„Milljók egy miatt!" *(Madach)*

HATÁSOS FELVONÁSVÉG

– Azonnal vigyetek ki! Öt perc múlva a szinkronstúdióban kell lennem!

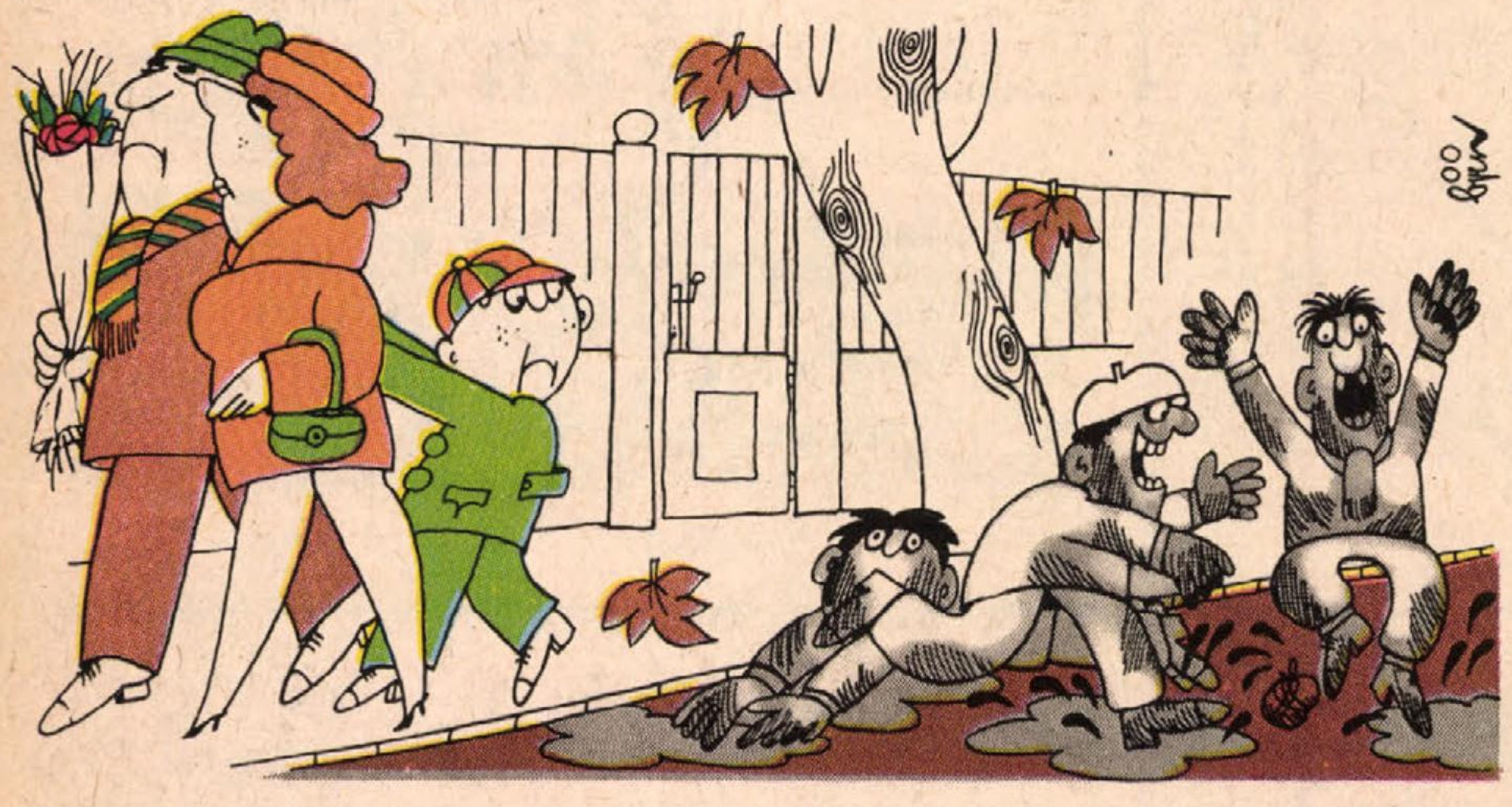
SZOMORÚ VASÁRNAP

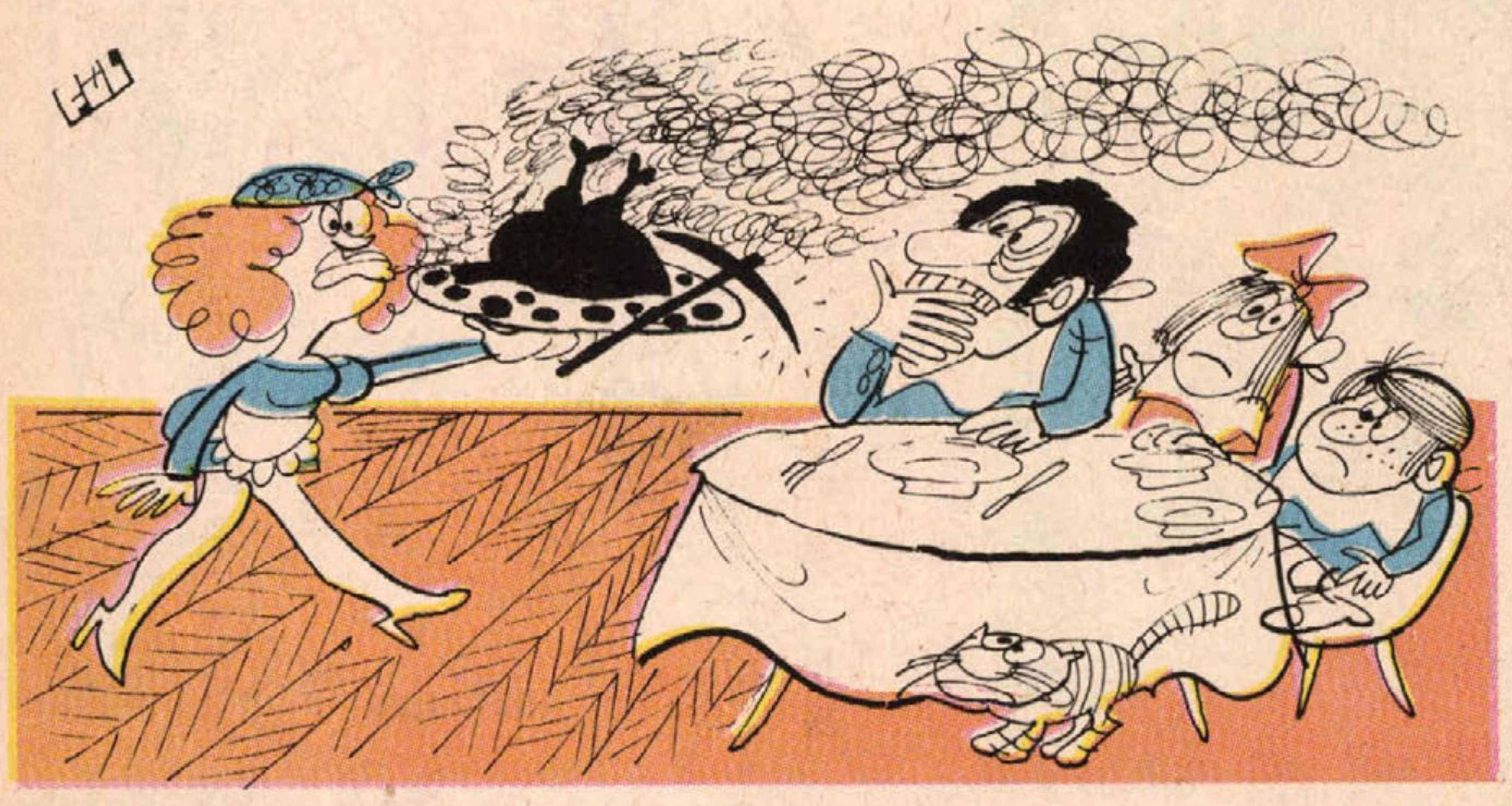

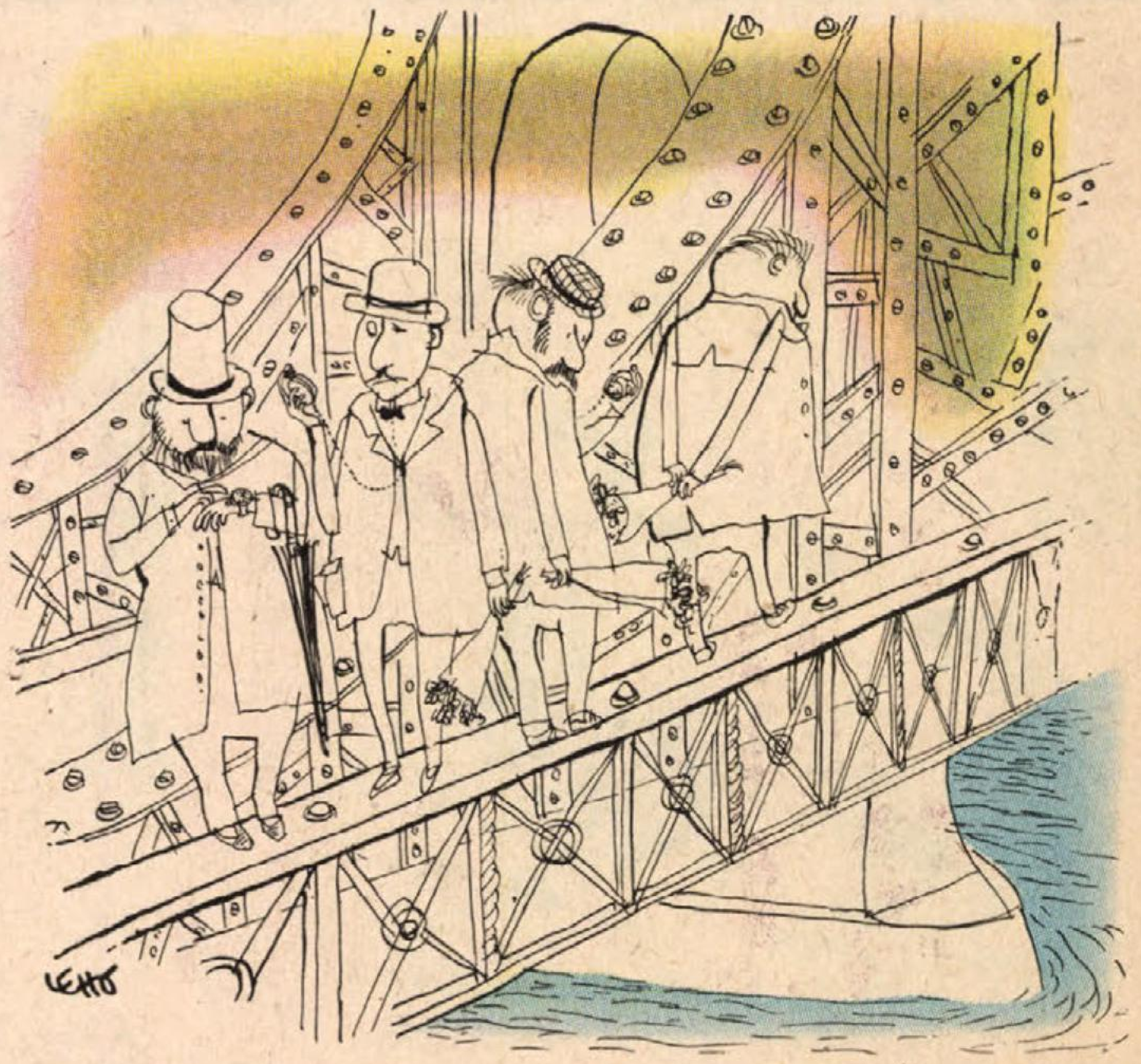

HEGEDÜS, VÁRNAI, SAJDIK, BALÁZS-PIRI, DALLOS, FÜLÖP LEHOCZKI

NEHÉZ A KAPUS ÉLETE

IMPORT HUMOR

G. DUHAMEL:

AZ ELÍTÉLTEK NÉVSORA

A híres párizsi Pasteur Intézet előtt egy kutya megharapott egy járókelőt. A férfi rémülten berohant az intézetbe, nyomában a tett elkövetője. A garázda ebet megkötözték. Az ügyeletes főorvos kezelésbe vette a sérült embert, s ezalatt a négylábút is vizsgálatnak vetették alá. Rövid idő múltán megállapították, hogy az állat veszett. Az orvos természetesen azonnal intézkedett: az áldozat veszettség elleni szérumot kapott, majd ágyba fektették. Az injekció beadása után a sebesült sápadtan fordult a doktorhoz:

— Legyen szíves, adjon nekem papírt és tollat.

Hosszan bámulta a mennyezetet, aztán felsóhajtott és reszkető kézzel írni kezdett. Az ügyeletes főorvos azon igyekezett, hogy megvigasztalja:

— Kedves barátom, ha nem tudná, önt a híres, nevezetes Pasteur Intézetben ápolják. Igaz, hogy veszett volt az eb, de ön hat nap múlva épen, egészségesen távozik, kutya baja sem lesz. Semmi értelme tehát, hogy pánikba essen és megírja a végrendeletét.

A sebesült felült az ágyon és haloványan elmosolyodott:

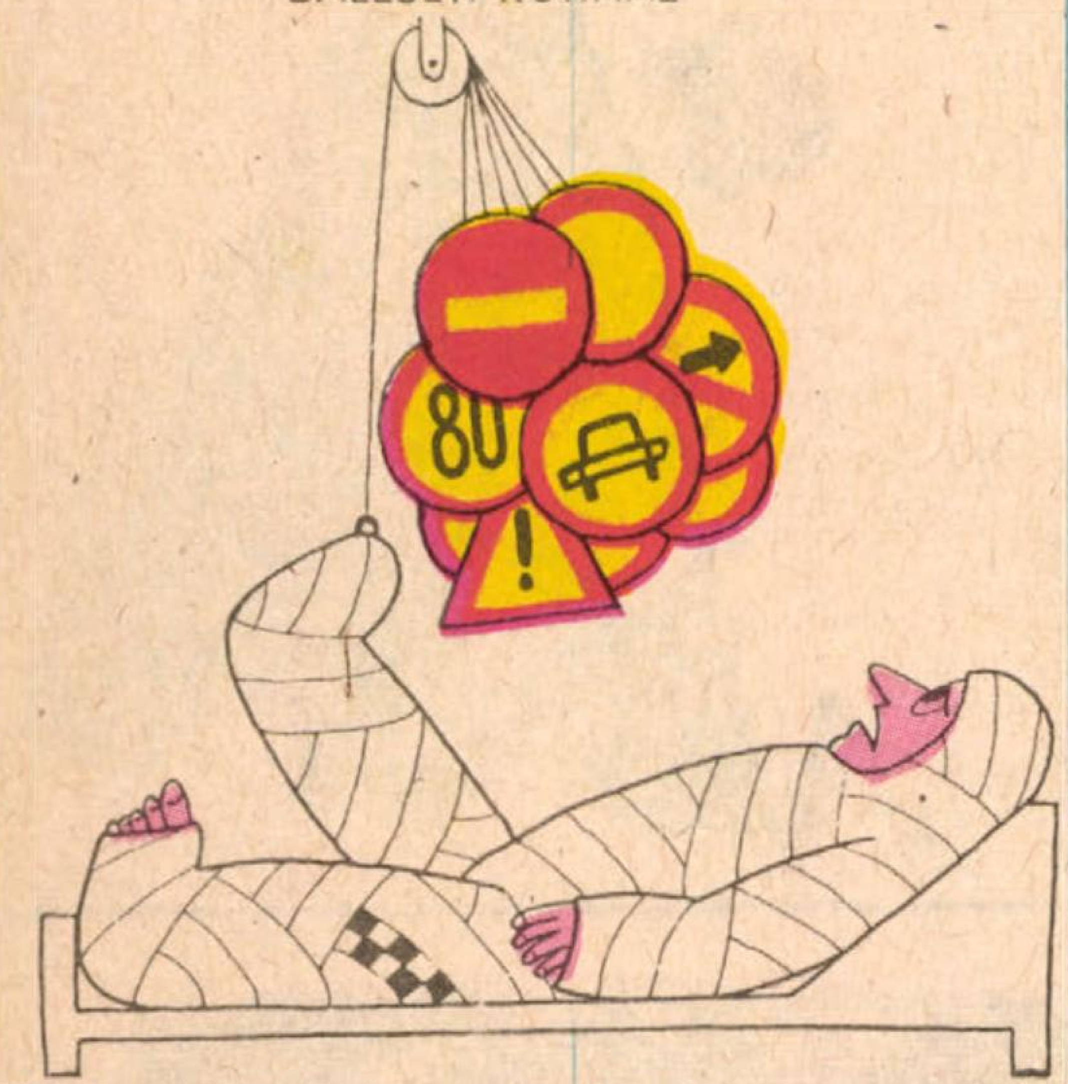
— Drága főorvos úr, én nem végrendeletet készítek, hanem egy listát a „jóakaróimról", hogy ha mégis rám ragad az a kutya veszettség, tudjam, kiket kell majd megharapnom . . .!

(Franciából fordította: Dénes Géza)

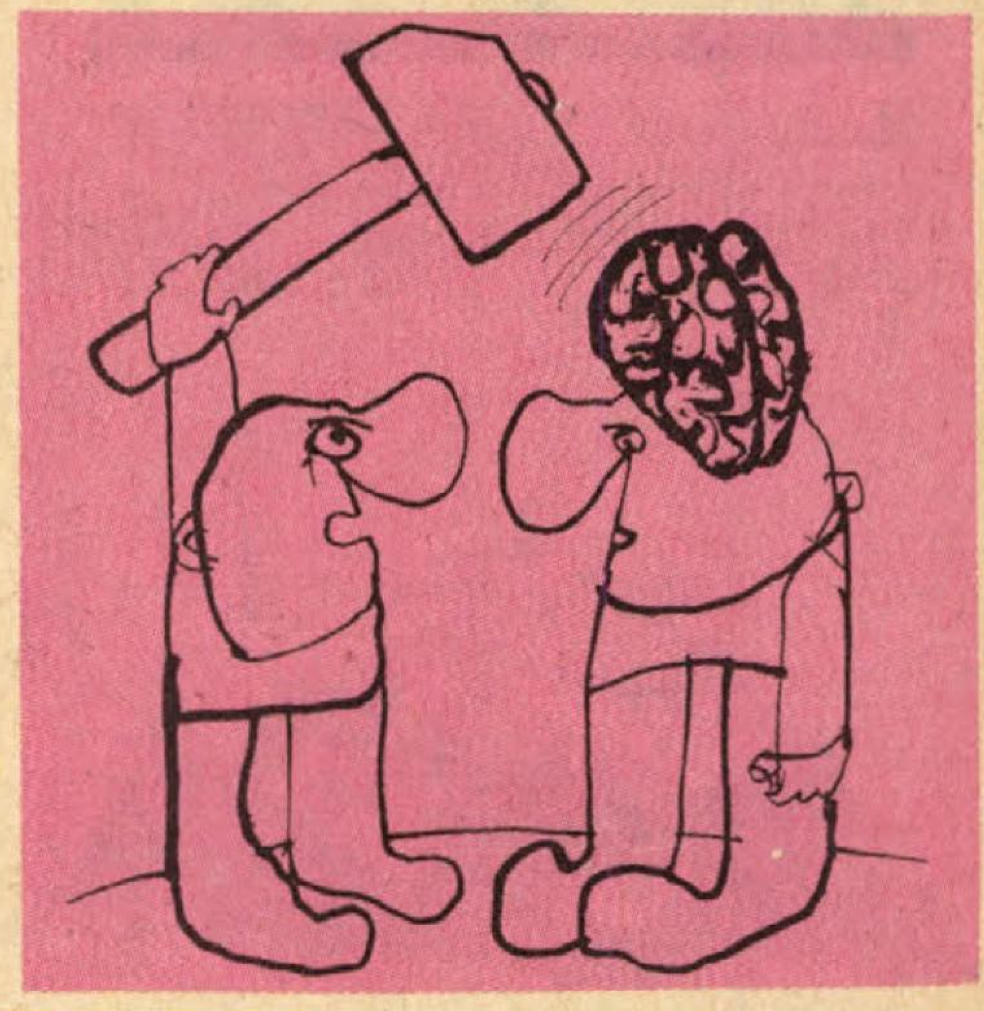

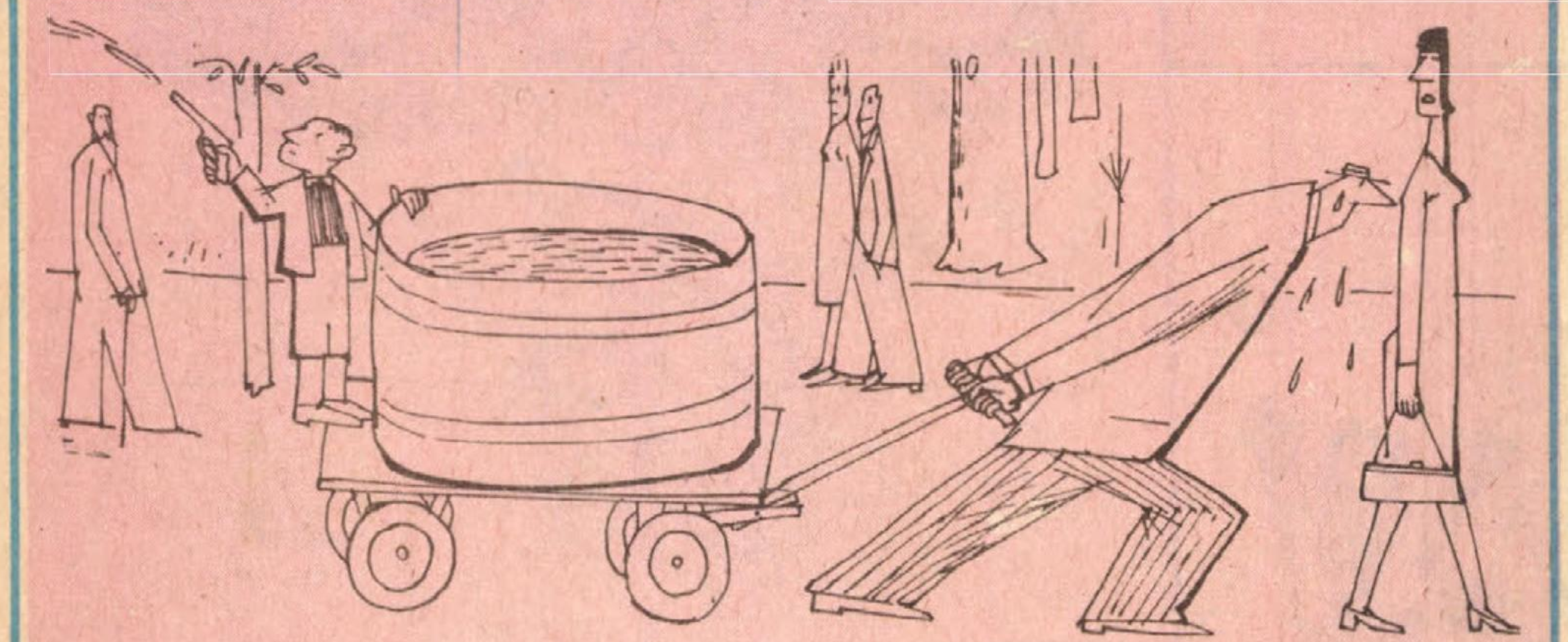
– Nem kell istállót építeni: saját magán hordja a házát . . .

BALESETI KÓRHÁZ

VITA

– Mi a fenének kellett megvenned neki azt a vízipisztolyt!

A macskák is haladnak a korral

MINDENNAPI CIPŐNK

– Műanyagból készült, ízléses, olcsó cipő, csak egy kicsit égeti a lábat . . .

– Ez a nyomorult kígyó kétezer forintomat nyeli el . . .

– A kereskedelem szerint a cipőgyár, a cipőgyár szerint a bőrgyár, a bőrgyár szerint a marha a felelős!

Csak úgy mondom...

Szeress minden embert. Sosem tudhatod, melyik a felebarátod.

*

Volt egy pokoli ötlete. S azzal akart bejutni a mennyországba...

*

Egész nap lógott az orra. Mert nem volt mibe beleütnie.

*

A betegség nem bírt vele: a terápián ment tönkre.

*

Cserélnék két felebarátot — egy egész barátért.

*

Ismerem ezt a nőt. Múltja van. Valaha ugyanis tisztességes volt.

*

Jól áll neked ez a kényszerzubbony. Mintha csak rád húzták volna!

*

Volt egy jó témája. Sajnos, elrontotta. Megírta.

*

Ízlés sokféle van. Ízléstelenség még többféle.

*

Magasra tette mércéjét a Mester: így könnyebben átbújhatott alatta.

*

Mindnyájan az igazságot keressük. Ki-ki a magáét.

*

Agyát gyakorta megrohanták a gondolatok. Bevenni azonban sohasem tudták.

*

Tele vagyunk tudásszomjjal. Ha valamit nem tudunk megérteni, azt igyekszünk legalább félreérteni.

*

Egyre több az üres palack — egyre kevesebb a szellem.

*

Megunta a jólétet és jobblétre szenderült.

*

Változnak az idők. Már alig lehet rájuk ismerni.

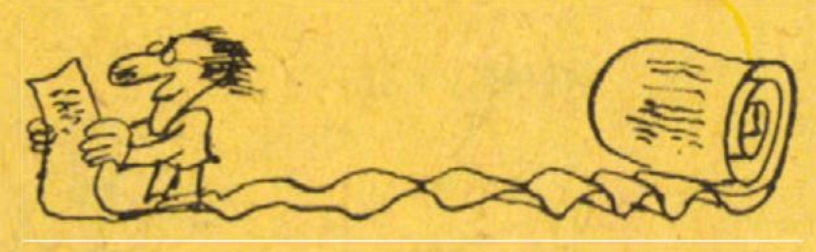
*

Hidd el kis kolibrim: a strucc is madár!

*

Attól tartok, túl sötéten látod a pesszimizmusomat.

Velinszky Vilmos

DALLOS, TÓT, LEHOCZKI

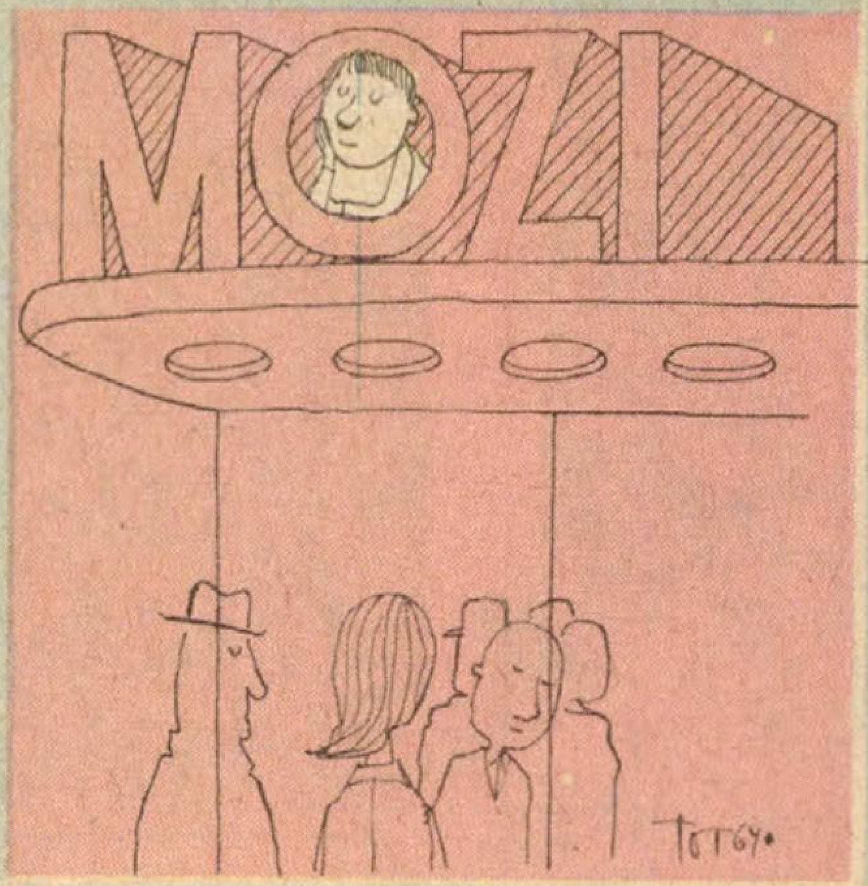
Csak fiataloknak

KINOS HELYZET

– Nem tud lemenni.

AZ ISKOLAKERÜLŐ

MENŐ BEATZENÉSZ

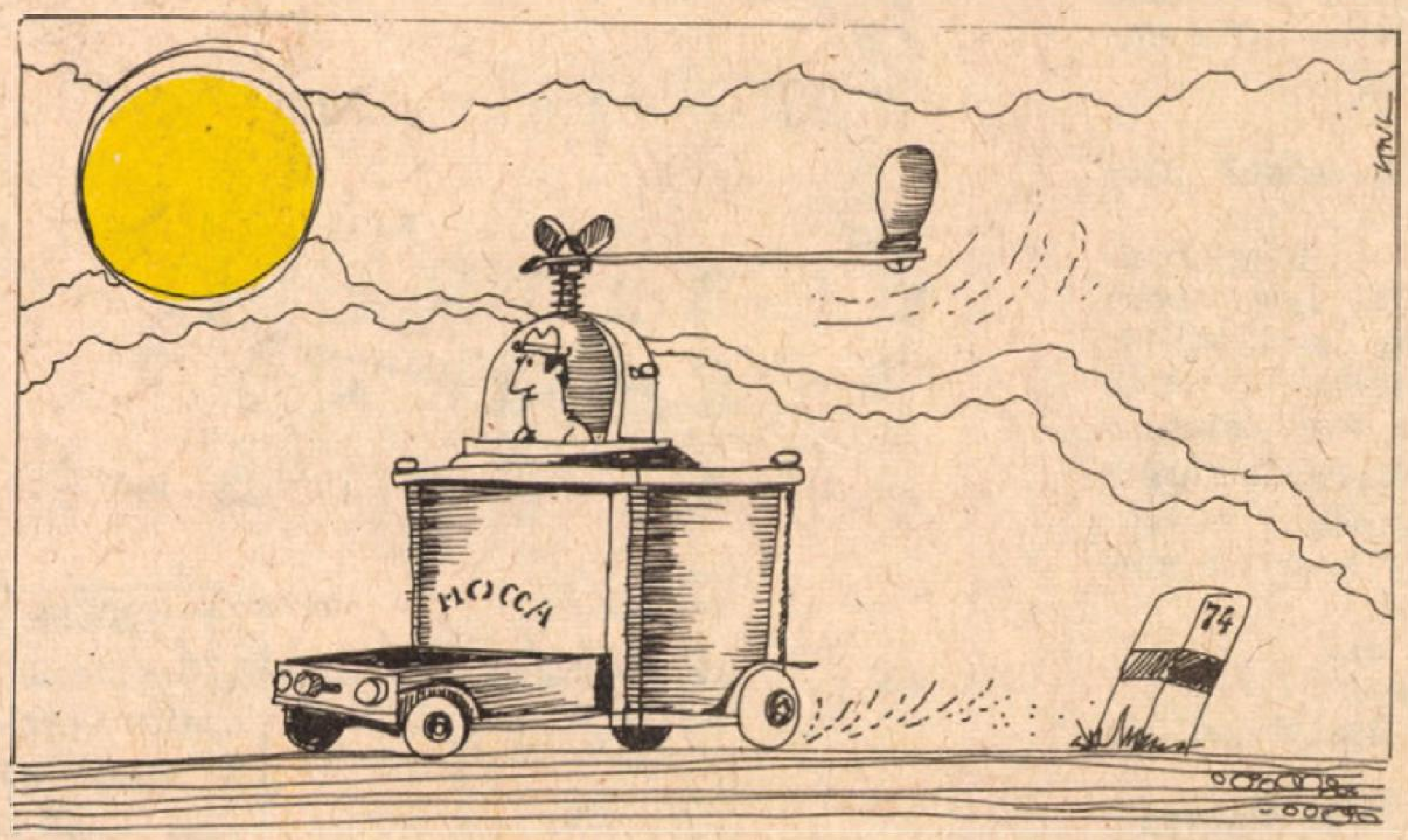
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Annyi gondom van, hogy már hetek óta nem alszom éjszakánként...
— És hogyan bírod ezt a strapát?
— Nappal alszom.

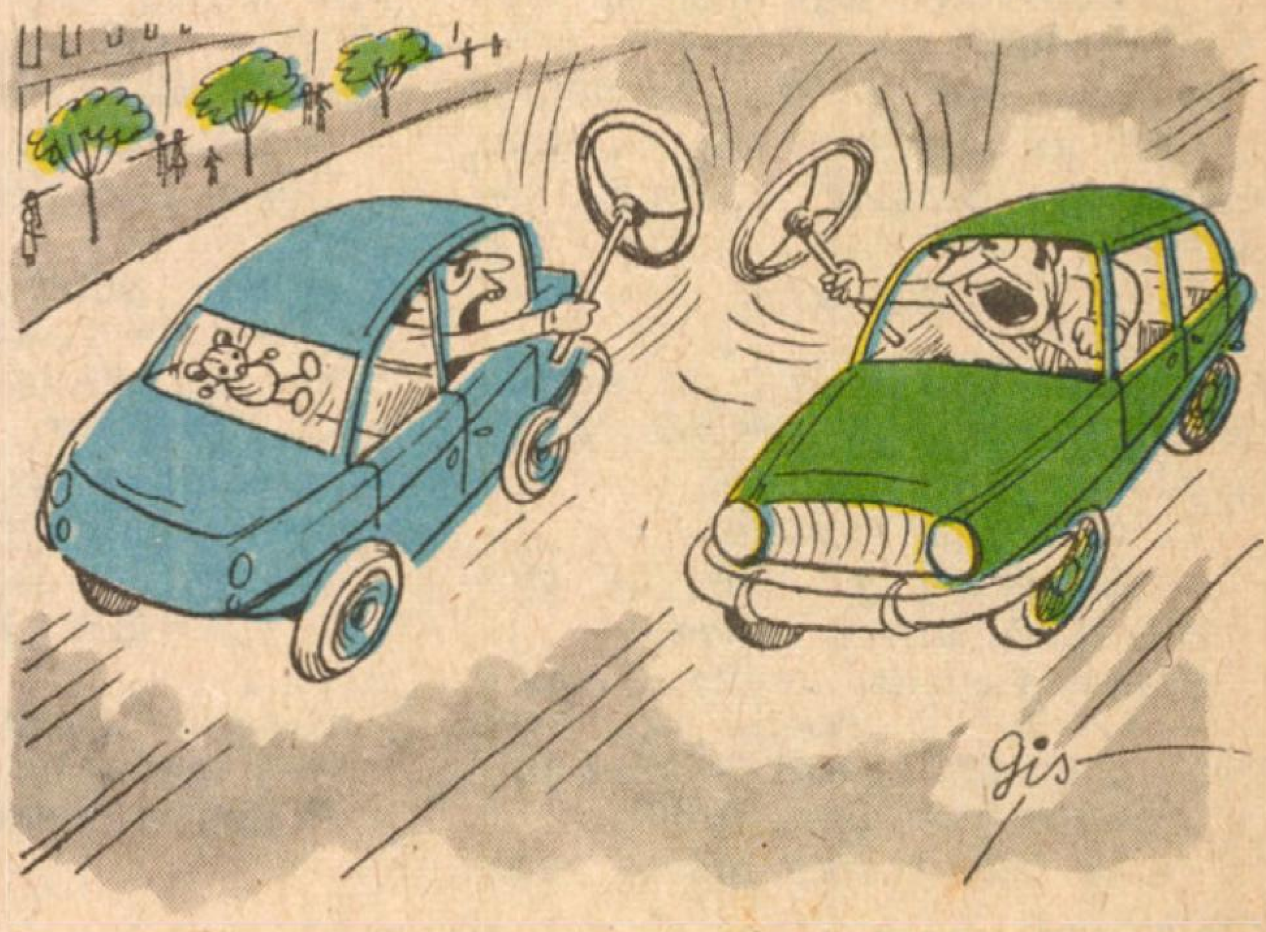
*

— Akar ma este velem vacsorázni, szívem?
— Boldogan!
— Akkor szóljon a mamájának, hogy egy terítékkel többet tegyen az asztalra!

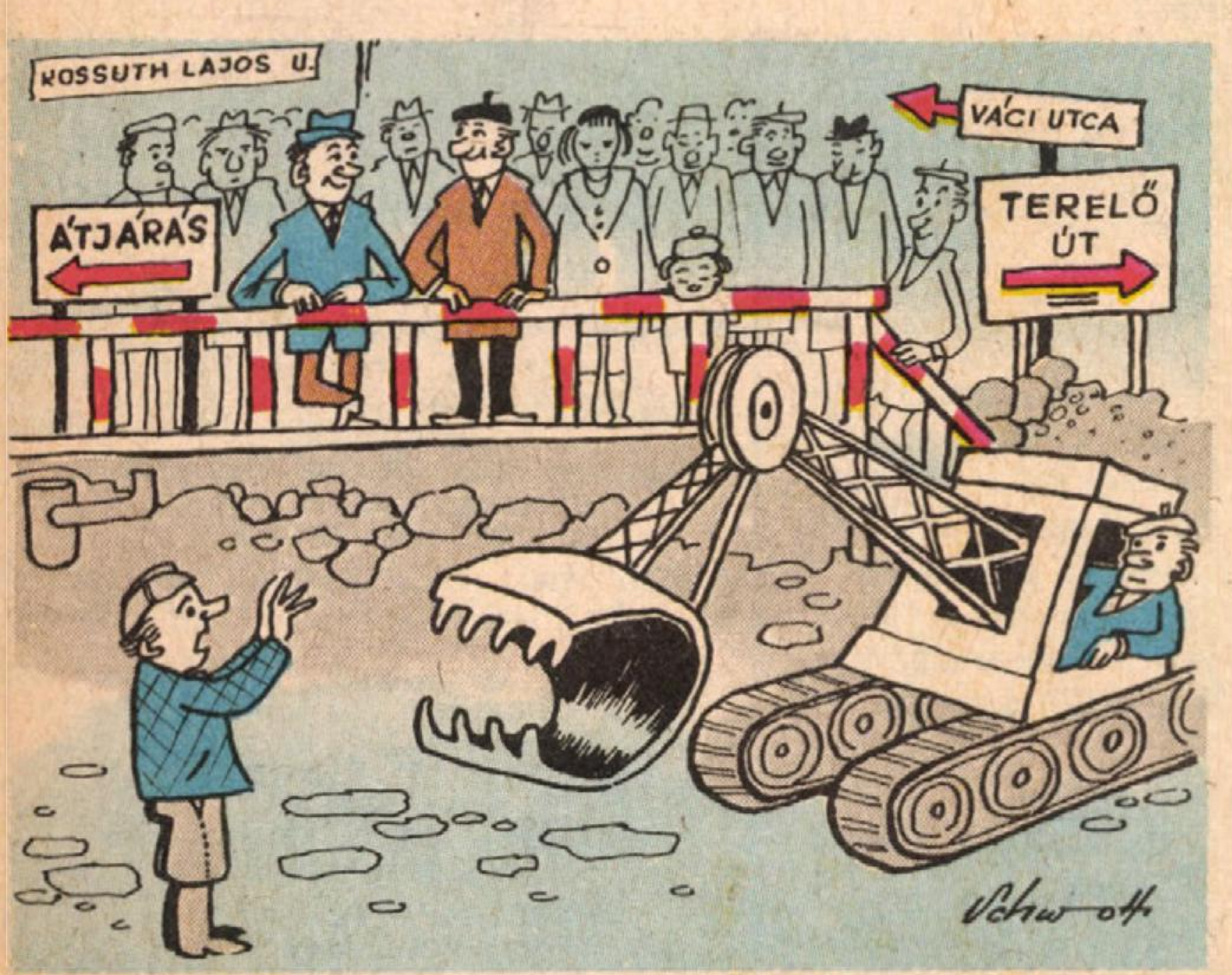
BARKÁCS-REMEK

ELFAJULT VESZEKEDÉS

BELVAROSI JÁTÉKOK

– Na, mit szólsz hozzá?
– Nekem a Baross téri jobban tetszett!

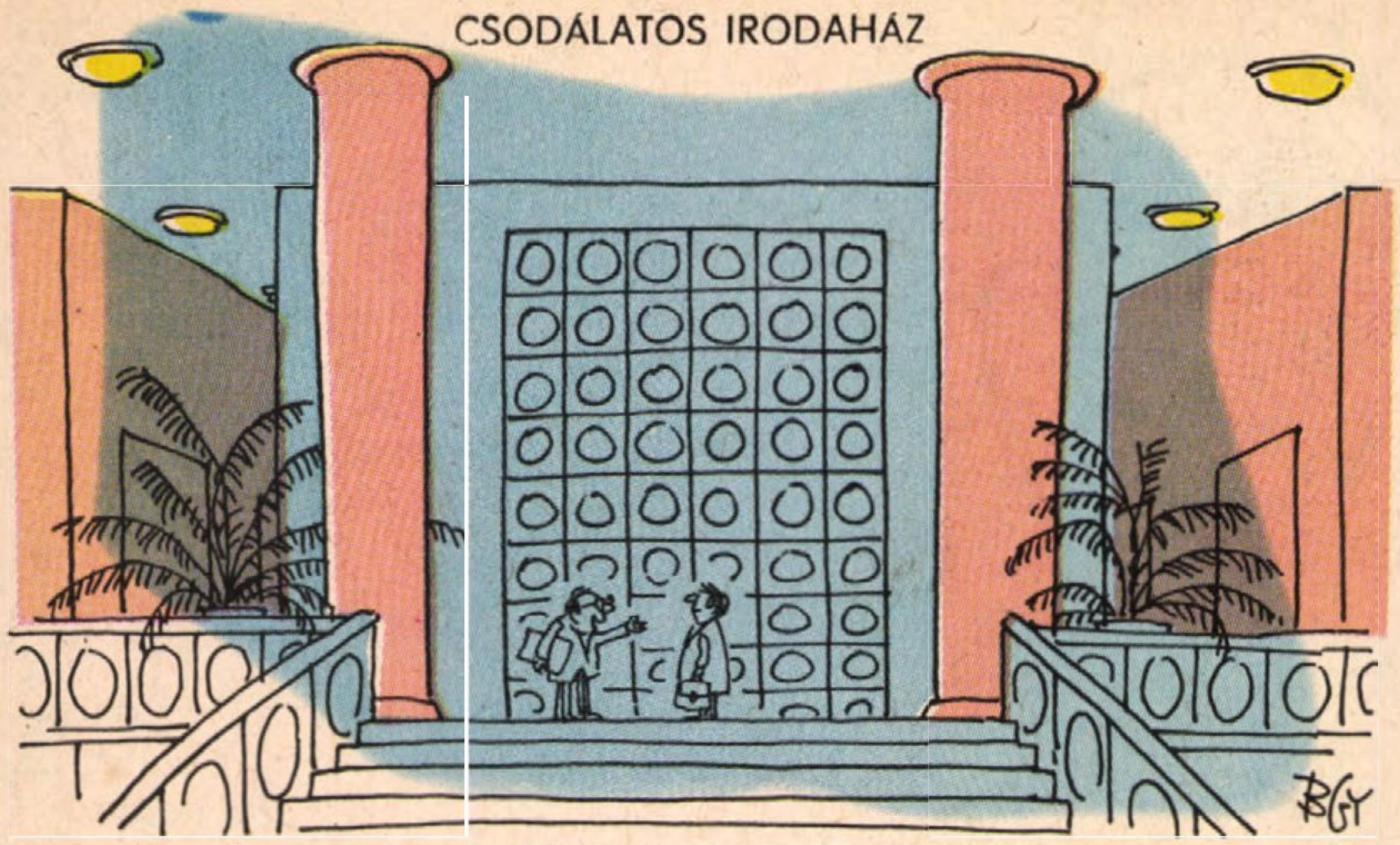
— — — — — — — — *Itt levágandó!* — — — — — — — —

Ez a küldemény bérmentesítés nélkül adható fel

POSTAHIVATAL

HELYBEN

CSODÁLATOS IRODAHÁZ

– Megérte az építési költségeket! Minden második magyar filmet itt forgatnak...

játék

— Öregem! Drága öregem!

Széles, barátságos arc, seszínű szemek és határtalan öröm. Mintha rég nem látott édesanyjára talált volna rá.

— Micsoda meglepetés! Hányszor kerestelek, otthon és a hivatalodban! Kiderült, hogy elköltöztél, a vállalatodtól pedig kiléptél.

Puszi jobbról, balról. Ez összetéveszt engem valakivel. Sebaj, minek ábrándítsam ki! Két percnyi duma és megy tovább. De az eszpresszóban mindenki bennünket figyel.

— Rudikám, hát ez aztán... — és ölelget szünet nélkül.

Most mondjam, hogy sose voltam Rudi, a családomban sincs egyetlen egy sem? Visszaölelgetem melegen. Tulajdonképpen tetszik is nekem a játék. Ki lehet az a Rudi? És hogy mer az hozzám hasonlítani?

— Csak egy percre — mondja és leül az asztalomhoz. — Látom, éppen írsz valamit. Kérvény, beadvány?

— Á, dehogy, egyik sem. Iszol egy kávét?

— Boldogan. Nahát, öt év. Istenem, hogy múlik az idő. A lányod?

Ez véletlenül stimmel.

— Köszönöm, jól van. Két gyerek mellett, hiszen tudod.

Erősen figyelem, miként reagál.

— Persze — mondja, és szürcsöli a kávét. — Haj, amikor még a Gombkötőnél dolgoztunk!

— Az volt a szép idő — mondom.

— Kint a Cséri udvarban.

— És az udvarlaki kirendeltségen?

Na most! Azt se tudom, hol van. A szeme sem rebben.

— Az öreg Cserép Tónival — mondja.

— Micsoda büdös szivarokat szívott!

Egyre jobban belejövök. Szinte magam előtt látom az öreg Tónit, a szivarjaival. Jó játék ez.

— És a kedves Mici?

— De aranyos volt.

— Egyszer meg kellene keresni őket. Én a hét elején mindig ráérek.

— Persze, persze. De nekem már mennem kell. Te még maradsz?

— Egy kicsit.

— Fizetek! Aztán hívj fel, a számomat tudod.

— Dehogy. Add meg!

Link számot mondok, akkurátusan felírja egy kockás noteszba. Ez igen, kell ilyen játék néha ebben a rohanó életben.

— Hát akkor...

Újabb meleg ölelés, csókok. Megyek.

— Egy pillanat! — Megtorpanok. — Ne haragudjál, hogy ilyen örömteli pillanatban emlékeztetlek... Láttam, amikor fizettél, van nálad pénz. Öt éve kölcsönkértél tőlem egy százast, biztosan eszedbe jut. Ha most visszaadnád... Tudod, hogy van az ember...

Keserűen bólintok.

— Hogyne. Parancsolj.

Hiába, a játékért fizetni kell.

Turi András

MEGRENDELŐLAP

197.................................... hó 1-től megrendelem a Ludas Matyi című lapot,

.... példányban, az alábbi címre:

A megrendelő neve: ....

Irányítószám: □□□□ város (község, falu) ....

.... utca .... hsz. .... ajtó.

Az előfizetési díjat a nyugtával jelentkező kézbesítőnek fizetem.

..............................., 197...... .... hó .... nap.

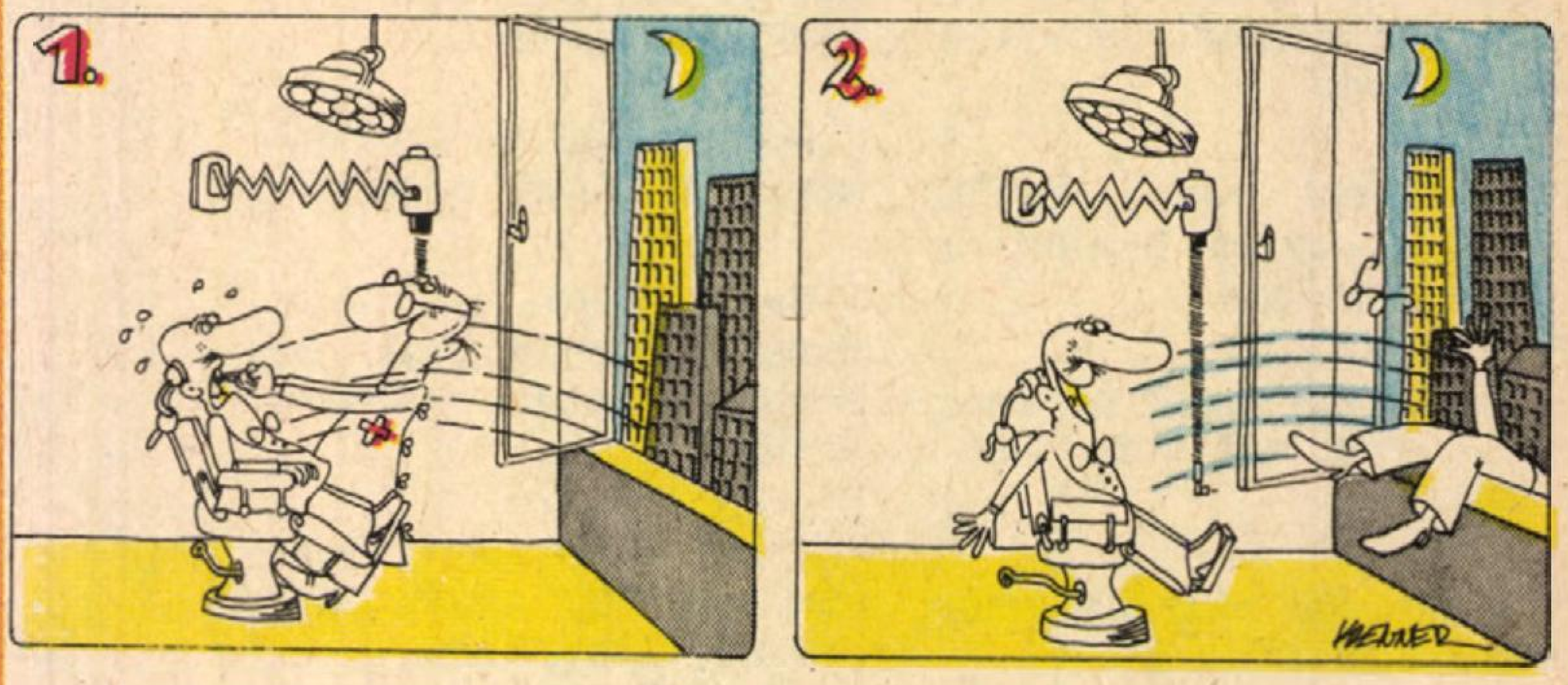
(Kérjük nyomtatott betűkkel kitölteni és a helyi postahivatalhoz eljuttatni.)

....

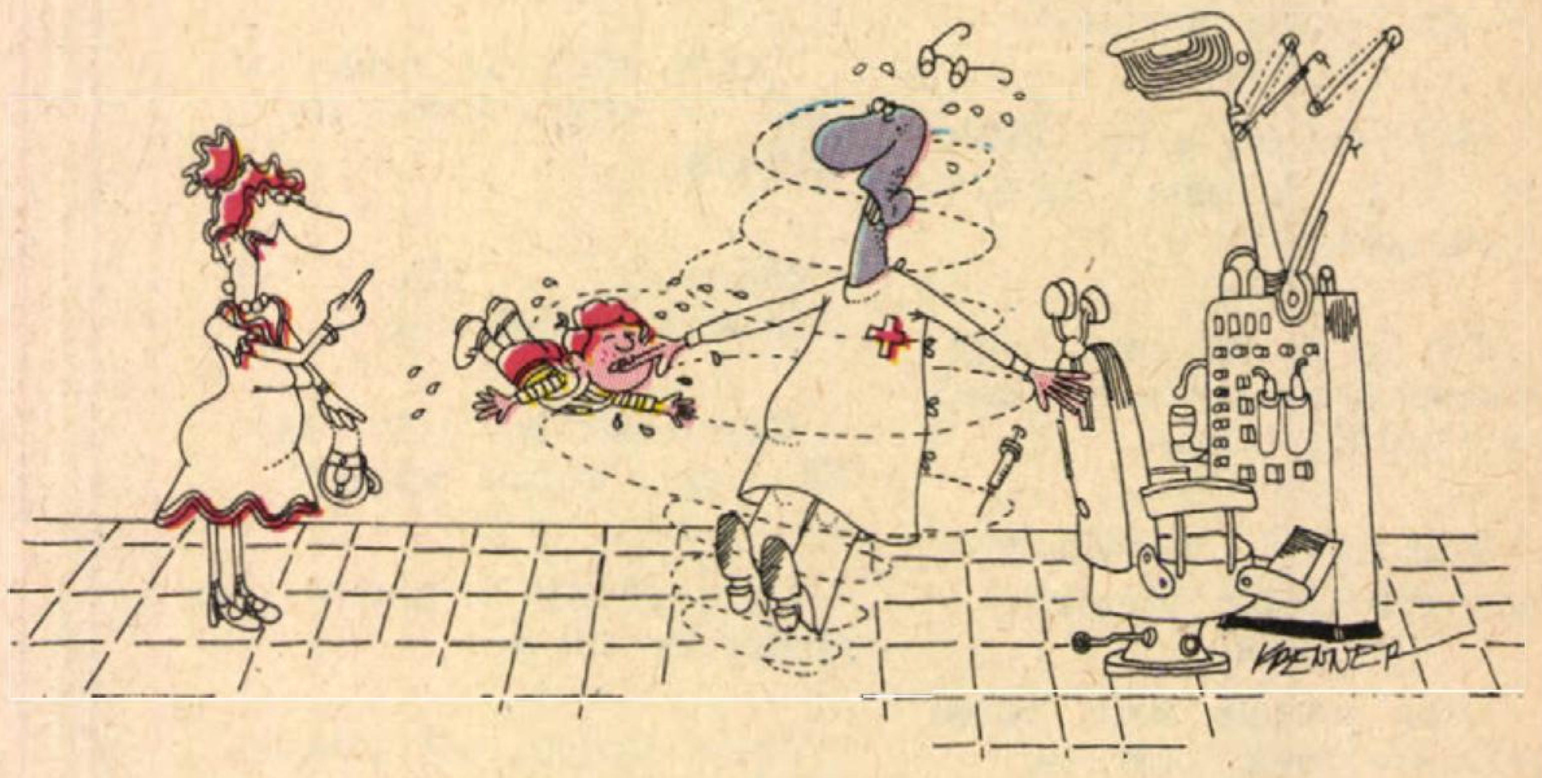
aláírás

FOGÁSZATI HÓNAP

Pech

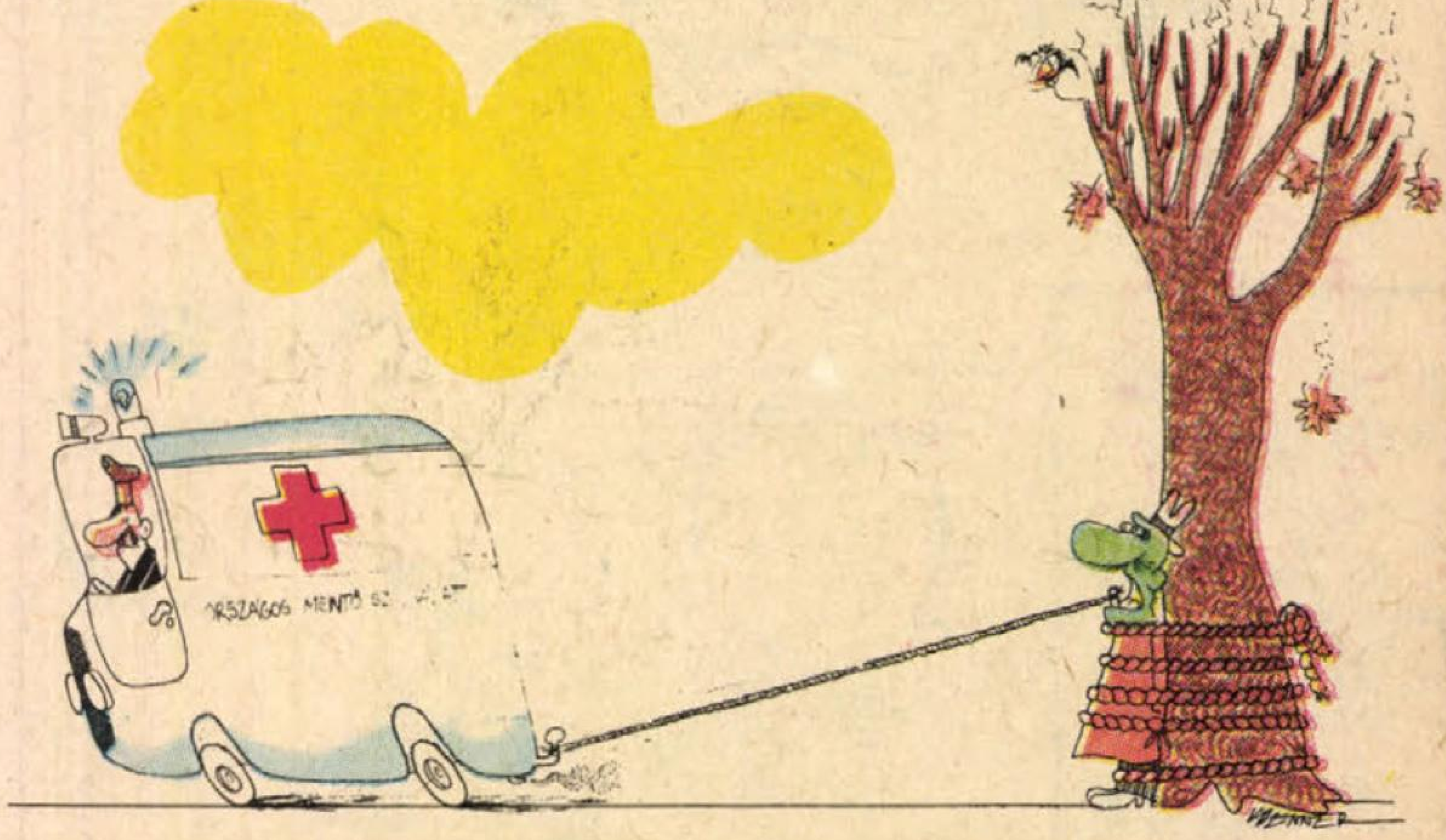

CENTRIFUGÁLIS ERŐ

– Azonnal engedd el a doktor bácsi ujját Pistike...!

NEHÉZ ESET

Hátha valaki nem ismeri...

— Papa, a festők miért írják a kép alá a nevüket?

— Hogy aki megveszi a festményt, tudja, melyik a kép felső része...

*

— Észrevetted már, hogy az esernyődön van egy nagy lyuk?

— Ez az én találmányom. Azonnal észreveszem, ha eláll az eső.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2306/2-46 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 506

MINI MOSOLY

KÜLÖNÖSEN

Találkozik az óceán kellős közepén két szerencsétlen hajótörött, mindegyik ott kuporog a maga deszkáján.

— Jó napot! — mondja az egyik. — A maga hajója is elsüllyedt?

— Igen. Egy évvel ezelőtt.

— Hogyan?! Maga egy teljes éve hánykódik a tengeren?!

— Igen.

— Dehát hogyan tudta ezt ilyen hosszú ideig elviselni?

— Ezen magam is csodálkozom. Különösen a vasárnapok nagyon unalmasak.

JELZÉS

Átsurran egy autó tilos jelzésnél az útkereszteződésen, a forgalomirányító rendőr utána szalad, megállítja, így szól a kormánynál ülő idősebb hölgyhöz:

— Mondja, asszonyom, tisztában van kegyed azzal, hogy mit jelzek én akkor, amikor felemelem a kezem?

— Már hogyne volnék tisztában — feleli nyugodtan a hölgy —, elvégre harminc évig voltam tanítónő!

A BÍRÓSÁGON

— Tehát amikor összetűzésig fajult a dolog, az ön ellenfelének a kezében ott volt az ő sétabotja. És mi volt a maga kezében?

— Az én kezemben az ellenfelem felesége volt.

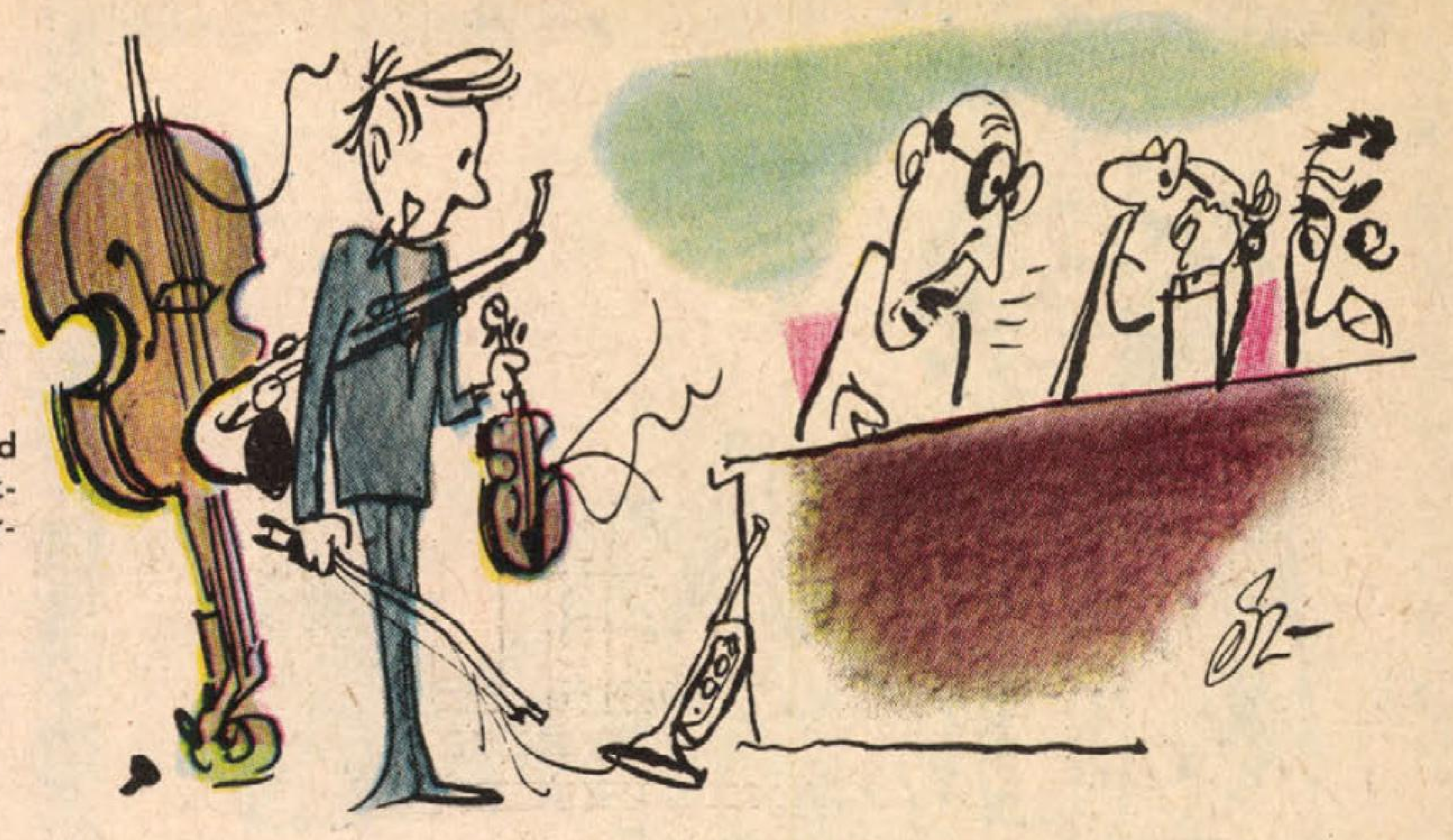
TÁJÉKOZÓDÁS

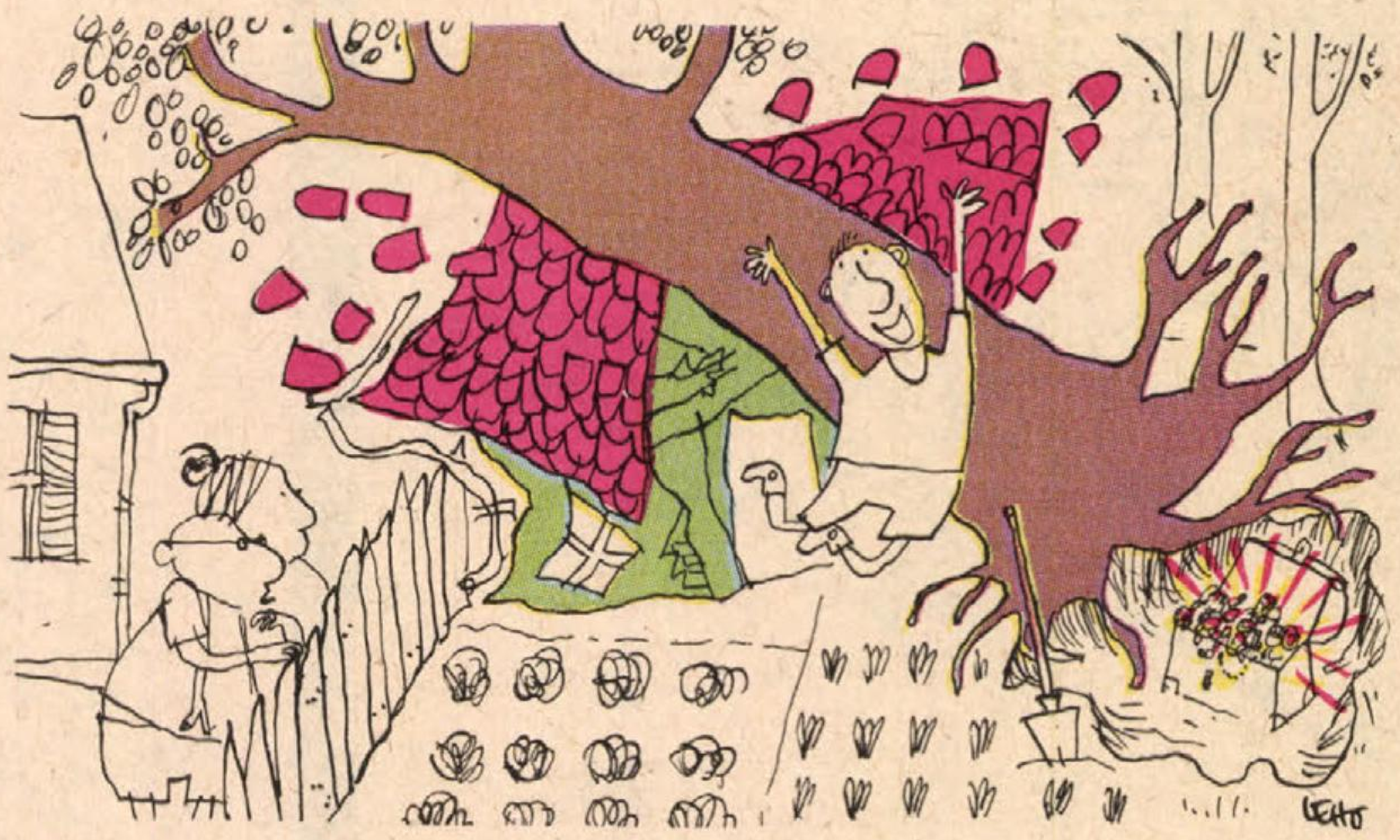
Éjféli órán lopózik haza a férj, istenesen becsicsentve. Kinyitja a hálószoba ajtaját s azt mormogja:

— Szívem, kezdj már el ordítozni velem, mert másképp ebben a sötétségben nem találok el az ágyhoz!

PÓTALKALMASSÁGI VIZSGA

— Nem tud hangszeren játszani, csak karmester lehet.

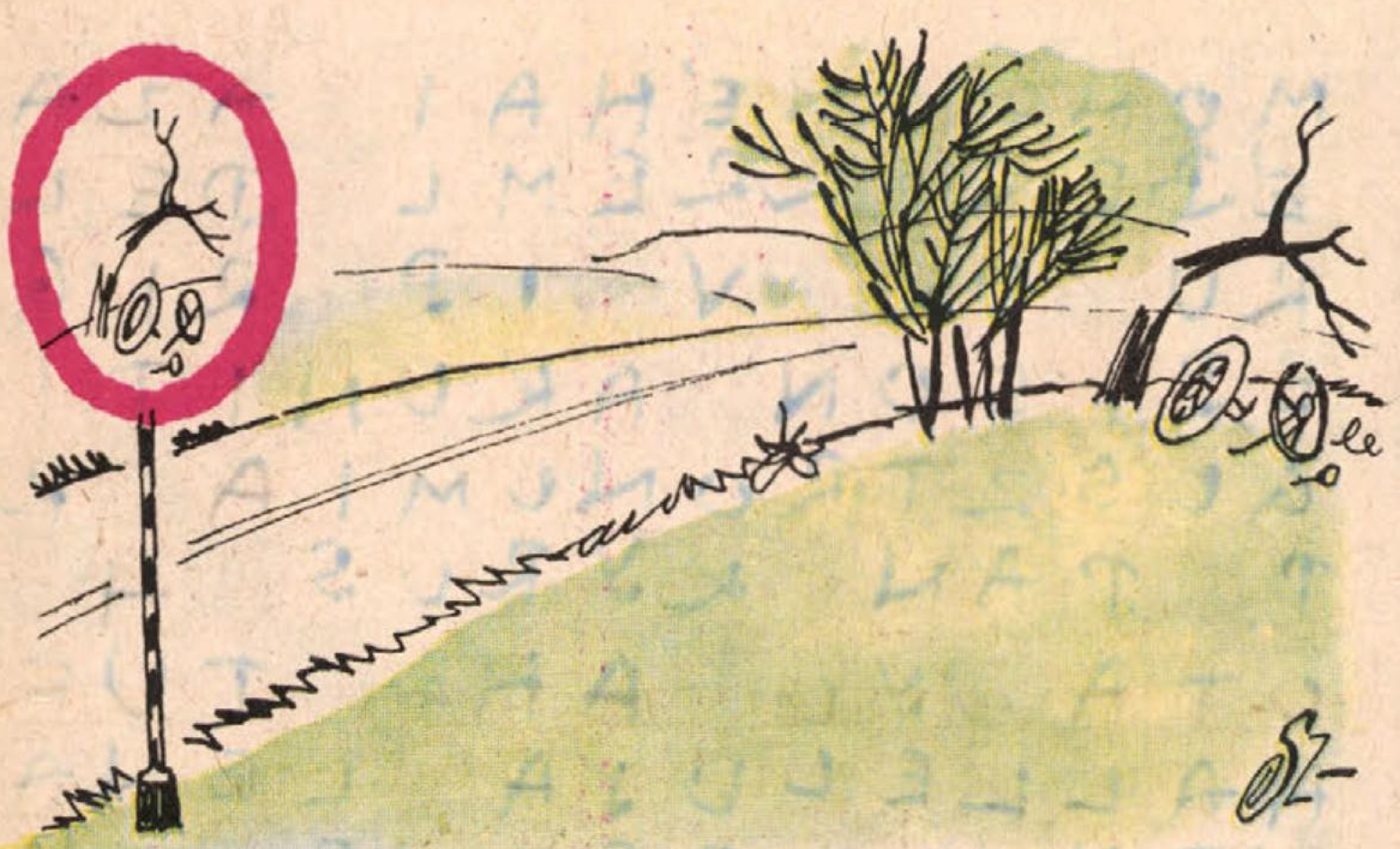

ERDŐS TELEK

— Ezek akármibe fognak mindig szerencséjük van.

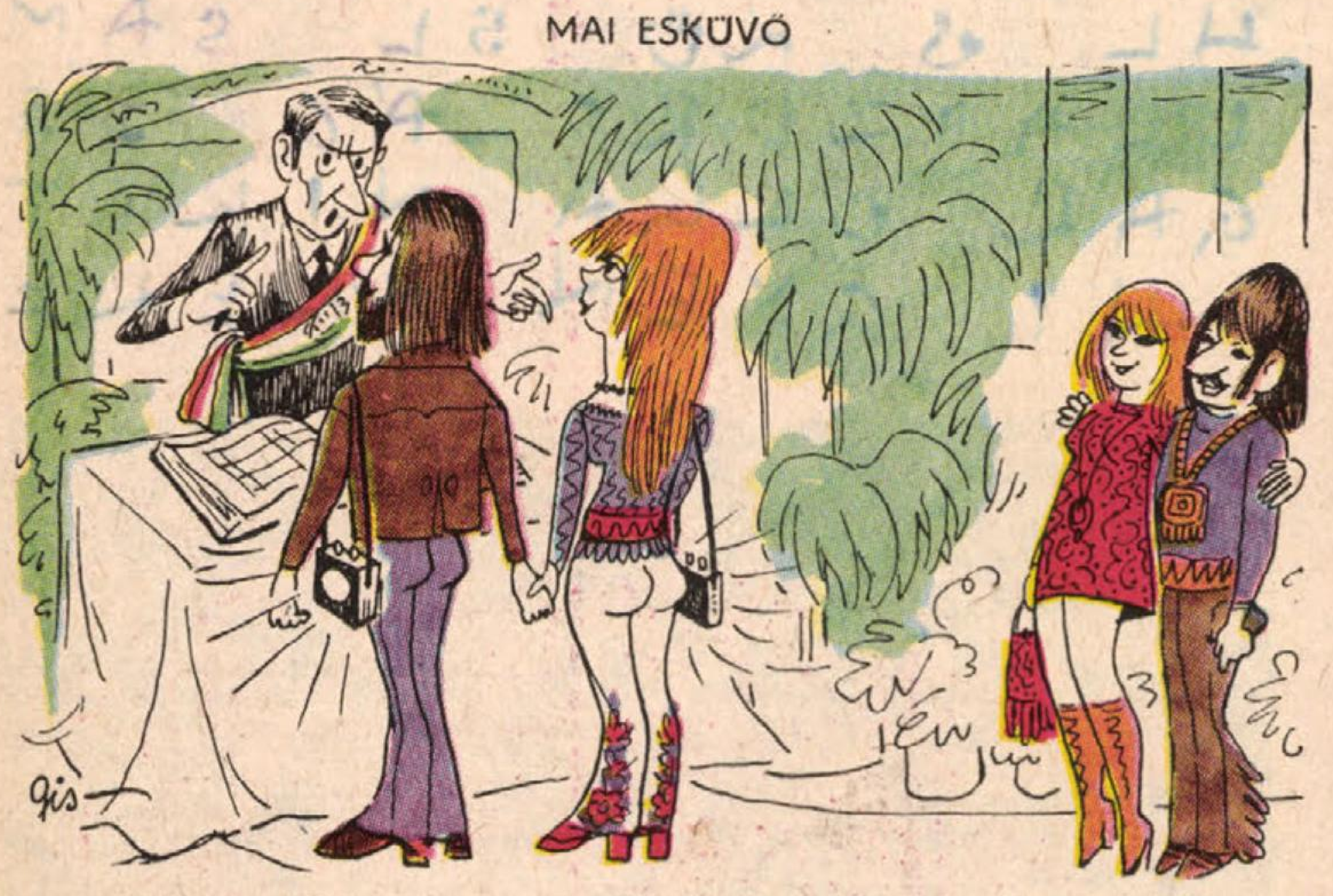
PRECÍZ ÚTJELZÉS

AZ IDŐK SZAVA

MAI ESKÜVŐ

— Ha megkérhetném, egy pillanatra kapcsolják ki a rádiókat!

ŐSZINTE FELVILÁGOSÍTÁS

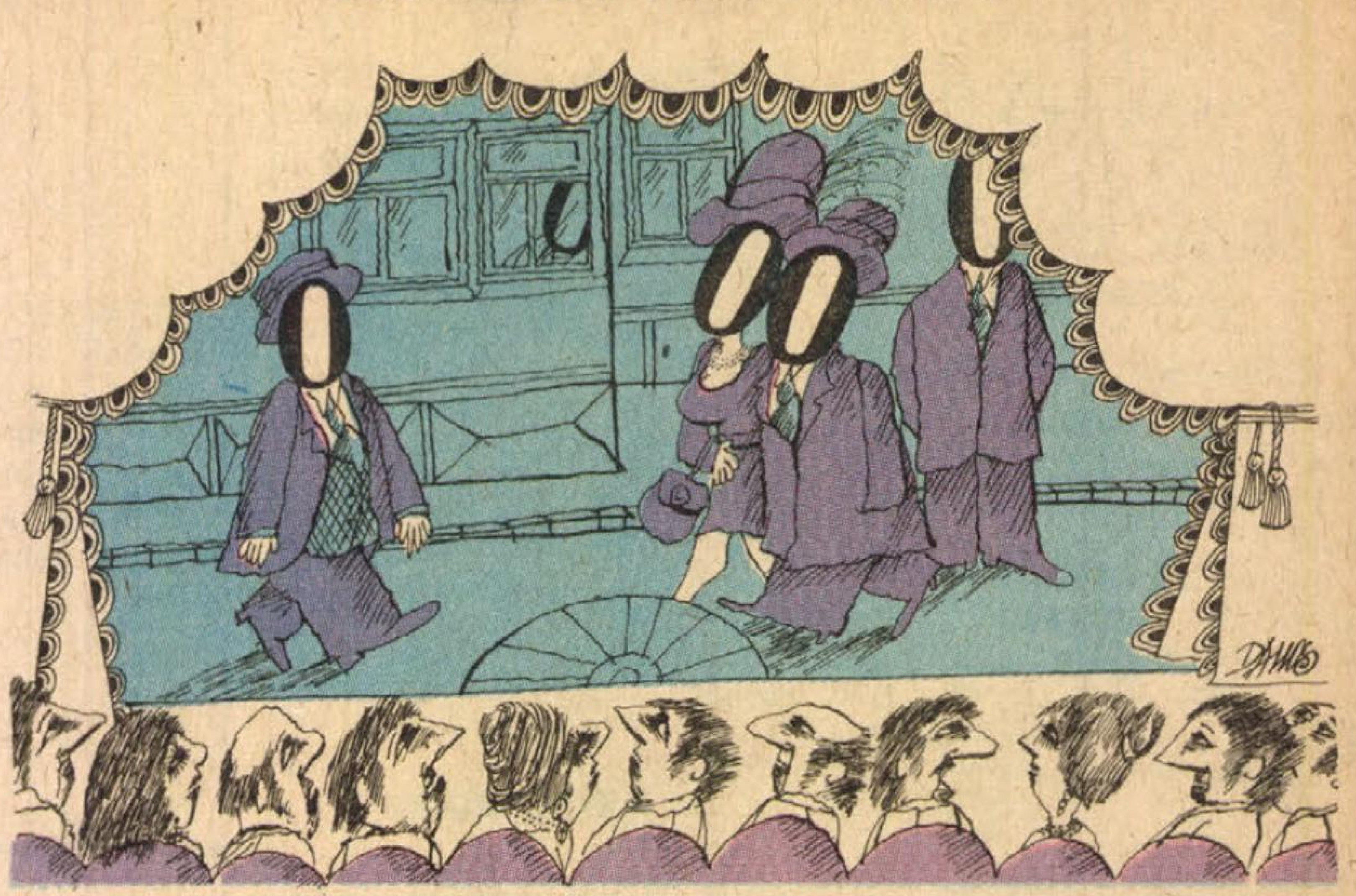
— Ez az áru miben különbözik a régitől?
— Majd a pénztárnál rá tetszik jönni...

ENYHE CÉLZÁS

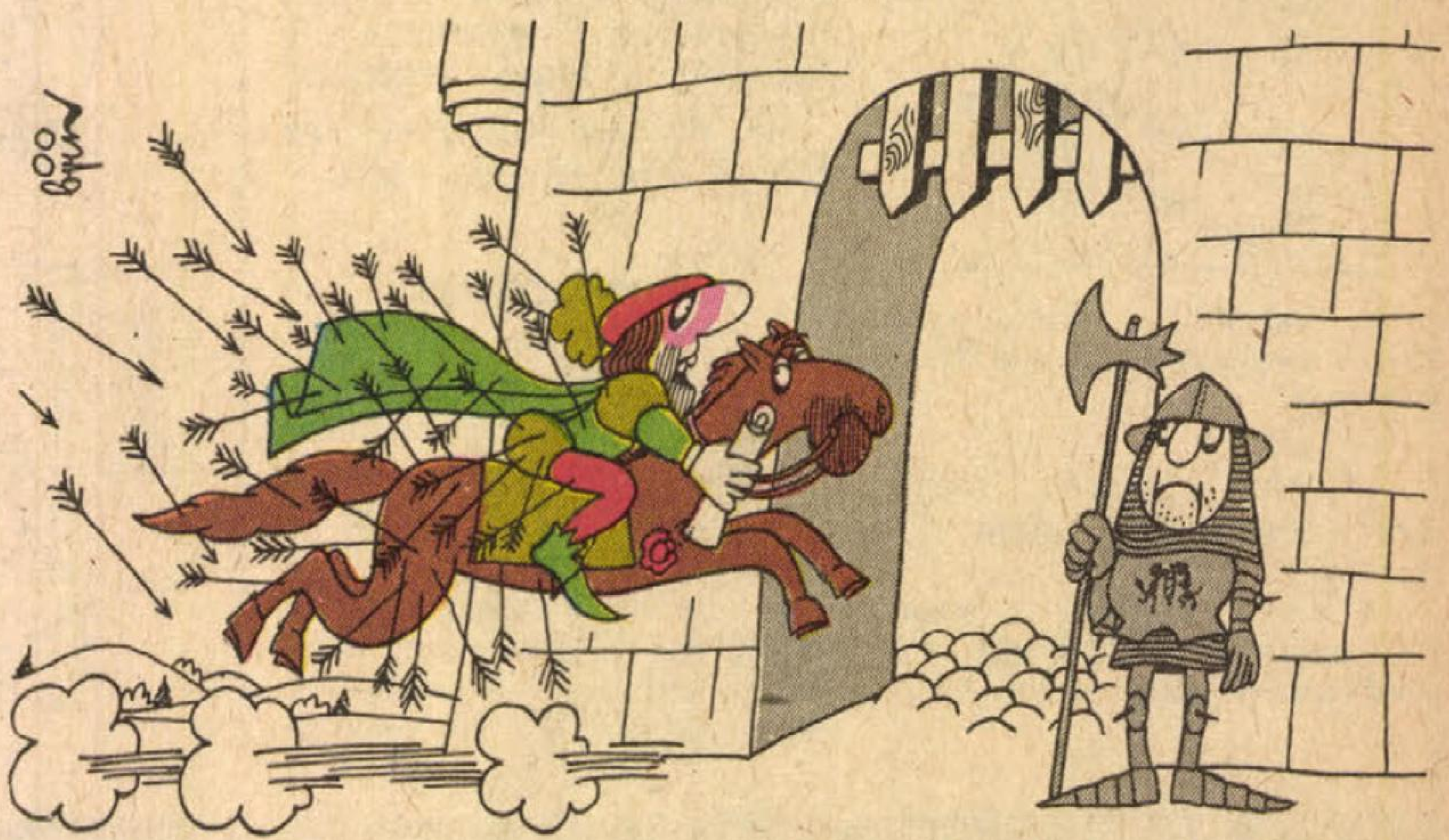

– Nekünk az orvos tulajdonképpen megtiltotta a nehéz testi munkát…

SEMMITMONDÓ SZINHÁZI ELŐADÁS

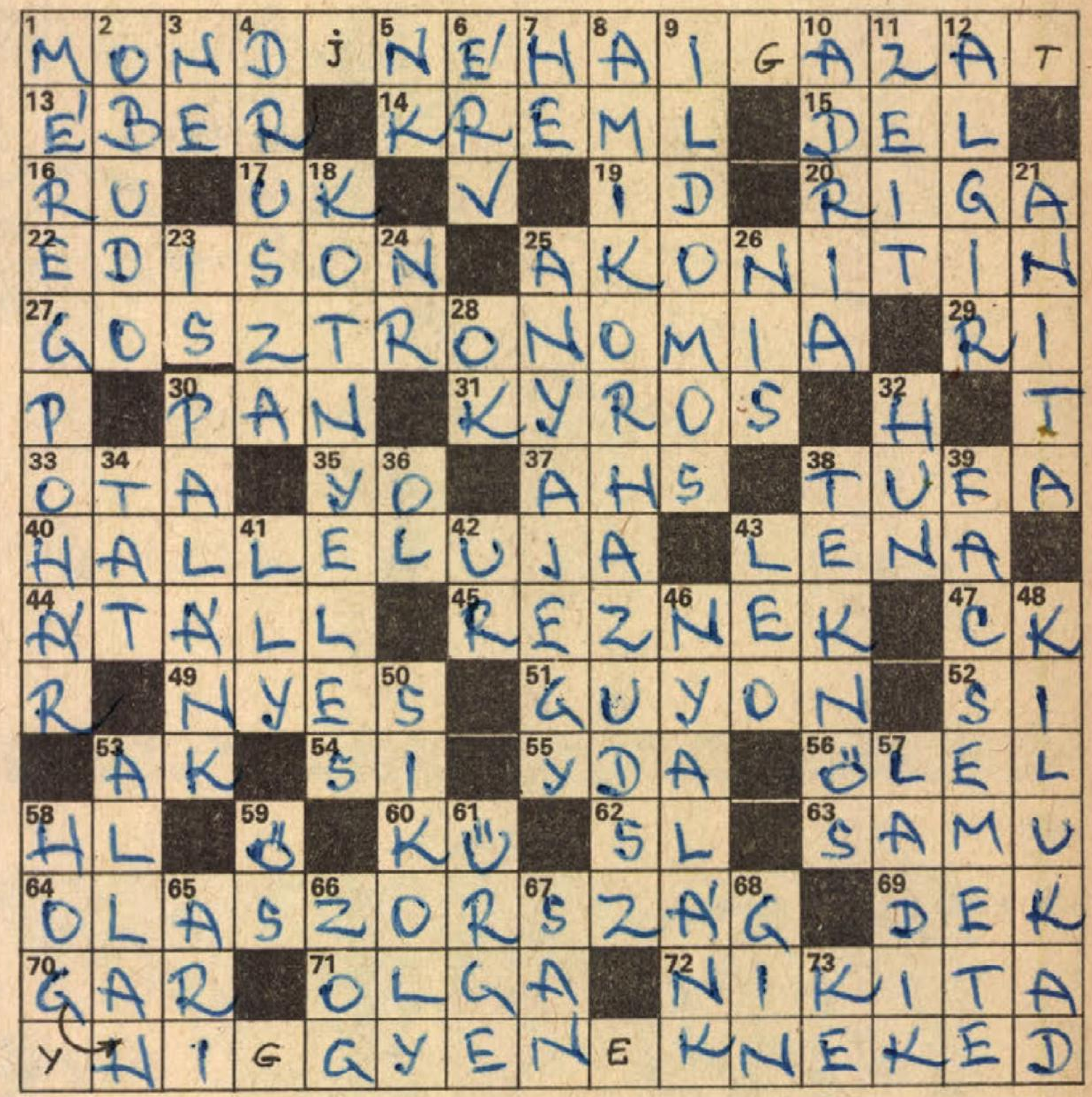
ELÉGEDETLEN HÍRVIVŐ

– Szeretném tudni, hogy mikor kapok már végre veszélyességi pótlékot?!

Bölcs tanács

Jules Renard (1864—1910) francia író gúnyos, de bölcs tanácsa nem az igazmondás bajnokainak szól, s keresztrejtvényünk vízszintes 1, függőleges 58 és függőleges 8 soraiban található. Megfejtésül csak ezt a három sort kell beküldeni legkésőbb november 17-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Azonnal felfigyel a veszélyre
14. Moszkva egyik nevezetes építménye
15. Mario … Monaco (operaénekes)
16. A ruténium vegyjele
17. ..-muk-fuk
19. Korra utaló rövidítés nevek előtt
20. Balti-tengeri kikötő
22. Sok találmány fűződik a nevéhez
25. Rendkívül erős méreg
27. Magyarul: szakácsművészet
29. Sír
30. „Egész", „általános" a jelentése görög szóösszetételekben
31. Az ó-perzsa birodalom megalapítója
33. Időhatározó
35. ..kohama (japán város)
37. Összekevert has
38. Vulkáni porból keletkezet laza kőzet
40. Újjongó vallási énekek kezdőszava
43. Folyó Szibériában
44. Az ellenség oldalára pártol
45. A törpe túzok másik neve
47. C. K.
49. Vág
51. A magyar szabadságharc egyik tábornoka volt (Richard)
52. Sporteszköz
53. A. K.
54. Ha — latinul
55. Fordítva: nagy költőnk
56. Szeretettel magához szorít
58. Űrmérték rövidítése
60. Az FTC csatára volt
62. S. L.
63. Férfinév
64. Európai állam
69. …oratív
70. …abonciás
71. Női név
72. Miklós — oroszul

FÜGGŐLEGES

1. Szokratész öngyilkosságának eszköze volt
2. Pest egyik része
3. Tiltószó
4. Akivel a keresztnevünk egyezik
5. A 46. függ. vége
6. Fegyver a vitában
7. A hélium vegyjele
9. Nem ellenkezik a jómodor szabályaival
10. A Földközi-tenger egyik része nyerte a nevét erről az olasz városról
11. Idő — németül
12. Állam Afrikában
18. Aki mindenbe beleavatkozik, belebeszél
21. Idegen női név
23. Szintén
24. Rövidítés számok előtt
25. Velünk született apró elváltozás a bőrön
26. Jugoszláviai város
28. Az okozat párja
30. Deszkakerítés
32. Ázsiai eredetű nomád nép volt
34. A hajó része
36. Állati férőhely
38. A hüllőkhöz tartozik
39. Faiskolai növendék
41. Kettőzött kettős mássalhangzó
42. Város az ókorban
43. Felis … (oroszlán)
46. Torkos, aki főleg az édességet kedveli
48. Lyuk támad rajta
50. Rövid, éles sikoltás
53. A mohamedánok istene
57. Vízijármű
59. Akitől származunk
61. Rágcsáló állat
65. Becézett Aranka
66. Valamikor Albánia királya volt
67. … Marino
68. Szeszes ital
73. Kicsinyítő képző

AZ IFJABB DUMAS

című keresztrejvényünk megfejtése:

„Tudjátok, mi a kötelesség? Az, amit másoktól követelünk."

100—100 forintot nyert:

Bús Erzsébet, 2461 Tárnok, Rákóczi u. 26.

Radax Dezső, 8800 Nagykanizsa, Ady u. 15.

Rácz Jolán, 1124 Bp., Pagony u. 7/a.

A nyereményeket postán küldjük el.

```
tudjátokmiaköte
akropolisz inal
fradiavolo  hbe
tag sl p melius
 joszerencsét s
anna terelöut é
zay st ákos  pg
a olt cl wilde
messiás andorra
it  reims ötágu
trevi tát szmog
mum a trafo alu
ásit a krimi ar
sztrájk tamás o
oktolkövetelünk
```